

ДВИГАТЕЛИ ВЪ ЖИВОТА

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

**ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМТЪ РИЛОКИ ЕЗЕРА
ПРЕЗЪ ЛЪТОТО НА 1938 Г.**

**СОФИЯ
1938**

Двигатели въ живота

Въ живота на човѣка съществуватъ три важни нѣща: обличане, хранене и прилагане. Обличането представя първата стѣпка въ човѣшкия животъ. Да се облѣче човѣкъ, това значи, да се въплѣти. Въплѣтяването пъкъ представя външна страна на живота. Следователно, когато казваме, че една идея трѣбва да се въплѣти, подразбираме, да се облѣче въ нѣкаква външна форма.

Втората стѣпка въ човѣшкия животъ е храненето. Да се нахрани човѣкъ, това значи, да вложи въ себе си нѣкакво съдържание. Следователно, храненето представя съдържанието на живота.

Третата стѣпка въ човѣшкия животъ е прилагането.

И тъй, обличане, хранене и прилагане представятъ три фази на човѣшкия животъ. Съвременнитѣ хора — мъже, жени и деца, сж научили пай-добре изкуството да се обличатъ. Въ обличането тѣ сж дошли до висока степенъ на развитие. Въ това отношение тѣ подражаватъ на пеперудитѣ, на птицитѣ, които се обличатъ въ царски премѣни. Що се отнася до храненето, хората едва сега изучаватъ

това изкуство. Велика наука, велико изкуство е да може човѣкъ съзнателно да се храни. Въ духовно отношение хората не знаятъ още, какъ да се хранятъ и каква храна да употребяватъ. Стане ли въпросъ до прилагането, ние виждаме, че хората едва сега започватъ да го изучаватъ. Когато се научатъ правилно да прилагатъ това, което знаятъ, Царството Божие ще дойде на земята.

Сега, като говоримъ за обличането, за храненето и за прилагането, като три важни стѣпки въ живота, ние имаме предъ видъ не само външната страна на тия процеси, но и вътрешната имъ страна. Следъ като е изучилъ изкуството външно да се облича добре, човѣкъ трѣбва да си изработи и вътрешна дреха отъ своитѣ красиви и свѣтли мисли, чувства и постѣпки. Тази е най-красивата дреха, съ която човѣкъ може да се облѣче. Да се храни човѣкъ съ чиста, доброкачествена храна, това е втората стѣпка въ живота му. Обаче, като се храни външно съ такава храна, едновременно съ това той трѣбва да се храни и съ Словото Божие. Храни ли се съ това Слово, той никога нѣма да гладува и жадува. Най-последно, третата стѣпка въ човѣшкия животъ представя прилагането на любовта. Да любишъ, това значи, да прилагашъ. Безъ любовъ никакво приложение не съществува. Затова е казано въ Писанието, че Царството Божие нѣма да дойде на земята чрезъ

обличане и хранене, но главно чрезъ прилагане на любовта.

Следователно, сжществено въ живота е обличането, храненето и прилагането. Между тѣзи процеси сжществува пълна зависимостъ. Колкото повече човѣкъ яде, толкова повече трѣбва да прилага. Торбитѣ на всички съвременни хора сж вече пълни. Тѣ трѣбва да прилагатъ, за да ги изпразнятъ, да отворятъ мѣсто за новъ, прѣсенъ хлѣбъ. Не прилагатъ ли, хлѣбътъ имъ ще се втвърди. Всѣка сутринъ вадете по малко хлѣбъ отъ торбата си, както земеделецътъ вади жито отъ хамбара си и го посѣва на нивата. Всѣко житно зрънце, посадено отъ васъ съ любовъ, до вечерта още може да узрѣе и да го ожънете. Преди да е залѣзло слънцето, вие можете да опитате плода на своя трудъ.

Тази сутринъ времето ви благоприятствува да се качите на върха, да слушате Словото. Сега сте на брой около 72 души. Числото 72 представя броя на Христовитѣ ученици, които Го напуснаха и се прѣснаха по свѣта, да си поживѣятъ. Днесъ тѣзи ученици се обръщатъ отново къмъ Христа, да свършатъ учението и да приложатъ любовта въ живота си. Всички сте минали вече презъ положението на 12-тѣ Христови ученици, и сега минавате презъ положението на 72-та ученици, които били прѣснати по свѣта. Между 12-тѣ ученици на Христа сжществувало желанието да заематъ първи мѣ-

ста въ живота. Това желание се изрази чрезъ майката на Заведеевитѣ синове, която дойде при Христа да Го моли, единъ отъ синоветѣ ѝ да седне отдѣсната Му страна, а другиятъ — отлѣвата.

Наистина, всички съвременни хора се стремятъ да наредятъ работитѣ си по сѣщия начинъ — чрезъ заемане първи мѣста въ живота. Отлична идея е тази, но за това се изисква известна подготовка. Какъ може телето да заеме първо мѣсто, щомъ е родено отъ майка крава? Какъ може мухата да заеме първо мѣсто, когато не се е издигнала по-високо отъ положението на муха?

Следователно, иска ли заслужено да заеме първо мѣсто въ живота, човѣкъ трѣбва да е роденъ отъ Бога. Тѣй щото, който иска да седне отдѣсно или отлѣво на Христа, той трѣбва да бѣде роденъ отъ Божия Духъ. Само Божиятъ Духъ е въ състояние да постави човѣка на опредѣленото за него мѣсто. Остане ли на хората, сами да опредѣлятъ мѣстата си, тѣ нищо нѣма да постигнатъ. Само Богъ е въ сила да подига хората. Казано е въ Писанието: „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави“. Родениятъ отъ Бога расте, развива се, зрѣе, безъ да се спъва. Това, което спъва хората, не е вънъ отъ тѣхъ, но вътре въ тѣхъ. Каквито външни противоречия да срещне човѣкъ, тѣ не могатъ да го спънатъ въ нѣжта му. Той ще мине край тѣхъ и ще замине, безъ да му причинятъ нѣкаква вреда. Вътрешнитѣ

противоречия спъватъ човѣка. Като знае това, човѣкъ трѣбва да изучава законитѣ на живота, да се справя съ противоречията си, защото отговорността за тѣхъ лежи върху самия него. Конникътъ отива на бойното поле съ своя конь, но отговорността за всички неспгоди и лоши послѣствия лежи върху него, а не върху коня. Много нѣща върши човѣкъ, но всичко това той не прави по добра воля. И конътъ тегли кола, но не доброволно. Той отива на война съ господаря си, но по принуждение.

Следователно, въ живота си човѣкъ прави много нѣща по неволя, както конетѣ, но трѣбва да дойде нѣкой да го освободи, да свали седлото и юздитѣ отъ него, да го удари съ камшикъ и да му каже: Хайде, иди въ гората и бжди свободенъ!

Съвременнитѣ хора нѣматъ ясна представа за своя животъ, нито за цѣлокупния животъ, вследствие на което изпадатъ въ голѣми заблуждения и противоречия. Тѣ мислятъ, че животътъ имъ произлиза отъ самитѣ тѣхъ и могатъ да разполагатъ съ него, както искатъ. -- Не, животътъ на хората произтича отъ Божия Духъ. Като знаете това, разчитайте на Божия Духъ, Който твори и създава нѣщата. Следвайте Духа, Който работи въ васъ и не разваляйте това, което Той създава. Развалите ли това, което Той съгражда, положението ви ще бжде безизходно. Човѣкъ не може да изправи погрѣшкитѣ си, които е направилъ по

отношение на Духа. Затова е казано въ Писанието: „Не огорчавайте Духа“!

Какво представятъ погрѣшкитѣ на хората? Погрѣшкитѣ на хората сж яйца, които се счупватъ върху тѣхъ и по този начинъ ги оцапватъ. Тия яйца могатъ да бждатъ прѣсни, но могатъ да бждатъ и развалени, вмирисани. Страшно е положението на човѣка, когато го ударятъ съ развалено, вмирисано яйце. Страшно е положението на човѣкъ, който се движи въ собственитѣ си грѣхове и пресѣпления. Той е цѣлъ вмирисанъ. Дето и да ходи, тази миризма го преследва. Който иска да се освободи отъ грѣховетѣ си, той трѣбва да избѣгва всички ония положения, които могатъ да станатъ причина да го замѣрватъ съ яйца. Който не разбира тия положения, той изпада въ противоречия и търси причината за тѣхъ вънъ отъ себе си. Не, искате ли да бждете свободни отъ противоречията на живота, не минавайте близо край хора, които могатъ да хвърлятъ върху васъ развалени яйца. Отбѣгвате ли тия хора, никакви яйца нѣма да се стоварватъ върху гърба ви. Работата на продавачитѣ на яйца е да викатъ, да обръщатъ внимание на пѣтниците. Спрете ли предъ тѣзи продавачи, да питате, колко струва яйцето, или дали е прѣсно, веднага ще ви сполети нещастие. Едно или две отъ тия яйца веднага ще се стоварятъ върху гърба ви. Колкото яйца пипнете, съ толкова ще ви замѣрятъ. Будно съзнание се иска отъ човѣка,

за да се избави отъ продавачитѣ на развалени яйца. Отъ хиляди години насамъ човѣчеството страда отъ ударитѣ на разваленитѣ яйца, но и до днесъ още не е научило урока си. И до днесъ още хората се спиратъ предъ продавачитѣ на яйца и запитватъ, кое яйце е здраво и прѣсно.

Яйцата, съ които замѣрватъ човѣка, могатъ да се уподобятъ на физически и психически бомби, съ които хората си служатъ. Отива нѣкой на война, и неприятелтъ го замѣрва съ нѣкоя бомба, която го поваля мъртавъ на земята. Или срѣщате нѣкой човѣкъ, който е неразположенъ къмъ васъ и ви казва нѣкаква обидна дума. Всѣка лоша дума или мисль, отправена къмъ васъ, не е нищо друго, освенъ психическа бомба, която избухва въ васъ и предизвиква известно разрушаване. За да не ставатъ физически или психически разрушавания въ човѣка, вие трѣбва да държите въ ума, въ сърдцето си добри мисли, чувства и желання, както за себе си, така и за своитѣ ближни.

Христосъ е изказалъ тази идея въ притчата за сѣяча. Въ тази притча се казва, че само три семена паднали на добра почва и дали добри резултати. Днесъ човѣчеството минава въ нова фаза на животъ — поникване на доброто семе, което е паднало въ почвата на човѣшката душа, дето има условия да израсте, да се развие и плодъ да даде.

И тъй, искате ли да дадете условия на доброто семе въ себе си, вѣрвайте въ единството на любовта и не правете усилия да я дѣлите. Който се е опиталъ да раздѣли любовта въ себе си, той се е натъквалъ на голѣми изпитания. Единственото нѣщо въ свѣта, което не се дѣли, това е любовта. Който мисли, че може да задържи любовта само за себе си, или да я раздѣли, той се е натъкналъ на голѣми заблуждения. Обаче, каквито изпитания, противоречия или заблуждения да преживява човѣкъ, въ края на краищата, всичко се обръща на добро. Разумниятъ използва всички сили на природата за добро. Той впрѣга водата за каране на локомотиви, за поливане на градини, за миене и чистене, за писане и т. н. Неразумниятъ, обаче, не знае, какъ да я използва и я оставя свободно да тече, вследствие на което, дето мине, тя всичко превръща на калъ. Оттукъ виждаме, че едно и сѣщо нѣщо може да предизвика два различни резултата.

Мнозина се запитватъ, какъ трѣбва да постигнатъ своитѣ идеали. За да дойдете до известно постижение, преди всичко, се иска приготвление, работа имайте предъ видъ следнитѣ две положения: за да постигне нѣщо, човѣкъ трѣбва дълго време да се приготвя. Всѣко непостигнато нѣщо показва, че човѣкъ още не е дошълъ до пълното му приготвление. Щомъ всичко се приготви, той е предъ прага на постижението. Всѣко пости-

жение подразбира изявяване на Бога. Както приготвянето, така и постижението на нѣщата представятъ за човѣка условия за учене, за познаване начинитѣ, чрезъ които Богъ се изявява на човѣка. Приготовление, постижение и изявление сж непрерывни процеси въ човѣшкия животъ. Човѣкъ непрекъснато се приготвя, докато постигне своитѣ идеали. Щомъ ги постигне, въ тѣхъ той вижда изявяването на Бога. Значи, всѣко непостигнато нѣщо подразбира приготвяне за постигането му. Всѣко постигнато нѣщо подразбира изявяване на Божественото въ човѣка. Чрезъ постигане на своитѣ идеали човѣкъ познава, доколко е далъ пжтъ на Божественото въ себе си. Който не се приготвя, той нищо не може да постигне. Радвайте се на приготовленията, които водятъ къмъ постижения. Докато се приготвя, човѣкъ не може още да се учи. Обаче, щомъ постигне нѣщо, и Богъ му се изяви, той започва да учи. Не е достатъчно само, да види човѣкъ една книга отдалечъ, или да я носи въ ржката си, за да каже за себе си, че учи. Той трѣбва да отвори тази книга, да запали свѣщъта си и да започне да я изучава листъ по листъ.

12 юли, 5. ч. с.

Видове храни

Една отъ голѣмитѣ спънки въ човѣшкия животъ е въпросътъ за облѣклото. Той е форма, необходима за развитието на човѣка. Пъкои казватъ, че сегашниятъ начинъ на обличане е остарѣлъ, и трѣбва да се замѣсти съ новъ. Да, старитѣ форми трѣбва да се замѣстятъ съ нови. Да замѣствате едно облѣкло съ друго, това значи, да смѣняте цвѣта. Обикновенитѣ хора нѣматъ възможностъ да смѣнятъ облѣклото си по нѣколко пжти на день, но ония, които заематъ високо обществено положение, иматъ такава възможностъ. Запримѣръ, царската дъщеря има възможностъ да смѣня облѣклото си най-малко по три пжти на день. Не го ли смѣня, тя ще бжде изложена на критиката на общественото мнение. Тя ще бжде критикувана не само поради това, че не смѣня облѣклото си, но и поради това, че смѣната не отговаря на времето. Отъ сутринъ до обѣдъ тя трѣбва да бжде облѣчена съ червена рокля; отъ обѣдъ до вечерята — съ синя, а вечеръ — съ жълта. Ако размѣни цвѣтоветѣ така, че да не съответствуватъ на времето, тя пакъ ще бжде критикувана. Като изучавате промѣнитѣ, кои-

то ставатъ въ природата, ще видите, че всѣка промѣна се опредѣля отъ времето. Между смѣнитѣ въ природата и времето има пълна зависимостъ.

Като говоримъ за царската дъщеря, ние имаме предъ видъ проявитѣ на любовта въ физическия свѣтъ. Отъ това гледище ние уподобяваме смѣнитѣ на проявитѣ въ любовта съ смѣна въ цвѣтоветѣ и вкусоветѣ на хората. Между цвѣта и вкуса на нѣщата съществува известно съответствие. Запримѣръ, червениятъ цвѣтъ съответствува на сладкия вкусъ, синиятъ — на киселия, а жълтиятъ — на горчивия. Следователно, сутринъ човѣкъ трѣбва да бжде сладъкъ, на обѣдъ — киселъ, а вечеръ — горчивъ. — Въ какво седи сладчината на човѣка? — Въ червения цвѣтъ. — Киселостята му? — Въ синия цвѣтъ. — А горчивината? — Въ жълтия цвѣтъ. Размѣсти ли човѣкъ тия цвѣтове въ себе си, заедно съ тѣхъ той измѣня и своитѣ вътрешни качества. Тази е причината, поради която нѣкой човѣкъ сутринъ е горчивъ, на обѣдъ — киселъ, а вечеръ — сладъкъ. — Не, сутринъ човѣкъ трѣбва да бжде сладъкъ, а вечеръ — горчивъ. Когато плодътъ зрѣе, вкусътъ се измѣня точно обратно: въ първо време е горчивъ, после киселъ, а когато напълно узрѣе — сладъкъ. Тукъ се явява едно противоречие, което трѣбва да се обясни.

Сега, ако остане на хората да разрешатъ този въпросъ, какъ биха желали да

започнатъ: съ сладкия или съ горчивия вкусъ? Ако предпочетатъ сладкия вкусъ на първо мѣсто, тѣ ще угодятъ на децата; ако предпочетатъ киселия вкусъ, ще угодятъ на възрастнитѣ; ако предпочетатъ горчивия вкусъ, ще угодятъ на старитѣ. Старитѣ хора обичатъ горчивия вкусъ. Тѣ се чувствуватъ щастливи, когато имъ казватъ горчиви думи. — Защо? — Тѣ могатъ да обработватъ горчивото въ себе си и да го превръщатъ въ сладко. Това правятъ, обаче, не обикновенигѣ стари хора, които постоянно се оплакватъ отъ живота си, но ония стари, които сж станали мъдреци. Само мъдриятъ е въ състояние да превръща горчивия вкусъ въ сладкъ. Възрастниятъ трѣбва да разбира свойствата на киселия вкусъ и разумно да го използва. Детето пъкъ трѣбва да разбира свойствата на сладкия вкусъ и разумно да се ползува отъ него. Отъ това гледище, който иска да се подмлади, той трѣбва да носи въ себе си червения цвѣтъ и да обича и разбира сладкото. Който иска да възмжее, той трѣбва да носи синия цвѣтъ въ себе си и да разбира и обича киселото. Който иска да стане мъдъръ, той трѣбва да носи жълтия цвѣтъ въ себе си и да разбира и обича горчивото.

И тъй, щомъ човѣкъ разбере и обикне всѣки цвѣтъ и вкусъ на опредѣленото за него време, никакво противоречие не би съществувало въ живота. Днесъ хората се натѣкватъ на противоречия, защото сж размѣстили цвѣ-

товетъ и вкусоветъ си, вследствие на което детето се храни съ горчива или кисела храна, възрастниятъ — съ горчива, а стариятъ — съ сладка. — Не, детето трѣбва да се храни изключително съ сладка храна, възрастниятъ — съ кисела, а стариятъ — съ горчива. Храни ли се съ съответна на времето храна, човѣкъ правилно се развива и естествено минава отъ детинство въ възмъжалостъ и въ зрѣла възраст, безъ никакви противоречия. При това положение човѣкъ не би казалъ, че сѣществува зло въ свѣта. Зло сѣществува само за неразумния човѣкъ, но за разумния, за добрия, за светия човѣкъ никакво зло не сѣществува. Това, което хората считатъ зло въ свѣта, за Бога е приятностъ, удоволствие. Той примирява всички противоречия. Така постѣпва и мѣдрецътъ, т. е. истински стариятъ човѣкъ. Каквато горчевина да му се представи въ живота, той я превръща въ сладчина. Ето защо, поне презъ нѣколко хиляди години трѣбва да дохожда по единъ старъ, мѣдъръ човѣкъ на земята, за да превръща горчивото въ сладко. Не дохождатъ ли отъ време на време стари, мѣдри хора на земята, които да превръщатъ горчивото въ сладко, децата и възрастнитѣ ще бждатъ подложени на голѣми страдания.

Следователно, иска ли човѣкъ да се примири съ противоречията въ живота си, той трѣбва да влѣзе въ фазата на стария, мѣдрия човѣкъ, да приеме горчивото и да го обрабо-

ти въ себе си. Човѣкъ неизбежно ще мине и презъ горчивото. Какви лѣкарства даватъ на болния: сладки или горчиви? Болниятъ се лѣкува съ горчиви цѣрове. Треската, запримѣръ, се лѣкува съ пелинъ или съ хининъ. Въ това отношение треската представя старъ, ученъ човѣкъ, който разумно използва горчивото. Като се нахрани достатъчно, треската си заминува.

И тъй, сладкото е за децата, киселото — за възрастнитѣ, а горчивото — за старитѣ. Съ други думи казано: любовта е за децата, мъдростта — за възрастнитѣ, а истината — за старитѣ. Който е разбралъ сладкия вкусъ на нѣщата, той е дошълъ до познаване на любовта. Който е разбралъ киселия вкусъ, той познава вече мъдростта. Който е разбралъ горчивия вкусъ, той познава истината въ живота.

Това е великата философия на живота, съ която всички хора трѣбва да се примирятъ. Дойдатъ ли до тази философия, тѣ могатъ лесно да се справятъ съ своитѣ стари навици. Когато минава отъ сладка въ кисела храна, въ първо време детето се натѣква на известни страдания и противоречия. Докато се освободи отъ навика си да се храни съ сладки храни, то ще страда. Щомъ се освободи отъ този старъ навикъ, човѣкъ минава въ фазата на киселата храна и възмъжава. Когато минава въ фазата на горчивата храна, човѣкъ пакъ страда. Щомъ надрасне това положение,

тои става мждъръ, ученъ човѣкъ. Сладката храна придава мекота на характера, киселата — придава активностъ, енергия. Киселата храна усилва волята на човѣка. Значи, човѣкъ минава презъ червения цвѣтъ, презъ сладката храна, за да придобие мекота на характера си. После минава презъ синия цвѣтъ, презъ киселата храна, за да придобие активностъ. Най-после той минава презъ жълтия цвѣтъ, презъ горчивата храна, за да придобие истината, която ще го направи свободенъ. Ако детето се храни съ горчива храна, това показва, че преждевременно е дошло до края на живота, вследствие на което минава презъ голѣми страдания. Всѣка възраст се нуждае отъ съответна храна и съответенъ цвѣтъ. Не се ли спазва това, човѣкъ се натѣква на неестествени условия на живота.

Сладката, киселата, горчивата храна, съ които хората изобщо се хранятъ, представятъ символи, които трѣбва да се преведатъ. Казваме, че детето трѣбва да употребява сладка храна, възрастниятъ — кисела, а стариятъ — горчива. Въ букваленъ смисълъ тази идея е права, но тя има свой дълбокъ, вътрешенъ смисълъ. Докато е дете, човѣкъ трѣбва да употребява сладка храна, но това не значи, че презъ цѣлия си животъ той трѣбва да употребява все сладка храна. Излѣзе ли отъ детинството си, безъ да иска, той ще употребява кисела и горчива храна. Самъ по себе си животътъ е сладкъ, киселъ и горчивъ.

Въ детинството животътъ на човѣка е сладкъ; когато възмъжее, животътъ на човѣка става киселъ, а когато дойде до зрѣла възраст, животътъ му става горчивъ. Докато не е поумнѣлъ, стариятъ все се оплаква отъ живота си. Когато срещне, той казва: Горчивъ е животътъ. Този човѣкъ не е разбралъ смисъла на горчивия елементъ въ живота. Ако бѣше го разбралъ, той щѣше да го приложи като лѣкарство. Неджзитѣ на хората се лѣкуватъ съ горчиви хапове.

Съвременнитѣ хора остаряватъ преждевременно, понеже не сж разбрали живота съ неговитѣ сладки, кисели и горчиви елементи. Тѣ сж употрѣбявали тѣзи елементи безразборно, не на време, вследствие на което сами сж си причинили редъ пакости. Дървото за познаване на доброто и на злото било опредѣлено само за стария човѣкъ, но Адамъ и Ева ядоха отъ него преждевременно, вследствие на което сгрѣшиха и се натъкнаха на голѣми противоречия. Когато били въ рая, първитѣ човѣци се намирали въ фазата на своето детинство, затова трѣбвало да се хранятъ само съ сладки храни, главно съ плодове. Богъ имъ казалъ да ядатъ отъ всички плодове, съ изключение на плодетѣ отъ дървото за познаване на доброто и на злото. Тѣ трѣбвало да запазятъ своето детинство, за да останатъ въ Царството Божие. Понеже не го запазили, тѣ излѣзли вънъ, да се скитатъ по свѣта, да опитатъ послѣдствията на своето

непослушание. Казано е въ Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Следователно, докато сте деца, яжте само сладки храни, да не излѣзете преждевременно отъ рая. Като оста- рѣете, като станете мъдри, учени, яжте гор- чиви храни. Мъдриятъ може да асимилира горчивата храна, да я превръща въ сладка. Ако детето вкуси малко отъ храната на мъдре- ца, цѣлъ день ще се оплаква отъ горчевина.

Сладкото, киселото и горчивото могатъ да се уподобятъ на мъжнотиитѣ, на изпитания- та, които се даватъ на хората. Стариятъ, мъдрецътъ, може да носи голѣмъ, тежъкъ то- варъ. Дадатъ ли сѣщия товаръ на детето, ще го осакатятъ. Мнозина искатъ да станатъ сил- ни, учени, мъдри, безъ да носятъ товара на стария човѣкъ, на мъдреца. Който иска да стане мъдъръ, той трѣбва да носи тежкия товаръ на мъдреца. Не може ли да носи този товаръ, той ще си остане дете и ще се храни съ сладка храна. Колко години трѣбва да се храни човѣкъ съ сладки храни?—Колкото иска, не е точно опредѣлено. Обаче, пожелае ли да стане силенъ и мъдъръ, веднага ще му пред- ложатъ горчива храна. Не може ли да транс- формира тази храна въ себе си, той неизбѣж- но се натѣква на страдания. Следователно, натѣкне ли се човѣкъ на страдания, които не може да носи, ще знае, че преждевременно е влѣзълъ въ несѣответни за него условия. Срещнете ли човѣкъ, който се оплаква отъ

противоречията на своя животъ, знайте, че поради своето щеславие и гордостъ, той преждевременно е пожелалъ да стане ученъ, мждъръ човѣкъ и започналъ да яде горчива храна, която не е могълъ да асимилира. Когато се развива естествено, човѣкъ е доволенъ отъ живота си, знае, защо е дошълъ и какъ трѣбва да живѣе. Когато Адамъ яде отъ забранения плодъ, т. е. отъ горчивия плодъ на забраненото дърво, той видѣ, че е голъ и не посмѣ да се яви предъ Бога. Това показва, че той преждевременно е съблѣкълъ червената си дреха, т. е. преждевременно е напусналъ фазата на своето детинство. Понеже преждевременно е съблѣкълъ червената си дреха, той не е могълъ да се облѣче нито съ синята дреха на възрастния, нито съ жълтата дреха на стария, вследствие на което останалъ голъ.

Това сж обяснения, съ които можете да схванете състоянията на вашия вътрешенъ животъ. Безъ тѣзи знания човѣкъ не би могълъ да разбере причинитѣ на страданията, на противоречията въ живота си и би се чувствувалъ крайно нещастенъ. Когато срещнете днесъ, веднага ще чуете, че животътъ нѣма смисълъ, че хората сж лоши, че никакво приятелство не сжществува въ свѣта и т. н. Тази е причината, поради която хората не сж доволни нито отъ родителитѣ си, нито отъ братята и сестритѣ си, нито отъ приятелитѣ си. Искате ли да бждете доволни отъ живота си,

не яжте преждевременно горчиви храни. Всѣка храна изисква съответна възраст.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да се самовъзпитавате. Да се самовъзпитава човѣкъ, това значи, да се освобождава отъ своитѣ стари навици. Да критикувашъ хората, да виждашъ погрѣшкитѣ имъ, това е единъ старъ, лошъ навикъ. Щомъ критикувашъ хората за тѣхнитѣ погрѣшки, това показва, че и ти си правилъ сѣщитѣ погрѣшки. Невъзможно е човѣкъ да вижда и разбира погрѣшкитѣ на хората, безъ той самъ да е правилъ сѣщитѣ погрѣшки. Всѣки човѣкъ разбира и познава това, презъ което той самъ е миналъ нѣкога. Следователно, като осждашъ другитѣ хора за погрѣшкитѣ имъ, ти самъ себе си сѣдишъ. Когато виждашъ доброто въ хората, това показва, че и ти си добъръ човѣкъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не познава злото и доброто въ себе си. Човѣкъ е миналъ и презъ доброто, и презъ злото. Като знаете това, стремете се да не критикувате, да не осждате. Когато сѣди другитѣ хора, човѣкъ сѣди себе си. Щомъ сѣди себе си, той сѣди Бога, Който живѣе въ него. Като сѣди себе си, човѣкъ намира, че Богъ не го е създалъ, както трѣбва. — Не, Богъ нѣма желание да храни хората съ горчиви и кисели плодове. Раятъ е билъ пѣленъ съ зрѣли, сладки плодове, създадени, именно, за първия човѣкъ, който се е намиралъ въ

детинството на своя животъ. Понеже пожелалъ да опита храната на стария, на мждреца, трѣбвало е той да напусне рая и да отиде въ свѣта да се учи. Хората и до днесъ още се намиратъ въ фазата на своето детинство и трѣбва да се хранятъ съ сладки плодове. Вкусятъ ли отъ горчивитѣ плодове, тѣ се натъкватъ на противоречия, които не могатъ да асимилиратъ и казватъ, че животътъ е лошъ. Сегашниятъ човѣкъ нѣма право да се ползува отъ храната на ангелитѣ. Той не е дошълъ още до развитието, въ което тѣ се намиратъ. Ангелътъ не се съблазнява отъ нищо. За него нито мжжътъ, нито жената, нито паритѣ сж съблазнь. Човѣкъ, обаче, се съблазнява отъ всичко. Паритѣ го съблазняватъ, защото той мисли, че съ тѣхъ може да подобри живота си. Ако знае, че паритѣ носятъ нещастие, човѣкъ никога не би се стремѣлъ къмъ тѣхъ. Човѣкъ се стреми къмъ красота, защото мисли, че тя ще го направи щастливъ. Ако знае, че красотата ще го направи нещастенъ, той не би се стремѣлъ къмъ нея. Изобщо, човѣкъ се стреми къмъ всичко онова, което може да му донесе щастие. Убеди ли се, че това нѣщо не може да го направи щастливъ, той престава да се стреми къмъ него.

За да се справя лесно съ противоречията си, човѣкъ трѣбва да дойде до положение да счита, че всичко, което Богъ е създалъ, е добро. И обратно: всичко, което човѣкъ е създалъ, е зло. Следователно, всички добри

работи въ свѣта сж Божии, а всички лоши работи сж човѣшки. Това не значи, че човѣкъ съзнателно върши лоши работи. Безъ да съзнава нѣщата, той често върши лоши работи. Добритѣ работи, които човѣкъ върши, сж резултатъ на Божественото въ него. Понѣкога, при най-доброто си желание, човѣкъ може да направи нѣщо лошо. Запримѣръ, той поканва приятеля си на угощение у дома си, и по този начинъ става причина да се разстрои стомахътъ му. Отъ обичъ вие можете да стиснете ржката на приятеля си и да му причините болка. Често една мисль, едно чувство или една по-стѣпка може да причини голѣма вреда на човѣка. Разумниятъ човѣкъ знае това и се стреми къмъ правилна обхода съ хората и съ себе си. Той е внимателенъ въ мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ си, стреми се да не причини съ тѣхъ нѣкаква вреда на ближнитѣ си, нито на себе си. Има желанія въ човѣка, които могатъ да убиватъ, да причиняватъ пакости. Запримѣръ, желанието на човѣка да има много мжже или много жени е опасно за самия него. Въ миналитѣ епохи на човѣшкото развитие е съществувало многоженството, но днесъ всички се опълчватъ противъ него. Хората се обявяватъ противъ многоженството по външна форма, но иматъ много желанія, много мисли и чувства, на които искатъ да дадатъ пжтъ, да се проявятъ и реализиратъ. Това не е ли пакъ многоженство? Когато едно семейство има много деца, това не е ли мно-

гоженство? Многого деца представятъ много желанія. Правилно е едно семейство да роди най-много две деца — момче и момиче. Правилно е сжщо, две семейства да родятъ две деца: ако едното семейство роди момче, другото семейство да роди момиче.

Съвременнитѣ хора се възмущавагь отъ порядъка, който сжщесгвува въ свѣта, и казватъ, че Богъ не е създалъ свѣта, както трѣбва. — Не, свѣтътъ е създаденъ, както трѣбва, но въ него се е вмѣкналъ и човѣшкиятъ порядъкъ. Тѣй щото, това, което не се харесва на хората, е човѣшкиятъ порядъкъ на нѣщата. За да се освободятъ отъ този порядъкъ, хората трѣбва да приематъ учението на любовта, да сѣанатъ Божествени деца, да се хранятъ съ сладки плодове. Като Божествено дете, човѣкъ ще се облича съ дрехи отъ червенъ цвѣтъ. Отъ детската възраст човѣкъ трѣбва да мине въ фазата на възрастния, да се облича съ дрехи, които иматъ синъ цвѣтъ, и да се храни съ кисели плодове. Щомъ възмжжее достатъчно, човѣкъ минава въ фазата на стария, който се облича съ дрехи на мждростта, които иматъ жълтъ цвѣтъ, и се храни съ горчиви плодове. Следователно, ще дойде день, когато човѣкъ ще съедини въ себе си тритѣ фази на живота — фазата на детето, на възрастния и на стария. Тогава той ще употребява и сладка, и кисела, и горчива храна.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате природата, да разберете законитѣ, които регулиратъ живота. Като изучавате законитѣ на природата, ще разберете, че всички храни, всички цвѣтове иматъ дълбокъ смисълъ. Запримѣръ, задъ горчивото, киселото и сладкото всѣкога се крие нѣщо красиво. Задъ горчивото се крие истината, задъ киселото — мъдростъта, а задъ сладкото — любовъта. Който не разбира смисъла на горчивото, той не може да разбере истината. Горчивото е граница, презъ която човѣкъ трѣбва да мине, за да влѣзе въ царството на истината. Киселото е граница за минаване въ царството на мъдростъта. Сладкото е граница за минаване въ царството на любовъта. Който не разбира смисъла на киселото и на сладкото, той не може да се домогне до мъдростъта и до любовъта.

Това е новото знание, което трѣбва да придобиете, за да се справяте съ противоречията на своя животъ. Въпрѣки желанието на хората, да приложатъ новото знание, тѣ и до сега още живѣятъ по старъ начинъ. Като видятъ, че нѣкой проявява нѣщо детско, тѣ казватъ: Глупавъ е този човѣкъ, цѣло дете е той. Като видятъ нѣкой възрастенъ, тѣ казватъ: Насилникъ, грубиянъ е този човѣкъ. Като видятъ нѣкой старъ, тѣ казватъ: Извѣтрѣлъ е този човѣкъ, главата му е празна — Питамъ: Какъ трѣбва да се проявява човѣкъ, ако детинството, възмъжалостъта и ста-

ростътa крiятъ въ себе си нѣщо лошо? Добре е човѣкъ да се проявява и като дете, и като възрастень, и като старъ, но на своето мѣсто и време. Прeждевременно човѣкъ не трѣбва да се проявява нито като дете, нито като възрастень, нито като старъ. Добре е човѣкъ да минава и презъ тритѣ състояния на живота, но той трѣбва да знае, какъ да употрѣблява съответната храна. Днесъ хората остаряватъ прeждевременно, което показва, че сж се хранили съ горчива храна. За да не изпадатъ въ такова положение, тѣ трѣбва да влѣзатъ въ царството на тритѣ цвѣта — червения, синия и жълтия, т. е. да се хранятъ едновременно съ сладка, кисела и горчива храна.

Ссiа ще ви дамъ задача, да направите опитъ презъ цѣлия день да не критикувате. Ако видите, че нѣкой направи една погрѣшка, не го критикувайте, но поставете се въ неговото положение и вижте, не бихте ли направили и вие сжщата погрѣшка. Ако не сгрѣшите, вие ще му послужите като образецъ. Съ своя добъръ животъ, вие ще му покажете, какъ трѣбва да постѣпва. Стариятъ, обучень волъ не трѣбва да критикува младия, че не може да носи товаръ. Той трѣбва да се впрегне въ колата и да покаже на младия, какъ се носи товаръ. Погрѣшките на хората не трѣбва да се критикуватъ, но трѣбва да се исправятъ. Не се обиждайте, че нѣкой не ви е погледналъ и поздравилъ. Преди да се сърдите и обиждате, потърсете причината, защо

този човѣкъ не е указалъ известно внимание къмъ васъ. На главата на този човѣкъ огънь гори. Очитѣ му сж се зачервили отъ димъ, нищо не вижда, а вие искате да ви поздрави, да бжде внимателенъ къмъ васъ. — Не, бж-леге доволни отъ живота си, отъ свѣта, който Богъ е създалъ, и никога не критикувайте. Критикувате ли себе си, както и своитѣ ближ-ни, вие преждевременно ще опитате горчивото въ живота. Когато видите, че нѣкой ученикъ не е решилъ задачата си правилно, не го осж-ждайте, но покажете му, какъ да я реши. Не се критикувайте, но работете върху себе си, да се освободите отъ своитѣ криви възгледи.

Какво представятъ кривитѣ възгледи на хората? Тѣ представятъ торъ, който трѣбва да се изхвърли навънъ. Като се освободи отъ своитѣ стари, криви възгледи, човѣкъ дохо-жда до положение да разбира дълбокия сми-сълъ на сладкото, на киселото и на горчиво-то, да разбира дълбокия смисълъ и предна-значение на различнитѣ възрасти въ живота. Засега хората разбиратъ най-добре сладкитѣ храни. Понеже тѣ употребяватъ доста кисе-лини въ живота си — оцетъ, лимонъ, кисели плодове, виждаме, че сж навлѣзли вече въ областта на възрастния. Сега имъ остава да разбератъ и горчивитѣ храни, да влѣзатъ въ областта на мждреца. Като разберете значе-нието на сладкитѣ, кисели и горчиви храни въ живота, ще дойдете до тѣхното значение въ духовно отношение. Има мисли, чувства и

желания въ човѣка, които въ духовния му животъ се отразяватъ като киселини. Като знае въздействието имъ въ духовния животъ, човѣкъ може да намѣри начинъ, какъ да се справя съ тѣхъ, да ги преработва и асимилира.

Съвременнитѣ хора сж дошли до положение да се хранятъ само съ сладки и кисели храни. Тѣ не сж дошли още до горчивитѣ храни. Горчивитѣ храни ще останатъ за далечното бждеще. Съ други думи казано: съвременнитѣ хора сж дошли до положение да се обличатъ само съ червени и сини дрехи. Жълтиятъ цвѣтъ, обаче, остава за бждеще. Ако мислите и постѣпвате по този начинъ, всичко, каквото се случва въ живота ви, ще се превърне на добро.

Сега вие сте дошли на планината да се учите. Това, което научите на планината, другаде не можете да го научите. Ако ви накаратъ да носите 40—50 кгр. камъни на гърба си, вие ще се вкиснете. Вкисването е резултатъ на недоволството. Това вкисване се предизвиква отъ камънитѣ. Значи, камънитѣ сж кисели. За да се справя съ тѣхъ, човѣкъ трѣбва да бжде силенъ, мжжественъ. Недоволството е храна за възрастнитѣ. Когато човѣкъ е недоволенъ, това показва, че е натоваренъ съ много камъни. За да се справи съ недоволството си, той трѣбва да свали отъ гърба си частъ отъ тия камъни и да остави само толкова, колкото му е приятно да носи.

И тъй, за да облекчите живота си, учете изкуството да смѣсвате сладкото съ киселото. Ако животътъ ви е много сладъкъ, прибавете му малко киселина. Ако е много киселъ, прибавете малко сладка храна. Да смѣсвате сладкитѣ работи съ кисели и киселитѣ съ сладки, това значи, да размѣсвате вашитѣ мисли и чувства дотогава, докато изпитвате известна приятностъ. Да подобрите живота си по този начинъ, това значи, да вложите любовта, мъдростта и знанието, като мощна сила въ живота си. Любовта ще урегулира сладкитѣ храни, а мъдростта — киселитѣ. За да може правилно да прилага любовта и мъдростта въ живота си, човѣкъ трѣбва да разполага съ знание. Нѣма ли нужното знание, и сладкитѣ, и киселитѣ храни могатъ да му причинятъ голѣма вреда.

Сега, като говоря за любовта, азъ имамъ предъ видъ онази любовъ, която осмисля живота. Като говоря за мъдростта, азъ имамъ предъ видъ онази мъдростъ, която внася свѣтлина и знание въ ума на човѣка и го прави силенъ. Силата внася киселина въ човѣка. За да се обработи тази киселина въ организма, човѣкъ се нуждае отъ знание. — Колко знание е нужно на човѣка? — Колкото да послужи за храна на неговата душа. — Колко любовъ е нужна на човѣка? — Колкото да урегулира неговитѣ чувства и да го подмлади. Човѣкъ трѣбва да бѣде едновременно младъ и възрастенъ. Младиятъ трѣбва пост

янно да се подмладява, а стариятъ — да се усилюва.

Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми едно сме“. Ученицитѣ казваха на Христа: Покажи ни Отца. — Който не е позналъ любовта и мъдростта, той не може да познае Бога. Който е позналъ любовта и мъдростта, той е позналъ Бога и разбралъ смисъла на думитѣ: „Азъ и Отецъ едно сме“.

Желая ви сега да започнете съ любовта, но безъ критика. Желая ви да бждете и сладки, и кисели, но както трѣбва. Има киселини, които изгарятъ, рушатъ, но има киселини, които действуватъ благотворно върху човѣка и го правятъ силенъ. Сжщото може да се каже и за сладчината: има сладки нѣща въ човѣшкия животъ, които сж опасни и пагубни. Има сладки нѣща, които сж приятни за човѣка и го подмладяватъ. Да изучавате сладкитѣ и киселитѣ храни, това значи, да изучавате живота въ всички негови прояви и да придобивате знание. Сладкитѣ и киселитѣ храни, съ които си служите, трѣбва да се обелятъ, да се отстранятъ люспитѣ имъ, за да могатъ правилно да се използватъ.

✱

13 юлий, 5 ч. с.

Вжтрешна просвѣта

Размишление.

Една българска поговорка казва: „Повторението е майка на знанието“. Какво знание се придобива, ако нѣкой пѣвецъ пѣе по десеть пѣти на день една и сѣща пѣсень? Какво ще придобие ученикътъ, ако постоянно повтаря, че не разбира урока си? Колкото и да повтаря това изречение, той нищо нѣма да разбере. Когато се намѣри предъ нѣкоя трудна задача, ученикътъ трѣбва да каже: Азъ искамъ да разбира задачата си и да я реша правилно. Не е достатѣчно той да желае да реши задачата си, но трѣбва да пристѣпи къмъ решаването ѝ. Да желаешъ само да решишъ задачата си, безъ да пристѣпишъ къмъ решаването ѝ, това значи, да удряшъ по клавишитѣ на пианото, безъ да чувашъ нѣкакъвъ звукъ. На пианото, съ което ние си служимъ, това е невъзможно; обаче, на духовното пиано е възможно. Духовнитѣ пиана сѣ всѣкога отворени. И детето може да удря на клавишитѣ имъ, но никакъвъ звукъ не се чува. За да се произведе нѣкакъвъ звукъ, трѣбва да се натискатъ специални бутони. Всѣки клавишъ е свързанъ съ специ-

аленъ бутонъ. Щомъ натиснете клавиша, едновременно трѣбва да докоснете бутона, който е свързанъ съ него, и следъ това ще чуете съответенъ звукъ. Тѣзи пиана иматъ около 25,000 клавиши. Следователно, за всѣки тонъ имате по нѣколко хиляди клавиша. Тази е причината, поради която малцина могатъ да свирятъ на тия пиана. Ако единъ пѣвецъ отъ земята влѣзе въ духовния свѣтъ, ще се види въ чудо. Той едва разполага съ две октави, а тамъ ще искатъ да разполага съ единъ регистъръ отъ три хиляди октави. Като се намѣри между пѣвци отъ духовния свѣтъ, едва тогава той ще разбере, колко има да учи. Той ще види, че пѣнието на земята се намира въ своето детинско състояние. Първитѣ хиляда октави иматъ отношение къмъ физическия свѣтъ, вторитѣ — къмъ духовния, а третитѣ — къмъ Божествения. Значи, добъръ пѣвецъ на физическия свѣтъ е онзи, който разполага поне съ хиляда октави.

Това, което ви говоря, е неразбрано за васъ. Но неразбранитѣ работи единъ день ще станатъ разбрани. Неразбраното представя потокъ за васъ. Като вървите отъ неразбраното къмъ разбраното, вие се приготвяте. Значи, всѣка неразбрана работа води човѣка къмъ разбирането ѝ. Той се приготвя да я разбере. Докато не разбере дадена работа, човѣкъ не трѣбва да мръдне нито крачка напредъ. Щомъ я разбере, той навлиза въ друга, пакъ неразбрана работа и започва да се при-

готвя да я разбере. Какво правятъ ония хора, които не обичатъ да работятъ? Като дойдатъ до нѣщо, което не разбиратъ, тѣ го прескачатъ и вървятъ напредъ. После пакъ спиратъ предъ нѣщо неразбрано и него прескачатъ. Въ края на краищата, тѣ дохождатъ до едно мѣсто. отдето не могатъ да мръднатъ нито крачка напредъ и се обезсърдчаватъ. При това положение нищо друго не имъ остава, освенъ да се върнатъ назадъ и да се приготвятъ да разбератъ всичко.

Окултнитѣ ученици често изпадатъ въ неразбиране на нѣщата, вследствие на което, като имъ се говори едно, тѣ отговарятъ друго. Нѣкой човѣкъ имъ говори за любовта, а гѣ казватъ, че не живѣятъ добре. Въ този разговоръ нѣма никакво съдържание. Човѣкъ не може да казва, че не живѣе добре, докато животътъ не е дошълъ още до него. Можете ли да кажете, че едно яйце не живѣе добре, преди да се е измжтило? Когато яйцето се измжти и отъ него излѣзе пиле, вие можете вече да се произнасяте, какво е пилето, какъ живѣе и т. н. Вие не можете да говорите за живота, преди да се е проявилъ той. Следователно, вие не можете да кажете за нѣкой човѣкъ, че живѣе или не живѣе добре, преди да се е проявилъ животътъ въ него. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ не живѣе добре, ние имаме предъ видъ положението, че той не оценява благата, които Богъ му е далъ.

Единъ младъ момъкъ, роденъ нѣкъде въ варненско, се отличавалъ съ своето голѣмо юначество. Не само въ родното си село, но и въ съседнитѣ села го познавали като здравъ и силенъ момъкъ. Той ималъ единъ голѣмъ недостатѣкъ — обичалъ да пие. Майка му често го съвствала: Синко, не пий, ще заболѣешъ, ще загубишъ здравето си. — Майко, защо ми е това голо здраве? Безъ него ще ми бѣде по-леко. Съ това здраве и тази сила, и момитѣ се страхуватъ отъ мене. Случило се, че той заболѣлъ сериозно и лежалъ цѣли три години. Болестъта го изтощила толкова много, че нищо не останало отъ него. Като видѣлъ, че изгубилъ силата, здравето си, той се обърналъ къмъ майка си съ думитѣ: Майко, да ми помогне Богъ да оздравѣя, да ми се върне здравето и силата, готовъ съмъ камъни да нося на гърба си. Готовъ съмъ на всѣкакъвъ трудъ, само да оздравѣя. Сега разбирамъ, какво значи здравето за човѣка. Следователно, здравъ човѣкъ е само онзи, който оценява благата, които му сж дадени, и разумно ги използва.

И тъй, когато говоримъ за любовта въ човѣка, ние подразбираме присѣтствието на Бога, Който му е далъ всички условия да се развива. Влѣзе ли любовта въ човѣка, той има всичко на разположение. Чувате ли нѣкой да се оплаква, че пари нѣма, здраве нѣма, приятели нѣма, ще знаете, че любовта не го е посетила още. Посети ли го любовта,

той всичко има: и здраве, и приятели, и пари. Искате ли любовта да ви посети поне за единъ денъ, ставете слѣпи за погрѣшкитѣ на хората. Кой какво прави, не се интересувайте отъ това. Че хората били лоши, че зло съществувало въ свѣта, и това да не ви интересува. Злото е храна за герои, за мъдречи, а не за деца. Злото въ свѣта може да се употреби за градежъ, както камънитѣ, отъ които правятъ величествени сгради. Камънитѣ могатъ да причинятъ голѣми пакости на хората, но същевременно тѣ влизатъ въ строежа на красиви здания, на хубави статуи и паметници. На същото основание, казвамъ, че и лошитѣ мисли и чувства ставатъ причина за съграждане на красиви, величествени здания и постройки въ човѣка. Оставете тия мисли и чувства въ ржцетѣ на любовта и не мислете повече за тѣхъ. Тя ще постави всѣка лоша мисълъ на съответното за нея мѣсто. Дайте на любовта най-малката лоша мисълъ и вижте, къде ще я тури. Тя ще я постави за корнизъ на нѣкой прозорецъ. Докато се туря този корнизъ, вие трѣбва да стоите далечъ отъ него, да не падне върху главата ви. Щомъ се закрепи здраво за мѣстото си, вие можете да се спрете и да му се любувате.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ правилно разбиране на живота. Ще дойде денъ, когато всичко, което хората иматъ, ще имъ се вземе. Като иматъ правилно разбиране за законитѣ, които управляватъ живота и при-

родата, тѣ нѣма да страдатъ огъ това, че сж изгубили всичко, но ще знаятъ, че на мѣстото на изгубеното ще имъ се даде нѣщо ново. Законъ е· когато се огнема нѣщо на човѣка, въ замѣна на отнетото му се дава друго нѣщо. Ако той е оценилъ това, което му е било дадено, новото, което получава, ще бжде по-добро отъ старото. Ако не го е оценилъ, новото ще бжде по-просто, отъ по-добро качество. Този законъ се отнася и до храната, и до облѣклото, и до знанието. При това, той се прилага еднакво за всички хора. Следователно, ако човѣкъ не е преценилъ храната, облѣклото и знанието, които му били дадени, отнемагъ му тия нѣща и му даватъ по-лоши. Преценилъ ли е всичко, което му е било дадено, отнематъ му се тия нѣща и му даватъ нови, по-доброкачествени отъ старите. Сѣщевременно спазва се и следното положение: на когото много се дава, отъ него много се иска; на когото малко се дава, отъ него малко се иска. Ако човѣкъ не е оценилъ малкото, което му е дадено, какъ ще оцени голѣмото? Запримѣръ, човѣкъ има десетъ прѣста на ржцетѣ си и не знае, защо му е даденъ всѣки единъ отъ тия прѣсти, а се занимава съ голѣми работи. Когато сте неразположени, направете единъ опитъ съ палеца си да видите, какви сили се криятъ въ него. Погладете горната частъ на палеца си, като започнете отъ третата фаланга и вървите къмъ нокъта. После погладете палеца си отъ долната страна, по венерината областъ,

и наблюдавайте, дали неразположението ви ще изчезне. Същевременно следете, каква мисъл и какво чувство ще минатъ презъ ума и сърдцето ви. Ако при първото гладене на палеца неразположението ви не изчезне, погладете го още нѣколко пѣти. Това е наученъ опитъ, който ще ви доведе до известни познания.

Мнозина правятъ научъи опити, но предварително искатъ да разбератъ, какво значение има даденъ опитъ и какво ще имъ донесе. Тѣ грѣбва да направятъ опита, а после да чакатъ знанието. Знанието иде отпосле. Да искате предварително да знаете, защо се прави известенъ опитъ, това значи, да имате желание първо да разберете, какво нѣщо е тонътъ „do“, а после да го чуеге. — Не, първо ще чуете тона „do“, а после ще разберете значението му и неговия вътрешенъ смисълъ. Всѣки день употребявайте по нѣколко минути за пѣние. Изпѣйте нѣколко пѣти наредъ тона „do“, по различенъ начинъ — високо, ниско, меко, грубо, и наблюдавайте, какъ ще ви се огрази този тонъ, изпѣтъ при различни състояния. Както отъ ларинкса, така и чрезъ езика на човѣка излизатъ различни тонове и думи, които указватъ различно влияние върху ближнитъ му. Ето защо, човѣкъ трѣбва да възпитава своя ларинксъ, своя езикъ, да излизатъ отъ него меки, нѣжни звуци и тонове. При самовъзпитанието голѣмо участие взима молитвата. Искатъ ли да си въздействува, човѣкъ трѣбва да се обърне къмъ Бога съ след-

ната кратка молитва: Господи, благослови езика ми, за да излизатъ отъ него сладки, силни и красиви думи. Сладкитѣ думи иматъ отношение къмъ живота. силнитѣ — къмъ човѣшкия умъ, а красивитѣ — къмъ човѣшкия духъ и къмъ човѣшката душа. Сладкитѣ, силни и красиви думи представятъ материалъ, чрезъ който човѣкъ гради великото и мощното въ своя животъ. Човѣкъ не може да бжде красивъ, ако отъ езика му не излизатъ сладки, силни и красиви думи.

Следователно, като ученици, вие трѣбва да бждете като скулпторитѣ, да вземете единъ неодѣланъ камъкъ и съ чука си да го обработите, да извадете отъ него отлична статуя. За тази целъ вие трѣбва да знаете да чукате. Скулпторътъ знае, къде и какъ да удари. Въ васъ има много неодѣлани камъни, които трѣбва да обработите. Когато работите съзнателно върху себе си, вие сами се дѣлате. Не работите ли, роптаете ли противъ живота си, невидимиятъ свѣтъ ще изпрати нѣкой ангелъ да ви дѣла, да обработи неодѣланитѣ камъни на вашето естество. При това положение вие викате, крѣскате, оплаквате се, че имате голѣми страдания. Мнозина мислятъ, че сж търпеливи. Въ какво сели търпението имъ? Нѣкой казва за себе си, че билъ търпеливъ, защото му извадили нѣколко жба, и той не овкалъ. Това е търпение по неволя. Често билката отъ жба е по-голѣма, отколкото самото вадене на жба. Не е важно, че по не-

воля търпите. но въпросъ е, какъвъ смисълъ има ваденето на зжбитѣ. Като си извадите единъ или два зжба, вие оставате безъ тѣхъ. Въ последно време зжболѣкаритѣ сж дошли до положение да турятъ изкуствени зжби. И това е известно постижение, но въ духовния свѣтъ не си служатъ съ изкуствени зжби. Извадятъ ли на нѣкого зжбъ, вмѣсто него турятъ новъ, здравъ, естественъ зжбъ. Ако око-то на нѣкой човѣкъ пострада, веднага лѣкаритѣ го изваждатъ и вмѣсто него турятъ стъклено око, съ което той нищо не вижда. И следъ това казватъ, че този човѣкъ оздравѣлъ. — Не, това не е никаква наука, никакво изкуство. Въ духовния свѣтъ не прилагатъ това изкуство. Тамъ, на мѣстото на изваденото око, поставятъ здраво, съ което човѣкъ вижда два пжти повече, отколкото по-рано.

Като говоря за знанието въ духовния свѣтъ, искамъ да обърна вниманието ви върху онзи голѣмъ просторъ, който се открива предъ вашия погледъ. По този начинъ само вие ще оценявате всички възможности, които сж вложени въ душата ви и ще работите върху тѣхъ, да ги развиете. Мислете върху всички блага, които ви сж дадени. Мислете за предназначението на всички ваши удове. Запримѣръ, какво е предназначението на човѣшката уста? Ще кажете, че устата е създадена за ядене и говорене. Чрезъ устата, чрезъ Словото Богъ създаде свѣта. Следователно, чрезъ устата човѣкъ създава бъдещето си.

Ако говорите разумно, вие си приготвяте свѣтло бждеще. Ако не говорите разумно, вие си приотвяте лошо бждеще. Чрезъ уста-та човѣкъ изявява своитѣ мисли и чувства. Казватъ за нѣкого, че езикътъ му е сладъкъ. Чрезъ сладкитѣ думи се изявява физическиятъ свѣтъ, чрезъ силнитѣ думи се изявява духовниятъ свѣтъ, а чрезъ красивитѣ—Божествениятъ свѣтъ. Чрезъ силата си човѣкъ помага на послабитѣ отъ него сжщества. Чрезъ красотата той се импулсира къмъ велики работи. Когато е доволенъ отъ човѣка, Богъ го прави красивъ. Не е ли доволенъ отъ него, Той го лишава отъ красотата. Ако въ духовния свѣтъ човѣкъ се проявява добре, Богъ му дава сила. Не се ли проявява добре въ духовно отношение, човѣкъ става безсиленъ. И най-после, ако Богъ е доволенъ отъ проявитѣ на човѣка въ физическия свѣтъ, дава му се сладчина. За таквъ човѣкъ се казва, че е сладъкъ. Не се ли проявява добре на физическия свѣтъ, човѣкъ става горчивъ. Значи, красотата има отношение къмъ човѣшката душа, силата — къмъ човѣшкия духъ, а сладчината — къмъ човѣшкото сърдце. Ако не се храни съ сладки работи, сърдцето на човѣка огрубява.

Като слушате тия работи, нѣкои отъ васъ се обезсърдчаватъ, мислятъ, че нищо не сж постигнали. Колкото и каквото да сте постигнали, много работа още ви предстои. За-примѣръ, като дойде до любовта, мнозина считатъ, че любовта е нѣкаква илюзия. Дру-

ги считатъ любовта като изразъ на чувства. — Не, любовта е нѣщо реално. Тя не е нито чувство, нито илюзия. Любовта не се губи, нито се промѣня. Каква реалностъ има въ чувствата? Днесъ обичате единъ човѣкъ, но утре чувството ви се измѣня, превръща се въ умраза, въ ненавистъ. Докато чувствата на човѣка се промѣнятъ, това показва, че той живѣе въ нереаленъ свѣтъ. Той живѣе въ единъ непознатъ, промѣнчивъ свѣтъ, между чужди, неизвестни за него сжщества. Тѣзи сжщества постъпватъ съ васъ така, както вие съ рибитѣ, съ кокошкитѣ, съ агнетата и овцетѣ, съ воловетѣ и т. н. Като се домогнете до нѣкоя риба, или до нѣкоя кокошка, вие започвате да мислите, какво да правите съ нея, но рибата избѣгва отъ ржката ви и ви оставя съ мечтитѣ ви. Понѣкога успѣвате да я задържите въ себе си, да ѝ се порадвате малко. Следъ това я пущате въ водата, свободно да си живѣе. По сжщия начинъ вие ту изпущате богатата, които ви сж дадени, ту ги задържате. Успѣете ли да ги задържите, вие ще се ползвате отъ тѣхъ и ще благодарите на Онзи, Който ги е далъ.

Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, той ще има животъ въ себе си“. При това положение, и Христосъ живѣе, и който Го яде сжщо живѣе. Хората мислятъ, че като изядатъ една риба, тѣ живѣятъ, а рибата умира. — Не, и рибата живѣе въ човѣка. Тѣй както

лихосъ хората се хранятъ, рибата продължава да живѣе въ тѣхъ, а тѣ умиратъ. Това, обаче, не е правилно хранене. Разумно, истинско хранене е това, при което и човѣкъ живѣе, и рибата въ него живѣе. При това положение човѣкъ е доволенъ и разположенъ. Ако човѣкъ яде и е доволенъ отъ яденето си, това показва, че храната, която е приелъ, му дава условия да живѣе и да се радва на благата, които му сж дадени.

И тъй, за да разбирате всички прояви на живота, отъ васъ се иска вътрешна просвѣта. Вие трѣбва да започнете съ елементарнитѣ нѣща и постепенно да вървите къмъ сложнитѣ. По този начинъ вие ще се домогнете до такова знание, което ще ви послужи не само днесъ, но и въ бъдеще. Стремете се къмъ придобиване на знания, които сж живи и могатъ да се прилагатъ. Мисзина се запитватъ, защо имъ е нужно знание. Безъ знание човѣкъ е изложенъ на голѣми терзания. Знанието прави човѣка щастливъ. Който не разбира смисъла на знанието, той не разбира смисъла на живота. Щомъ си дошълъ на земята, ще учишъ, ще пѣешъ, ще свиришъ. — За кого ще пѣя? — За себе си. Най-добриятъ слушателъ сте вие. Ще пѣете, ще благодарите, че ви е дадена възможность да отваряте и затваряте устата си. Чрезъ устата човѣкъ изразява любовта въ себе си. Казвате: „Който пѣе, той зло не мисли“. Когато любовта чуе, че пѣете, тя ви посещава. Не пѣете ли, тя за-

почва да търси причината за това и се стреми да създаде у васъ потикъ, импулсъ за пѣние. Щомъ има уста, човѣкъ трѣбва да говори, да пѣе. Ама животътъ ви билъ тежъкъ. Отъ васъ зависи да го направите лекъ. Пѣйте, сами си съчинявайте пѣсни, да превърнете недоволството си въ доволство. Всѣки може да стане пѣвецъ — отъ него зависи. Като пѣе съ любовъ, той ще трансформира всичкитѣ си отрицателни състояния въ положителни.

Какво представя недоволството? — То е тинята на живота. Тази тиня прави живота тежъкъ, непоносимъ. Какъ може да се пречисти живота отъ тази тиня? Както нечистата вода се пречиства отъ примѣсенитѣ къмъ нея частици, така и животътъ може да се освободи отъ недоволството. Ще вземете два-три филтъра и ще прекарате водата презъ тѣхъ, докато се пречисти съвършено и стане годна за пиене. По сжщия начинъ човѣкъ може да филтрира всѣко нѣщо. По-добри филтри отъ човѣшкия умъ и отъ човѣшкото сърдце не съществуватъ. Филтрирането показва, че хората разполагатъ съ известенъ родъ знания.

И тѣй, музиката е методъ за трансформиране на човѣшкитѣ състояния. Има състояния, които безъ музика по никой начинъ не могатъ да се смѣнятъ. Музиката е срѣдство, което трѣбва да обхване мислитѣ и чувствата на човѣка. Следователно, първо човѣкъ трѣбва да мисли за музиката, после да я чувства и следъ това ще се изяви на физическия

свѣтъ. Сжщото се отнася и до словото. Първо човѣкъ мисли, какво ще говори, после чувствува това, което ще каже и най-после трѣбва да се изяви. Това значи: всѣко слово трѣбва да има мекота, съдържание и красота. Ако не съдържа тѣзи качества, словото не може да постигне своята целъ. Докато е на физическия свѣтъ, човѣкъ все е недоволенъ. — Защо? Все му липсва нѣщо. Иѣе ли, говори ли, липсва му нѣщо. Говорытъ му е грубъ, нѣнието нечисто, вследствие на което външии остава недоволенъ. За да бжде доволенъ, той трѣбва да влѣзе въ духовния свѣтъ, който се отличава съ голѣмо изобилие. Тамъ, обаче, не се позволява никакво пресищане. Ако яде, трѣбва да изяде най-много 32 хапки. Изяде ли 33, той се намира вънъ, въ грубия физически свѣтъ. Искате ли да живѣете добре на физическия свѣтъ, никога не пресилвайте нѣщата. Смисълътъ на живота не е въ многото, но въ разбирането на нѣщата. Малкото, но разбрано, струва повече, отколкото много, но неразбрано. Духовниятъ свѣтъ е мѣсто на абсолютна отнѣреностъ, законность и чистота. Тамъ не се допуска нищо нечисто. Тази е причината, поради която никакви животни не се допускатъ въ духовния свѣтъ. И физическиятъ животъ, като частъ отъ цѣлокупния животъ, трѣбва да бжде абсолютно чистъ. Дето и да влѣзете, трѣбва да пазите чистота.

Сега, като сте дошли на планината, вие трѣбва да живѣте добре, да не опетнявате природата, която е частъ отъ цѣлото Битие. Отъ всички се искатъ чисти мисли и чувства, за да не нарушавате хармонията на природата. Най-малкото нарушаване води следъ себе си голѣмо наказание. Всѣка нечистота, всѣко недоволство, всѣко роптание и оплакване се отразява болезнено върху сжществата отъ духовния свѣтъ. Въ тѣхъ всичко е красиво, хармонично, пълно съ любовъ. Днесъ духовниятъ свѣтъ е пълень съ оплакванията на хората. Всички се оплакватъ, че нѣматъ пари, имоти, кжщи, дрехи, добри условия и т. н. Обаче, на тия оплаквания не се дава никакъвъ отговоръ и внимание. Човѣкъ има право да се оплаче само единъ пжтъ въ живота си, и то следъ като е живѣлъ 120 години. Това се отнася до ония, на които съзнанието е пробудено. За обикновенитѣ хора се позволява по едно оплакване на година. Понеже хората се оплакватъ много често, почти всѣки день, оплакванията имъ не се приематъ. Новиятъ животъ изключва всѣкакви оплаквания.—Ама животътъ билъ грубъ. — Грубото въ живота е материалъ, който всѣки човѣкъ трѣбва да обработва. Напредналитѣ сжщества работятъ усилено за превръщане на грубата материя въ фина, мека материя. Следователно, и вие трѣбва да работите, да облагородите тази материя. За да превърнете неблагогородната материя въ бла-

городна, грубата — въ фина, вие трѣбва да си служите съ Божествени методи, а не съ човѣшки, изкуствени методи, които не даватъ никакви резултати. Искате ли да помагате на недоволния, дайте му възможностъ да влѣзе въ градини, пълни съ зрѣли плодове, да си откъсне, колкото иска. Заведете го после всрѣдъ природата, при красиви, чисти извори, да пие отъ тѣхната вода. Нека диша чистия, планински въздухъ, да се проникне отъ великото въ свѣта. При това положение недоволството му естествено ще се превърне въ доволство.

Казвамъ: Заслужава човѣкъ да мине презъ всички мъчности на живота, за да дойде до мѣстото на Божието благословение. Задъ всѣко страдание се крие едно Божие благо. Затова е казано, че, каквито страдания да мине човѣкъ, не могатъ да се сравнятъ съ благата, които Богъ му дава. Благодарете за хубавото, топло време, което имате тази година. Благодарете за всички блага и работете за превръщане на недоволството въ доволство. Недоволството е духовна нечистота, която запушва поритѣ на човѣшкото тѣло. Чистете се отъ него, както водата чисти тѣлото ви, отваря всички седемъ милиона пори, чрезъ които дишате. Очистете се отъ духовната калъ, за да можете свободно да дишате чрезъ сърдцето, чрезъ ума и чрезъ душата си. Започне ли човѣкъ да диша така, недоволството му се превръща въ доволство.

Нека всѣки отъ васъ си състави една пѣсенъ за доволството, съ следното съдържание: „Колко съмъ доволенъ, че мога да гледамъ слънцето, което озарява душата ми! Колко съмъ доволенъ!“

15 юлий, 5 ч. с.

Качества на езика

Размишление.

Съвременнитѣ хора не успѣватъ въ работитѣ си, защото нѣматъ търпение. — Защо трѣбва да търпятъ? — За да не дойде неволята. Който търпи, той носи единъ килограмъ тежестъ на гърба си. Който не търпи, той носи сго килограма тежестъ. Тѣй щото, искате ли да не ви товарятъ мною, трѣбва да търпите.

Едно време дяволтъ билъ поставенъ на голѣмъ огънь. Така прекаралъ той цѣли хиляда години. Каго издържалъ съ търпение този изпитъ, гой си казалъ: И азъ съмъ силенъ като Бога, не ме е страхъ отъ огъня. Обаче, като го поставили на гладъ, той едва издържалъ хиляда години и казалъ: Не мога повече да търпя, по-слабъ съмъ отъ Господа. Следователно, що се огнася до огъня, всички хора минаватъ за търпеливи като дявола, издържатъ. Но дойде ли до глада, тамъ търпението имъ се свършва, не могатъ да издържатъ. Защо хората издържатъ на огъня, а на глада не издържатъ? — Защото, докато сж въ огъня, тѣ все приематъ нѣщо, но щомъ се подложатъ на гладъ, тѣ започватъ да даватъ

отъ себе си, безъ да приематъ нѣщо отвѣнъ. Истина, докато човѣкъ получава нѣщо отвѣнъ, работитѣ му вървятъ добре. Щомъ започне да раздава, работитѣ му се обѣркватъ.

Сегашнитѣ хора сж изучавали и изучаватъ търпението при условия на взимане. Всѣки човѣкъ иска да бжде богатъ, ученъ, силенъ, да придобие нѣщо. Докато се надѣва, че ще придобие нѣщо, той има търпение да работи, да се труди и казва, че свѣтътъ е красивъ, че животътъ има смисълъ и т. н. Започне ли да раздава отъ себе си, безъ да получава нѣщо, той става нетърпеливъ, и работитѣ му постепенно се обѣркватъ. Въ сжщностъ, обѣркването на работитѣ води къмъ оправяне. Когато човѣкъ придобие търпение, всичкитѣ му работи се оправятъ.

Единъ мисионеръ отишълъ въ Мадагаскаръ да проповѣдва на езичниците Христовото учение. Той проповѣдвалъ цѣли 20 години, но нѣмалъ никакъвъ резултатъ. Често се молилъ на Господа, да му покаже, коя е причината за неуспѣха му. Най-после въ ума му дошла идеята, че не само на теория трѣбва да проповѣдва, но да приложи учението на практика. За тази цель той събралъ своитѣ слушатели и започналъ да имъ проповѣдва, като казалъ, че досега той проповѣдвалъ Христовото учение на теория, но отсега нататъкъ иска да го приложи тъй, както е писано. Запримѣръ, Христосъ е казалъ: „Който има две ризи, да даде едната на ближния си. Който иска да бж-

де мой ученикъ и да ме следва, той трѣбва да продаде всичкото си имане и да го раздаде на сиромаситѣ“. Като чули тази проповѣдь, езичниците започнали да се трупагь предъ кжщата му и всѣки отъ тѣхъ да иска нѣщо: кой дреха, кой маса, кой столъ и т. н. Каквото му поисквали, той всичко раздавалъ, докато единъ день се намѣрилъ въ празна кжща, съ една риза на гърба си. Следъ това проповѣдникътъ се обърналъ къмъ Бога съ думитѣ: Господи, още какво трѣбва да направя, за да предамъ истината на хората? Какво се случило после? Езичниците останали доволни огь проповѣдята на мисионера, но въ тѣхъ започнала да работи мисълта, че обрали този човѣкъ като последни разбойници. Тѣ си казали: Отъ 20 години пасамъ този човѣкъ работи между насъ безъ пари, правилъ ни е много добрини, а въ замѣна на това ние го обрахме. Трѣбва да върнемъ всичко, каквото сме взели отъ него. Едини по единъ тѣ започнали да връщатъ взегитѣ огь него нѣща, и въ скоро време той дошълъ до първото си положение.

Това, което се е случило съ този мисионеръ, се случва и съ васъ. Като проповѣдвате истината на хората, казвате, че сж ви обрали — Не, никой не ви е обралъ. Ако вие наистина проповѣдвате правото учение, никой не може да ви обере. Привидно можете да изгубите всичко, каквото имате, но въ скоро време положението ви ще се възстанови. Като рабо

тите и помагате на хората, тѣ трѣбва да ви обичатъ. Сжщевременно, вие трѣбва да знаете защо ви обичатъ. Ако ви обичатъ за красотата, за силата, за знанието или за богатството ви, ще знаете, че тѣ не ви обичатъ за самитѣ васъ. Човѣкъ трѣбва да бжде обичанъ за самия него, а не за това, което всѣки моментъ може да изгуби. Вие трѣбва да обичате, както Богъ обича. Той обича човѣка за самия него, а не за богатството, силата, знанието, красотата или доброта му. Какъ може Богъ да ви обича за богатството ви, когато не сте богати, или за силата ви, когато не сте силни, или за знанието ви, когато не сте учени, или за доброто, когато не проявявате онази вътрешна, непреривна доброта?

Какво е доброто на сегашнитѣ хора? Тѣ правятъ добро, но искатъ да имъ се плати за доброто. Истинското добро не се нуждае отъ никакво възмездие. Доброто има предъ видъ една целъ — да се бори съ злото и да го победи. Следователно, добро е само това, което се бори съ злото. Добро, което не се бори съ злото, не е добро. Нѣкой казва, че иска да бжде добъръ. Това е най-лесното. Всѣки човѣкъ може да бжде добъръ. — Кога? — Когато се бори съ злото. Добъръ човѣкъ е онзи, който се бори съ злото. Ако се бори съ доброто, той е лошъ човѣкъ. Доброто може да направи човѣка лошъ. — Кога? — Когато той се бори съ него. Ако се бори съ злото, човѣкъ става добъръ. Значи, отъ човѣка зависи

да бжде добъръ или лошъ. Като казвамъ, че трѣбва да се борите съ злото, това не значи, че вие сами трѣбва да се борите, но доброто у васъ трѣбва да се бори. Турете доброто на фронта, да се бори съ злото, а вие му бждете тилъ и му помагайте. Това подразбира добъръ човѣкъ. Обаче, ако сте тилъ на злото и му помагате въ борбата съ доброто, вие сте лошъ човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да знае, на кого помага: на доброто или на злото. Взима ли страната на злото, той минава за лошъ, зълъ човѣкъ. Взима ли страната на доброто, той минава за добъръ човѣкъ.

Всички хора искатъ да бждатъ обичани и да обичатъ, т. е. да придобиятъ любовта. За да придобиятъ любовта, тѣ трѣбва да ѝ помагатъ въ борбата, която тя води въ свѣта. — Съ кого се бори любовта? — Съ умразата. Колкото слаби да сте, вие можете да помагате на всички, които воюватъ съ отрицателнитѣ сили въ природата. Ще кажете, че не можете да вземете участие въ неравнитѣ борби на живота. Наистина, доброто и злото, любовта и умразата сж неравни сили по количество, но успѣхътъ на една страна не се опредѣля само отъ количеството на воюващитѣ. Отъ голѣмо значение е и качеството на тия, които воюватъ. Обикновено срещу единъ добъръ човѣкъ се опълчватъ хиляда лоши. Като се види самъ срещу хиляда лоши хора, добриятъ ще се уплаши, но лесно ще се справи съ тѣхъ. Качествено неговата сила

е равна на силата на хилядата души. Въ края на краищата, тия сили ще се уравновесятъ. Доброто е умно, знае, какъ да се справя съ злото. Като срещне лошитѣ хора, добриятъ ги раздвоява. Щомъ се раздвоятъ, тѣ отслабватъ. По този начинъ добриятъ се бие съ отделни части на лошитѣ хора, които постепенно удрятъ на бѣгъ. Като се види отново самъ, добриятъ човѣкъ казва, както нѣкога е казалъ пророкъ Илия: Господи, останахъ самъ въ живота си, могатъ да ме убиятъ. Господъ му отговорилъ: Не се страхувай, защото въ Израилъ има още седемъ хиляди като тебе, които не сж се поклонили предъ Ваала. Силата на тия седемъ хиляди е равна на силата на единъ великъ, мощенъ духъ. При това положение тия седемъ хиляди ставатъ седемъ милиона. Това вече не сж обикновени хора, но седемъ милиона войници, готови за бой, екипирани по модеренъ начинъ, съ всички бойни оржжия. Ако силата на единъ добъръ човѣкъ е равна на силата на хиляда лоши, на колко ще бжде равна силата на единъ ангелъ? Силата на единъ ангелъ се уравновесява съ силата на 150,000 лоши хора.

И тъй, знайте, че силата на всѣка добра мисль, на всѣко добро чувство и на всѣка добра постѣпка е равна на хиляда лоши мисли, чувства и постѣпки. Значи, една добра мисль е въ състояние да се бори съ хиляда лоши мисли. Едно добро чувство се уравновесява съ хиляда лоши чувства. Една добра

постъпка може да победи около хиляда лоши постъпки. Доброто е въ състояние да превърне злото въ пухъ и прахъ. Види ли доброто срещу себе си, злото удря въ бѣгъ. Всѣка добра мисль е Божи посланикъ. Задъ нея се крие великиятъ Божественъ свѣтъ, който воюва заради хората и всѣкога имъ помага.

Като говоря за силата на доброто, мнозина се съмняватъ въ това. Фактътъ, че всѣки се стреми къмъ доброто, показва, че думитѣ ми сж истинни. Обаче, не е достатъчно само, човѣкъ да се стреми къмъ доброто, но той трѣбва да знае, какъ да го прилага. Знае ли да го прилага, той ще знае истината по отношение на него.

Едно малко дете видѣло въ избата една кошница съ яйца. То запитало майка си: Мамо, отде дойдоха тѣзи яйца? — Кокошката ги снесе. — За какво се употребяватъ? — За ядене. Тѣ се варятъ, пържатъ, пекатъ. Следъ тѣзи обяснения, майката забелязала, че яйцата започнали да намаляватъ, докато единъ день кошницата съвсемъ се изпразнила. Къде отишли яйцата? Детето всѣки день си взимало по едно яйце, докато въ кошницата нищо не останало. Докато детето не знаело нищо за службата на яйцата, кошницата била пълна съ яйца. Щомъ научило тѣхната служба, въ скоро време кошницата се изпразнила. Какво показва това? Това показва, че детето се е домогнало до известна истина, но не я прило-

жило, както трѣбва. Щомъ детето е пожелало да опита тази истина, трѣбвало е да се обърне къмъ майка си, тя да му даде яйца и да му покаже, какъ да ги приготви. Всѣки се стреми къмъ красивитѣ работи, но трѣбва да знае, какъ да ги приложи. Всѣки иска да бжде красноречивъ, сладкодугенъ, но трѣбва да придобие ония качества, които могатъ да го направятъ такъвъ.

Какви качества трѣбва да притежава човѣшкиятъ езикъ? Езикътъ трѣбва да бжде твърдъ като камъкъ, подвиженъ като водата, услужливъ като вѣтъра и благотворенъ като свѣтлината. Това сж четиритѣ качества на езика. Твърдостта подразбира устойчивостъ. За да разбирате тия качества, вие трѣбва да изучавате свойствата на твърдата, на течната, на въздухообразната и на свѣтлинната материя. Значи, отъ езика на човѣка трѣбва да изтичатъ четири струи. Като казвамъ, че езикътъ на човѣка трѣбва да бжде твърдъ като камъкъ и подвиженъ като водата, имамъ предъ видъ човѣшкитѣ убеждения. Въ убежденията си човѣкъ трѣбва да бжде твърдъ, устойчивъ, непоколебимъ като камъкъ, но и подвиженъ като водата. Водата минава презъ пусти и населени мѣста, презъ чисти и нечисти мѣста, но дете мине, тя всичко чисти. Човѣкъ трѣбва да има свойствата на въздуха и на свѣтлината. Въ която кжща влѣзе, въздухътъ веднага внася провѣтриване: нечистото изкарва навънъ, а чистото внася вжтре. Сжщото пра

ви и свѣтлината. Тя не чака да я канятъ. Щомъ намѣри отворенъ прозорецъ, тя влиза вътре и носи Божиитѣ благословения на хората.

Съвременнитѣ учени говорятъ за свѣтлината, но трѣбва да знаятъ, че слънчевата свѣтлина, която ние приемаме на земята, е получена по отражение. Ние приемаме свѣтлината въ дадения моментъ, но кога е излѣзла тази свѣтлина огъ слънцето, какво е претърпѣла, не знаемъ. Сжщото се отнася и до свѣтлината на звездитѣ. Чрезъ очитѣ си ние възприемаме свѣтлината на нѣкоя звезда, но преди колко години е излѣзла тя отъ звездата, какви пречупвания и промѣни е претърпѣла, докато стигне до насъ, не ни е известно. За да възприемагъ свѣтлината на нѣкоя звезда, астрономитѣ си служатъ съ различни телескопи. Що се отнася до обикновенитѣ хора, които гледатъ звездитѣ направо съ очитѣ си, безъ никакви телескопи, тѣ нищо не могатъ да възприематъ отъ тѣхната свѣтлина. Сждитѣ тия хора искатъ да се домогнатъ до Божествената свѣтлина, до Божествената мѣдростъ. Тѣ не могатъ да възприематъ физическата свѣтлина на звездитѣ, а искатъ да възприематъ Божествената. — Не, свѣтлината на Божествената мѣдростъ не е достъпна още за човѣшкитѣ умове. Единственото нѣщо, което е достъпно за сегашния човѣкъ, това е топлината на любовта. Щомъ възприеме топлината на любовта, човѣкъ ще се домогне и до свѣт-

лината ѝ. Съ други думи казано: първо човѣкъ трѣбва да чувствува нѣщата, а после да дойде до мисълта. Възвишенитѣ чувства сж подготовка за красиви и свѣтли мисли. Ето защо, усилията на невидимия свѣтъ сж отправени къмъ сърдцето. Човѣшкото сърдце още не е готово да възприеме Божиятата Любовь въ нейния дълбокъ, вътрешенъ смисълъ.

Какво представя любовта? — Любовта е онази неразбрана сила въ свѣта, която е достъпна за всички същества, отъ най-малки до най-големъ. За да дойдете до разбиране на любовта, вие трѣбва да изучавате най-елементарнитѣ ѝ прояви и постепенно да отивате къмъ великитѣ ѝ прояви. Не разберете ли елементарнитѣ прояви на любовта, по никакъ начинъ не можете да разберете великитѣ ѝ прояви.

И тъй, въ каквата форма и да ви посетятъ любовта, благодарете, защото тя иде да изчисти всичко нечисто, което срещне на пътя си. Благодарете на водата, която тече, защото измива пътя, по който вървите. Ще кажете, че тази вода носи калъ съ себе си. Благодарете и за калта. На нѣкои мѣста водата каля, но на други—чисти. Водата, която тече, се предпочита повече отъ замръзналата, т. е. отъ леда. Ледътъ не причинява толкова пакости, колкото течащата вода, но последната донася такива блага, каквито ледътъ не може да донесе. Страданието може да се уподоби на течаща вода, която е въ постоянно движение. Какви-

то пакости и нещастия да носи страданието въ себе си, едновременно съ това то носи и редъ благословения. Пакоститѣ ще се изправятъ, нечистото ще се изчисти и ще остане само чиста, благородна материя.

Днесъ всички хора говорятъ за любовта, всички искатъ да бждатъ обичани и тѣ сами да обичатъ. Това е естествено. Желанието на човѣка да бжде обичанъ и да го обичатъ е Божествено. Въпрѣки това, хората едни други се мѣсятъ въ работитѣ си и се критикуватъ, защо еди-кой си обичалъ нѣкого. Да питате, защо единъ човѣкъ обича другъ, то е все едно да питате пощаджията, защо носи писма на даденъ човѣкъ. Пощаджията ще ви отговори: Да нося писма на този или на онзи, това е моя длъжностъ. — Защо не носишъ на други хора? — Това не зависи отъ мене. Азъ съмъ длъженъ да занеса любовното писмо на онзи, за когото е предназначено. Нѣкой писалъ любовно писмо на нѣкого, азъ трѣбва да му го занеса. Да обичате нѣкого, това значи, да му занесете любовното писмо, изпратено отъ неговия ближнъ. Какво е съдържанието на това писмо, вие не знаете. Всѣки пощаджия, който се осмѣли да разпечата любовното писмо на нѣкого, изпратено отъ невидимия свѣтъ, подлежи на отговорностъ. Само получателтъ на писмото има право да отвори плика и да прочете отъ писмото си два-три реда отъ най-красивитѣ. — На кого? — На когото той пожелае.

Сега и азъ мога да ви прочета нѣколко реда отъ беседитѣ „Крадецъ и пастиръ“. Отъ васъ ще искамъ да посочите една страница, която да бжде удобрена отъ всички. — Коя страница искате? — 14. — Числото 14 е число на жертва. — Тогава 67. — Числото 67 показва, че ще ви биятъ за сухитѣ клечки, които си позволявате да събирате въ сжбота. Това е значението на числото 67, но споредъ Мойсеевия законъ. — 12? — Ще станете робъ на единъ мжжъ. — 15? — Каквото имате, ще го изгубите. — 90? — Цѣлъ животъ ще слугувате, безъ да ви плащатъ. Като казвамъ, че ще станете робъ на единъ мжжъ, имамъ предъ видъ отрицателното значение на това число — ще станете робъ на единъ изопаченъ умъ, който не може да управлява добре. Добриятъ умъ подига човѣка. — 95? — На 95 страница е заглавието на беседата „Духътъ Господенъ“.

Желая ви Духътъ Господенъ да дойде върху васъ, за да благовестувате на сиромаситѣ. Да благовестувате на сиромаситѣ, това значи, да благовестувате на вашитѣ мисли, чувства и постѣпки.

Дето е Духътъ Господенъ, тамъ е животътъ. Дето Духътъ отсъствува, тамъ е смъртта. Докога човѣкъ ще умира? — Докато смъртта е по-силна отъ него. Щомъ стане по-силенъ отъ смъртта, той нѣма да умира. Днесъ всички хора се борятъ съ смъртта, и при всѣка борба тѣ придобиватъ нѣщо, каляватъ се. — Защо се бори човѣкъ съ смъртта? — Да

я победи. — Кога ще стане това? — Още днесъ. Отъ човѣка зависи да може по-скоро да победи смъртъта. Достатъчно е човѣкъ да възприеме Бога въ душата си съ любовъ и да чувствува тази любовъ, за да победи смъртъта. Достатъчно е човѣкъ да служи на доброто и на разумността въ живота, за да победи смъртъта. Усъмни ли се въ любовта, смъртъта взима надмощие надъ него и той умира. Следователно, искате ли да живѣете, не трѣбва да се съмнявате въ любовта, въ Бога.

Днесъ всички хора говорятъ за любовъ, но въпрѣки това се запитватъ, коя е истинската любовъ. Любовта е една и недѣлима. Тя не може да се сравнява съ нищо. Дойде ли любовта при васъ, заедно съ нея идатъ мъдростта и истината. Съ любовта иде и цѣлото небе. Любовта носи всичко съ себе си. Тя е носителка на блага и радости въ живота. Ако не искате да страдате, избѣгвайте единичната любовъ. Който люби одного само, той неизбѣжно е изложенъ на страдания. За да не страда, той не трѣбва да дѣли любовта. Обичайте всичко, което Богъ е създалъ. Нѣкой казва, че не може да обича еднокото си, че не му е симпатиченъ, не може да го търпи. Чудно нѣщо! Сжщиятъ човѣкъ обича кучета, милва ги, радва имъ се. Ако той може да обича и да се радва на едно куче, което чесго е по-лошо отъ най-лошия човѣкъ, защо да не обича човѣка? Човѣкъ седи много

по-високо отъ кучето. Ако едно куче може да ви бжде обично, колко повече човѣкъ заслужава да бжде обичанъ. Ако учениятъ по-свѣщава десетки години за изследване на микробитѣ, той прави това отъ любовъ. Благодарение на любовта си къмъ изследване на низшиятъ сѣщество, т. е. микробитѣ, той е открилъ много ново отъ тѣхния животъ. Благодарение на новото, което е открилъ, той е спасилъ човѣчеството отъ явна смъртъ. Ще кажете, че това е задача на учения. — Не, той прави тѣзи нови открития, изучава живота имъ благодарение на любовта, която има къмъ тѣхъ. Следъ усиlena работа въ областта на микробитѣ, този ученъ дава начини на хората, какъ да се пазятъ отъ бацилитѣ на туберкулозата, на чумата, на холерата и т. н. Искате ли да се освободите отъ вреднитѣ влияния на тия бацили, пречистете кръвта си. Ако кръвта ви е нечиста, бацилитѣ на различнитѣ болести намиратъ условия въ васъ, да се размножаватъ и растатъ. Чиста ли е кръвта ви, тѣ умиратъ. Чистата кръвь е бичъ за бацилитѣ на болеститѣ. Пречистването на кръвта става съ чисти мисли, чувства и постѣпки. Нечиститѣ мисли, чувства и постѣпки правятъ кръвта нечиста и създаватъ условия за различни болести въ човѣшкия организъмъ.

Следователно, искате ли да победите смъртѣта, вие трѣбва да дойдете до правата мисль, до правитѣ разбирания и чувства. Срещнете ли единъ човѣкъ, потърсете краси-

вото въ него. Той е подобенъ на орѣхъ и, за да го разберете и познаете, вие трѣбва да снемете горнитѣ му черупки, да дойдете до сладкото въ него. Кой яде орѣха съ зелената му обвивка? Даватъ ли ви такъвъ орѣхъ, вие веднага го обелвате, хвърляте зелената му обвивка. После го чукате, за да счупите горната, твърда черупка. Дойдете ли до ядката, първо я очиствате отъ нѣжната ципица върху нея и най-после пристѣпвате къмъ чистата, сладка ядка. Тѣй щото, за да имате представа за човѣка, вие трѣбва да го очистите отъ външнитѣ му обвивки и да опитате ядката му. Отъ ядката ще познаете неговия вкусъ, т. е. истинското му естество. Привилегия е за човѣка да опита своя ближенъ. Достойнството на черешата се заключава въ нейния вкусъ. Вие ядете черешата, защото я обичате. Щомъ ядете една храна, вие я обичате. Не я ли ядете, не я обичате. Следователно, искате ли хората да ви обичатъ, трѣбва да бждете готови да ви ядатъ. Христосъ казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има животъ въ себе си“. Сщото се отнася и до васъ. Обичашъ ли нѣкого, ти трѣбва да го изядешъ. Обича ли те нѣкой, той ще те изяде.

Съвременнитѣ хора, обаче, искатъ да бждатъ обичани, безъ да ги ядатъ. Щомъ обичатъ, тѣ считатъ за нужно да изядатъ своя възлюбенъ. — Не, както едното е неизбежно, така е неизбежно и другото. Чрезъ лю-

бовъта хората изучаватъ закона на яденето, като благословение въ живота. Яденето е на мѣсто, когато въ всѣка хапка човѣкъ чувствува присѣтствието на Бога. Ако въ храната, въ водата, въ въздуха, въ свѣтлината, които приема въ себе си, човѣкъ чувствува Божието присѣтствие, той е разбралъ смисъла на тия нѣща и се ползува отъ благословенията, които тѣ криятъ въ себе си. Ако въ процеса на мисълта и на чувствуването човѣкъ вижда Божието присѣтствие, той може разумно да се ползува отъ благословенията, които тѣ носятъ въ себе си. Това е велика наука, която, съзнателно или несъзнателно, сте изучавали досега. Още хиляди години ще изучавате тази наука, докато се домогнете до нейния вѣтрешенъ смисълъ.

Сега, желая ви да станете красиви, всички хора да ви обичатъ. Като отворите устата си и проговорите, всички да останатъ очудени отъ сладкитѣ думи на езика ви. И змията си отваря устата, но отъ езика ѝ излиза отрова, а не сладка дума. Кога отваря змията устата си? — Когато я настѣпватъ. Щомъ я настѣпва нѣкой, тя отваря устата си и хапе. Докато никой не я е настѣпилъ, тя не хапе. Когато настѣпите змията, тя разбира, че не я обичате. Не я ли настѣпвате, вие я обичате. Сѣщото се отнася и до човѣка. Когато обичате нѣкой човѣкъ, вие не го настѣпвате. Щомъ не го обичате, настѣпвате го. Като ви настѣпватъ, Като настѣпите, непре-

менно ще ви хапятъ. Като знаете това, бжде-те внимателни, да не настѣпвате нито хората, нито змиитѣ. Спазвате ли това правило, никой нѣма да ви хапе. Обичайте се едни други, за да не се настѣпвате и да не се хапете. Защо трѣбва да се обичате? Заради при-сѣтствието на Бога въ васъ. Защо обичате огъня? Заради топлината, която носи въ себе си. Защо обичате слънцето? Заради свѣт-лината, която ви изпраща. Защо обичате цвѣ-тията? Заради благоуханието, което излиза отъ тѣхъ. Защо обичате водата? Заради бла-гата, които носи, както и за жертвата, на която ви учи.

Желая ви да бждете твърди и устой-чиви като камъка, подвижни като водата, услужливи като въздуха и благотворителни като свѣтлината. Желая ви да придобиете твърдостъта и лъчепречупването на диаманта, подвижността и чистотата на водата отъ планинскитѣ извори, чистотата и свежестъта на въздуха по високитѣ мѣста и благотвори-телността на свѣтлината, която слиза отъ небеснитѣ пространства.

x

17 юлий, 5 ч. с

Отъ прѣститѣ на ржцетѣ

Сега е десетъ часа. Всички сте се събрали тукъ, да ви се говори, безъ да държите смѣтка, че това време, този часъ не благоприятствуватъ. Слънцето грѣе силно и пече върху главитѣ ви, вследствие на което нѣкой може да слѣнчаса. Да слушате беседа при това горещо време, туй значи, да натоварите нѣкой човѣкъ съ 50 клгр. тежестъ на гърба му и да го заставите да играе. За васъ слънцето е силно, но за цвѣтяга е добре. Тѣ растатъ на това слънце и се радватъ, че могатъ да се ползуватъ отъ благодѣтелнитѣ му лъчи. Че нѣкой може да слѣнчаса, това не ги интересува. Това показва, че щастieto на нѣкои същества се гради върху нещастieto на други.

Като ученици, вие се нуждаете отъ практически правила за живота. За васъ е важно, запримѣръ, да можете да координирате органитѣ си. Вие трѣбва да знаете, какъ да слушате, да виждате, да отваряте и затваряте устата си и т. н. Съвременнитѣ хора иматъ очи и уши, но не знаятъ, какъ да ги направляватъ, за да могатъ правилно да възприематъ впечатленията отъ външния свѣтъ. Тѣ иматъ уста, но не знаятъ, кога колко да я отварятъ и затварятъ, вследствие на което при дѣвчене на храната си, често прехапватъ езика или

устнитѣ си. Тѣ иматъ крака, но като не познаватъ законитѣ на правилното ходене, често изкълчватъ единия или другия си кракъ. Една отъ причинитѣ за падането на човѣка и за изкълчването на ржката или на крака му се крие въ отсъствие на координация между мислитѣ и чувствата му. Много нещастия и страдания на човѣка се предизвикватъ, именно, отъ липса на координация въ мислитѣ и чувствата му.

Съвременнитѣ хора не разбиратъ закона за координиране на силигѣ, вследствие на което седатъ и критикуватъ свѣга. Тѣ казватъ, че Богъ не е създалъ свѣга, както трѣбва, и търсятъ начинъ да го изправятъ. За да имъ даде добъръ урокъ, да ги научи да не критикуватъ Великото, невидимиятъ свѣтъ ги заставя да се оженятъ. Каго имъ се родятъ нѣколко деца, гой имъ казва: Хайде сега, приложете вашето знание. Опитайте се да координирате децата си, да си създадете такъвъ домъ, какъвто искате. Вашиятъ домъ представя единъ малъкъ свѣтъ, който ви е даденъ като залача, да го създадете, както намирате за добре. Като се намѣрятъ въ семействата си, въ своя малъкъ свѣтъ, критицитѣ започватъ да се оплакватъ, че не могатъ да го оправятъ. Едното дете вика на една страна, второто — на друга, жената — на трета, и свѣтъгъ имъ остава неуреденъ. — Защо? — Всѣки говори на непознатъ езикъ, никой не може да го разбере и да му помогне.

Едно двегодишно дете искало нѣщо отъ майка си. Нѣколко часа наредъ то казвало: Мамо, искамъ маро. Майката се чудила, какво значи думата „маро“. Въ това време въ къщата влѣзла една циганка и почнала да се разговаря съ домакинята. Последната се обърнала къмъ циганката съ думитѣ: Не зная, какво иска това дете отъ мене. Отъ нѣколко часа ми говори нѣщо, но не го разбирамъ. Казва ми, че иска нѣкакво „маро“. Като чула тази дума, циганката се засмѣла и казала: Хлѣбъ иска детето. Значи, детето искало хлѣбъ отъ майка си на цигански. Често децата говорятъ на майкитѣ си на непознатъ езикъ. Тѣ искатъ отъ тѣхъ „маро“, но майкитѣ не разбиратъ езика имъ. Трѣбва да дойде нѣкоя циганка въ дома имъ, за да каже, че децата имъ искатъ хлѣбъ.

Сега, щомъ сте дошли на земята, вие трѣбва да се ползвате отъ богатата, които ви сж дадени. Природата с сложила богатата трапеза предъ всѣки човѣкъ, предъ всѣко живо сщество, но на никого не казва, какво трѣбва да яде и какъ да яде. Всѣки самъ трѣбва да си избира съответна храна. Нѣкои храни сж общи за всички хора, но има храни, които сж специални. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, коя храна е опредѣлена специално за него. Яде ли храна, която не е за него, той се натѣква на страдания. Всѣка храна, която не съответствува за даденъ човѣкъ, предизвиква разстройство въ неговия организъмъ.

Като говоримъ за богатата, които природата предлага на човѣка, ние не разбираме само ония блага, които подържатъ неговия организъмъ, но имаме предъ видъ всички блага, които му помагатъ да върви напредъ въ пѣтя си. Нѣкой човѣкъ върви по полето измъченъ, обезсърденъ, не може да реши задачата си. По едно време той вижда предъ себе си едно жълто цвѣте и се чуди, защо се изпрѣчило на пѣтя му. — Много просто. Жълтото цвѣте иска да му каже, че той може да реши задачата си съ мисль. Като мисли право, лесно ще реши задачата си. По-нагоре вижда едно синьо цвѣте. Още по-нагоре — червено цвѣте. Синьото цвѣте му казва, че, за да реши задачата си правилно, той трѣбва да има вѣра. Червеното цвѣте му казва, че той се нуждае не само отъ мисль и вѣра, но и отъ любовь. Дребни, малки величини сж цвѣтията, но вие не трѣбва да ги пренебрегвате. Тѣ представятъ езикъ на природата, който трѣбва да изучавате. Колкото да сте учени, не пренебрегвайте малкитѣ величини. Нѣкой може да е свършилъ два факултета, но пакъ не може да се назначи за учителъ въ гимназия. Какво трѣбва да прави този ученъ човѣкъ? Ако нѣкой богатъ го покани да се занимава съ неговото петгодишно дете, той не трѣбва да отхвърля това предложение. Ако пъкъ срещне на пѣтя си човѣкъ, на когото кракътъ е счупенъ, сжщо не трѣбва да го пренебрегва. Нека се

сире при него, да го дигне на гърба си, да го занесе у дома му. Болниятъ ще му благодари. Ако е богатъ, той щедро ще го възнагради. Провидението е поставило този човѣкъ на пътя му за изпитание. Чрезъ него гой ще разреши мъжнотията по отношение на своя економически въпросъ. Никога не пропускайте случаитѣ да помагате на хората. Каквато работа да имате, вие пакъ можете да услужите.

Вие сте дошли на планината да разрешите нѣкоя задача. Както търкаляте камънитѣ, така трѣбва да търколите мъжнотията, която седи на пътя ви, и да се освободите отъ нея. Искате ли да знаете, какъ ще търколите мъжнотията си, иска всѣки отъ васъ гърколи по десетъ камъка, да видите, какво ще стане. Не е лесно да търколите десетъ голѣми камъка, които седатъ на пътя ви.

Въ древността единъ окултенъ учителъ далъ на единъ отъ мързеливитѣ си ученици задача, да търколи отъ нѣкой планински връхъ десетъ камъка. Понеже работитѣ на този ученикъ не вървѣли добре, той си казалъ: Ще изпълня задачата, която учителятъ ми дава, дано ми провърви. Той се качилъ на единъ планински връхъ и започналъ да търкаля камъни. Въ това време, именно, единъ богатъ човѣкъ се качвалъ на сѣщия връхъ. За да не падне нѣкой камъкъ върху него и да го удари, гой погледналъ къмъ младото момче и му казалъ: Момче, не търкаляй камънитѣ. Почакай да

стигна до върха и после продължи работата си. Момчето послушало богаташа и престанало да търкаля камъни. Щомъ богатиятъ стигналъ на върха, младото момче продължило работата си. Следъ това богаташътъ му казалъ: Виждамъ, че си бедно момче, и понеже ме послуша, поемамъ издържката ти презъ цѣлия ти животъ. — Какво показва това? — Че задъ всѣко противоречие се крие нѣкакво благо. Въ голѣмо противоречие изпадналъ ученикътъ, когато учителятъ му далъ задачата, да търколи десетъ камъка, но той я изпълнилъ добре. Следователно, който изпълнява Божия законъ на време и на мѣсто, той осмисля живота си.

Всичко въ природата е на мѣсто. Цвѣтята, изворитѣ, камънитѣ представятъ писма, по които всѣки може да чете. Ако разбирате написаното по тѣхъ, вие ще създадете цѣла поема. Който разбира музиката въ нейнитѣ естествени прояви, отъ търкалянето на камънитѣ той може да създаде цѣла симфония.

Като ученици, вие трѣбва да учите, да работите съзнателно, за да се ползвате отъ силитѣ, които се криятъ въ живата природа. Запримѣръ, въ прѣститѣ на ржцетѣ ви се криятъ редъ енергии, които можете да използвате на време. Ако ви липсва благородство, погладете показалеца си, да се свържете съ енергиитѣ, които текатъ презъ него. Чрезъ този прѣстъ вие ще възпримете енергии, които идатъ отъ Юпитеръ. Ако ви липсва справедливостъ, свържете се съ енергиитѣ на срѣдния прѣстъ.

Ако не сте разположени, погладете малко безименния си пръстъ. Нѣма да мине много време, и вие ще усѣтите, че ставате веселъ, разположенъ по духъ. Достатъчно е да сложите нѣколко пжти срѣдния си пръстъ, добре измитъ, въ чиста вода, за да приеме водата енергийтъ, които изтичатъ отъ него. Ако изпиете тази вода, разположението ви ще се подигне. Това сж особенъ родъ лѣкарства, които се криятъ въ самия човѣкъ.

Днесъ всички хора искатъ да бждатъ щастливи, безъ да подозиратъ, че щастieto се крие въ тѣхнитѣ мисли, чувства и постжпки. Щастieto на човѣка се крие въ ума, въ сърдцето и въ волята му. За да придобиятъ това щастие, всички хора трѣбва да се научатъ да мислятъ, да чувствуватъ и да постжпватъ право. За да дойдатъ до това положение, тѣ трѣбва да се самовѣзпитаватъ. Не е лесно човѣкъ да се самовѣзпита. За да се самовѣзпита човѣкъ, изисква се много време. Както скулпторътъ дълго време работи върху една статуя, докато я извае, така и човѣкъ дълго време трѣбва да работи върху ума, сърдцето и волята си, докато изработи нѣщо хубаво въ себе си. Красивитѣ, великитѣ работи изискватъ дълго време и постоянство. Човѣкъ може да разчита само на своя възпитанъ умъ, на своето възпитано сърдце и на своята възпитана воля. При това положение, човѣкъ може да разчита и на тѣлото си, като резултатъ на неговитѣ мисли, чувства и постжпки. Върху съзнателната ра-

бота на отдѣлния човѣкъ се гради неговото лично щастие, както и щастieto на семействата, на обществата, на народитѣ и на цѣлото човѣчество.

И тъй, въ задачата на самовъзпитанието на човѣка сели и задачата за координиране на неговитѣ органи, както и координирането на природнитѣ сили. Запримѣръ, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да координира топлината и свѣтлината въ себе си. Когато свѣтлината въ човѣка се намалява, топлината му трѣбва да се увеличава. Когато топлината му се намалява, свѣтлината му трѣбва да се увеличава. Чрезъ мисълта си човѣкъ координира енергиитѣ на свѣтлината, чрезъ сърдцето си енергиитѣ на топлината, а чрезъ волята - резултатитѣ, получени отъ свѣтлината и топлината. Това е неразбрано за васъ, защото е теория. То трѣбва да се приложи на практика, за да ви стане ясно. Ученицитѣ не сж въ състояние да разбератъ, какъ водородъ и кислородъ могатъ да образуватъ вода, докато учителятъ не направи опита предъ тѣхъ. За да станешъ ученъ, или музикантъ, ти трѣбва да употребишъ най-малко 20—30 години въ усилена дейность. За да постигне своя идеалъ, човѣкъ трѣбва да употреби много време. Като работи за постигане на своя идеалъ, той се подмладява. Който не работи за постигане на идеала си, той преждевременно остарява. Стремете се да постигнете всичко онова, което е възвишено и благородно. Стремете се да постигнете любовта.

мъдростта и истината. Не е въпросъ да разберете любовта, но да я постигнете. Постигнете ли я, тя ще ви учи презъ цѣлата вѣчностъ. Колкото време и да ви учи, вие никога нѣма да се отегчите отъ нея. Това означава сгихътъ въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Сжщото може да се каже и за човѣка. Човѣкъ може да се обича за неговия умъ, за неговото сърдце, за неговата воля и за неговото тѣло. Тѣлото на човѣка е направено по образъ и подобие на Божествения свѣтъ. Следователно, разчитайте на това, което е вложено въ васъ. Бждете доволни отъ тѣлото си и не казвайте, че не се харесвате. Мнозина боядисватъ лицата си, главно женитѣ, да изглеждатъ красиви. Боядисвайте лицето си, но съ боята на любовта.

Сега, желая ви напълно да се боядисате съ любовта. По-безопасна боя отъ любовта не сжществува. Човѣкъ трѣбва не само външно да се боядиса отъ любовта, но да я остави да проникне въ цѣлото му тѣло. Всѣки организъмъ, създаденъ по законитѣ на любовта, се отличава съ голѣма устойчивостъ. Умътъ, сърдцето и волята на такъвъ човѣкъ функциониратъ правилно. Нѣма по-велика сила въ свѣта отъ любовта, която твори, организира и пресъздава нѣщата. Когато любовта посети човѣка, умътъ, сърдцето и волята му проявяватъ разумна дейностъ. Дето умътъ, сърдцето и во-

лята на човѣка не работятъ разумно, тамъ никаква любовъ не сѣществува. Това, което хората наричатъ любовъ, не е никаква любовъ. Глава, която се изпразва отъ любовта, е далечъ отъ любовта. Въ празната глава на човѣка можете да грухате жито, да чукате солъ, да биете масло, но нищо повече не може да излѣзе отъ нея.

*

17 юлий. 10 ч. с

Основи на здравето

Размишление.

Съвременнитѣ хора не разбиратѣ живота въ неговия дълбокѣ, вътрешенѣ смисълѣ, защото нѣматѣ ясна представа за отношенията, които съществуватѣ между тѣхнитѣ мисли, чувства и постѣпки. За да работи съзнателно върху себе си, човѣкъ трѣбва да разбира тия отношения. Мисълта има отношение къмъ Божествения свѣтъ, чувството — къмъ духовния, а постѣпката — къмъ физическия. Следователно, каквото е отношението между тѣзи три свѣта, такова трѣбва да бѣде отношението между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка.

Сега, като седите на този връхъ и наблюдавате небето, виждате, че облацитѣ сѣ подъ васъ. Ако бѣха надъ васъ, вие щѣхте да се интересувате, какво има надъ тия облаци. Сега свободно гледате надъ тѣхъ. За ония хора пъкъ, които сѣ долу, облацитѣ сѣ надъ тѣхъ. Тѣ не виждатѣ, какво има надъ облацитѣ. Облацитѣ сѣ подъ насъ, понеже преобладаващитѣ енергии на земята и на небето сѣ положителни. Вследствие на това, въ атмосферата има голѣмо налѣгане. Облацитѣ служатъ

като граница между двата свѣта: горния и долния. Горниятъ свѣтъ указва голѣмо налѣгане върху долния, но и долниятъ отъ своя страна му противодействува. Тази е причината, поради която, при толкова наситени облаци, не може да вали дъждъ.

Това, което става въ природата, става и въ самия човѣкъ. Често, между горния и долния свѣтъ въ човѣка се ражда известно противоречие, вследствие на което той изпада въ мрачни, тежки състояния. При това положение, казваме, че свѣтътъ въ човѣка е раздѣленъ. За да излѣзе отъ това състояние, човѣкъ трѣбва да подобри положението на стомаха си. Стомахътъ представя физическия свѣтъ въ човѣка. Ако човѣкъ не разбира законитѣ на своя стомахъ, на храносмилането и на твърдата материя, съ която е въ известно съприкосновение, физическиятъ свѣтъ ще бѣде недостъпенъ за него и не може да го използва.

Дойдете ли до духовния свѣтъ, ще разберете, че неговъ представителъ сж дробоветѣ, т. е. дихателната система на човѣка. Който разбира законитѣ на дишането, той разбира законитѣ на духовния свѣтъ. Когато живѣете на равни мѣста, дишането ви е спокойно, леко, защото сте се приспособили на тия условия. Обаче, сега вие дишате мжчно, запъхтявате се. — Защо? — Планинскиятъ въздухъ е по-лекъ и по-рѣдъкъ. Дробоветѣ ви сега вършатъ усилена работа. Движението по високитѣ планини подобрява състоянието на дихателната

система. Ето защо, който иска да подобри положението на дробоветѣ си, той трѣбва да се качва по високи мѣста. Щомъ подобри състоянието на дихателната си система, едновременно съ това той придобива по-голѣми възможности за духовенъ животъ. Ето защо, отъ древни времена досега, всички хора, които сж работили и работятъ духовно, всѣкога сж посещавали високи планински върхове. Които разбиратъ законитѣ на духовния свѣтъ, тѣ изпълняватъ разумно високитѣ върхове. Които не разбиратъ тия закони, ще бждатъ като овчаритѣ: щомъ времето се развали, ще бързатъ по-скоро да слѣзатъ въ долината. Въ това отношение планината е строга. Тя интернира всѣки, който не зачита законитѣ на природата.

Планината търпи само ония хора, които живѣятъ хармонично. Не живѣятъ ли хармонично, тя изпраща дъждъ, вѣтъръ, грѣмъ, свѣткавици и ги заставя да слѣзатъ долу. Планината не търпи никакво недоволство. Недоволенъ е само онзи, който не разбира Божиитѣ пѣтица. Човѣкъ може да бжде недоволенъ по две причини: или отъ недоимѣкъ, или отъ излишѣкъ въ живота си. Нѣкой е недоволенъ, че нѣма достатѣчно сръдства да преживѣе. Другъ пъкъ е недоволенъ, че турили сто килограма злато на гърба му, който трѣбва да носи. Значи, златото е потрѣбно на човѣка дотолкова, доколкото може да го внесе въ кръвта си и да го тури въ обръщение въ своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Само органическото злато.

проникнало въ кръвта на човѣка, е въ състояние да подобри неговия животъ. Това злато е проводникъ на жизнена сила, тъй наречената жизнена прана въ природата. Тъй щото, колкото по-малко органическо злато има човѣкъ въ кръвта си, толкова страданията му сж по-голъми. Отъ количеството на това злато зависи и моралниятъ животъ на човѣка. За това злато е говорилъ и Христосъ. Той е изразилъ тази идея чрезъ стиха: „Събирайте си съкровища на небето, които нито ръжда ги руши, нито молецъ ги изяжда.“

И тъй, човѣкъ не може да разбере Божествения свѣтъ, докато не пренесе своето злато въ главата си. Човѣкъ е дошълъ на земята, за да изучи законитѣ на Божествения свѣтъ. Едно време той е ималъ нѣкаква представа за този свѣтъ, но тази представа днесъ не го задоволява. Разбиранията на хората се мѣнятъ въ зависимостъ отъ времето. Споредъ Мойсеевия законъ, който си позволи сжботенъ день да събира клечки, той ще бжде осжденъ на смъртъ. Ако този законъ има сила днесъ, колцина отъ васъ биха останали живи? Откакъ сте дошли на планината, вие всѣки день събирате и горите сухи клечки. По Мойсеевия законъ, нито единъ отъ васъ не би останалъ живъ. Ако този законъ се приложи буквално, той води къмъ механическо разбиране на нѣщата. Вжтрешниятъ смисълъ на закона е другъ. Подъ думитѣ „сухи клечки“ Мойсей е разбиралъ нечиститѣ мисли, чувства и постжпки на човѣка. Следо-

вателно, всѣки човѣкъ, който дава мѣсто на своитѣ нечисти мисли, чувства и постѣпки, самъ се осжда на смъртъ. Като не разбирали вътрешния смисълъ на този законъ, евреитѣ се спрѣли върху външната му страна.

И тъй, първо човѣкъ се нуждае отъ чиста мисълъ, която освобождава мозъка отъ всички утайки и внася повече свѣтлина. Който има чиста мисълъ, той никога не страда отъ главоболие. Когато човѣкъ има чисти мисли, на каквито противоречия и смущения да се нагъкне, вътрешно той не се разколебава.

Второ нѣщо, необходимо за човѣка, е да има чисти чувства и желаня. Чувствата и желанята се отразяватъ върху дробоветѣ. Ако чувствата и желанята на човѣка сж чисти, дробоветѣ му ще бждатъ въ пълна изправностъ. Никакви смущения, никаква задуха, никаква туберкулоза нѣма да го плашатъ. Туберкулозата не е органическа болестъ. Тя се дължи на неестествени чувства и желаня въ човѣка. Губеркулозниятъ обикновено е подозрителенъ, завистливъ. Той не може да търпи хората около себе си. Всѣко отрицателно чувство — завистъ, подозрение, се отразява върху дробоветѣ на човѣка. Защо трѣбва човѣкъ да завижда на другитѣ хора? Всички растения, животни, хора сж създадени да живѣятъ. Както ти живѣешъ, така и тѣ иматъ право да живѣятъ. Ама ти сега си боленъ. Нищо отъ това, радвай се на здравето на другитѣ хора. Какво се ползува човѣкъ, ако всички хора изчезнатъ, и

той остане самъ на земята? Какво се ползува човѣкъ, ако остане да живѣе само съ единъ кракъ, или съ една ржка? — Не, всички хора иматъ право да живѣятъ, да бжлатъ здрави и да се радватъ на богатата, които имъ сж дадени.

Сега, да се върнемъ пакъ къмъ облацитѣ, които започватъ постепенно да се подигатъ. Подигането на облацитѣ показва, че между долната и горна камара на двата свѣта настава примирение. Долната камара изпраца делегати, да поднесатъ нейнитѣ предложения въ горната камара за взаимно съгласие. Въз основа на сжщия законъ, ако между долната и горната камара въ всѣки човѣкъ не стане известенъ превратъ, който да води къмъ примирение, никакво подигане не може да се очаква. Следователно, между физическия и духовния свѣтъ сжшо така трѣбва да сжществува пълно съгласие. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде въ съгласие съ духовния свѣтъ. Всѣко стълкновение на човѣка съ духовния свѣтъ се отразява болезнено върху дробоветѣ му. Ако човѣкъ е въ стълкновение съ физическия свѣтъ, ще има болки въ корема си. Ако е въ стълкновение съ Божествения свѣтъ, ще страда отъ главоболие. Като знаете това, вие можете сами да се лѣкувате. Щомъ ви заболи глава, ще се стремите да изправите отношенията си къмъ Божествения свѣтъ. Ако страдате отъ гръдболъ, ще изправите отношенията си къмъ духовния свѣтъ. Ако страдате отъ коремъ, ще изправите отношенията си къмъ физиче-

ския свѣтъ. Всѣко заболяване на човѣка има свои дълбоки причини. То не е произволно.

Съвременната наука и медицина не търси вътрешнитѣ причини на нѣщата. Тя разглежда всички явления въ природата и живота въ тѣхната външна, материална страна.

На какво се дължатъ, за примѣръ, бодешитѣ по известни части на тѣлото? Тѣ се дължатъ на свиване на капилярнитѣ сждове въ организъма. Известно е, че капилярнитѣ сждове служатъ при кръвообръщението. Тѣ разнасятъ кръвта по всички части на тѣлото. Когато капилярнитѣ сждове на гръдната област се свиватъ, електричеството въ организъма, което носи свѣтлината, не може да функционира правилно по цѣлия организъмъ, вследствие на което се натрупва повече въ известни области, както водната пара въ парния котелъ, и предизвиква бодещи на тия мѣста. На наученъ езикъ, ние наричаме тия бодещи електрически пълнежи. Често атмосферното електричество се съединява съ електричеството въ човѣшкия организъмъ и се образува малкъ взривъ, който човѣкъ усѣща като болка. Горниятъ свѣтъ е взелъ електричество отъ долу, и ако не знае това, човѣкъ казва, че има бодещи въ сърдцето, въ кръста, въ бѣбрецитѣ и т. н. Какво трѣбва да правите, за да се освободите отъ бодешитѣ? — Внесете повече топлина въ организъма си. Да внесете повече топлина въ организъма си, това значи, да измѣните състоянието на чувствата си. Като измѣните

чувствата си, вие изпращате повече кръв къмъ онази частъ отъ тѣлото си, въ която усѣщате бodeжи. Щомъ тази частъ се стопли, бodeжитѣ изчезватъ. Значи, човѣкъ може да се лѣкува съ силна мисълъ, съ положителни и възвишени чувства, а сжщо и съ гореща вода.

Сега, като обяснявамъ причината за болзненитѣ състояния на хората, азъ нѣмамъ предъ видъ тѣхнитѣ погрѣшки. Погрѣшкитѣ на хората не представятъ нѣщо сжщественно. Ако днесъ човѣкъ сгрѣши, утре ще се изправи. Когато художникътъ рисува една картина и не постави нѣкои линии на мѣстото имъ, това не е грѣшка. Предметътъ, който рисува, не е билъ добре освѣтенъ, поради което художникътъ не го е видѣлъ, както трѣбва. Щомъ предметътъ се освѣти добре, художникътъ изправя линиитѣ, които не е поставилъ на мѣсто. Често външнитѣ условия ставатъ причина за известни погрѣшки на хората. Измѣнятъ ли се тия условия, и погрѣшкитѣ се изправятъ.

Като знаете това, и вие трѣбва да проявявате своитѣ мисли и чувства, да видите, дали сж съгласни съ формитѣ, чрезъ които се изразяватъ. Запримѣръ, нѣкой казва, че много обича приятеля си. Какво разбирате подъ думитѣ „много обичамъ или много ме обичатъ“? Да обичате нѣкого много, това значи, да му давате много. Въ сжщностъ, давате ли много на този, когото обичате? Тѣй щото, всѣка мисълъ или всѣко чувство, изразени отъ човѣка, трѣбва да отговарятъ на съдържанието, което

тѣ включватъ въ себе си. Освенъ това, когато казвате, че много обичате нѣкого и много му давате, и той трѣбва да дава. Казвате, че Богъ много ви обича, но вие нищо не давате. Какво следва отъ такава любовъ? Какво прави държавата, когато гражданитѣ не плащатъ редовно данъцитѣ си? Сждебниятъ приставъ иде съ изпълнителенъ листъ, разпродава всичко, каквото намѣри въ къщитѣ имъ и насила взима това, което дължатъ на държавата.

И тѣй, стремете се да бждете въ хармония съ Божествения свѣтъ. Какъ можете да постигнете това? — Като избѣгвате всѣкакво сътлкновеніе между своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Сжществата, които живѣятъ въ Божествения свѣтъ, не правятъ никакви погрѣшки. Между тѣхъ сжествува пълна хармония. Тамъ нѣма условия за погрѣшки. Щомъ знаете това, нека тия сжщества ви служатъ като мѣрка за добъръ животъ. Хората на земята спорятъ, каратъ се за нищо и никакво. Кога се каратъ двама души? Когато и двамата станатъ положителни. При това положение и двамата иматъ еднакви желания. Запримѣръ, двамата се каратъ за една крава. Искатъ да я задържатъ за себе си. Всѣки има право да желае кравата, защото се ползува отъ нея, но тѣ трѣбва да раздѣлятъ богатата, които тя дава. Ако кравата дава десетъ килограма млѣко, и двамата ще взематъ по петъ килограма. Що се отнася до разходите по тази крава, двамата трѣбва да ги

раздѣлятъ по равно. Ако дневнитѣ разходи на кравата възлизатъ на 30 лв. и двамата трѣбва да платятъ по 15 лева. Най-после има друго разрешение на въпроса: единиятъ може да се ползува отъ кравата първитѣ шестъ месеца, а другиятъ — вторитѣ шестъ месеца. Остане ли да решаватъ въпроса по механически начинъ, чрезъ насилие, тѣ нѣма да дойдатъ до никакви резултати. Който е по-силенъ, той ще обсеби кравата. Обаче, случва се, че противникътъ става по-силенъ. Тогава той ще обсеби кравата. — Не, насилието не разрешава въпроситѣ.

Следователно, искате ли да се разбирате, вие трѣбва да прилагате закона за трансформиране на състоянията. Ако двама души едновременно сж положителни, тѣ непременно ще се отблъснатъ. За да не става това, единиятъ трѣбва да бжде положителенъ, а другиятъ — отрицателенъ. Съ други думи казано: хората не се разбиратъ, когато между тѣхъ не сжествува една вътрешна физическа, духовна и Божествена връзка. Тогава тѣ се намиратъ въ отношения, въ каквито сж свѣтлината и тъмнината, вследствие на което се отблъскватъ. Щомъ иматъ по една допирна точка на физическия духовния и Божествения свѣтъ, тѣ напълно се разбиратъ. Любовта между тѣхъ е силна. Каквато работа започнатъ, добре ще я свършатъ. Ако връзката между двама души е само на физическия и духовния свѣтъ, любовта имъ е по-слаба. И най-после, ако тѣ иматъ

а другъ — за коня. Ако се говори за крава, приказката има физически характеръ. Ако се говори за конь, приказката има умственъ характеръ. Въ умствено отношение коньтъ седи по-високо отъ кравата. Днесъ всички доятъ кравата, за да се научи да дава. По естество кравата не е щедра. Като я доятъ по физически начинъ, учатъ я на щедростъ. Рита ли, на сила я учатъ да дава. Следователно, когато обиратъ нѣкого, това показва, че той не е билъ щедъръ. Днесъ чрезъ насилие го заставятъ да дава. Кражбата сжществува по причина на това, че хората не сж щедри. Ако хората бѣха щедри, никакви кражби нѣмаше да сжществува. Могатъ ли да ставатъ кражби при изворитѣ? Когато имате само едно шише вода, кражба може да става. Имате ли, обаче, единъ изворъ предъ себе си, никаква кражба не може да стане. Дето ставатъ кражби, тамъ сжществува недоимъкъ. Недоимъкътъ заставя хората да крадатъ, вследствие на което спорятъ, кой се е осмѣлилъ да излѣе водата отъ тѣхното шише.

Спорътъ, недоволството между хората сж процеси на физическия свѣтъ. Не мислете, че ако имате голѣми богатства, знания и голѣма сила, вие ще бждете доволни. И при това положение, хората пакъ ще бждатъ недоволни. Човѣкъ може да бжде доволенъ само тогава, когато е свързанъ съ Божествения свѣтъ, когато има чисти мисли и чувства. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да се свърже

само една допирна точка — на физическия свѣтъ, любовта имъ е още по-слаба. Тѣй щото, желая ви да имате помежду си по три допирни точки, да сте свързани въ тритѣ свѣта.

Казвате: Какъ ще направимъ тази връзка и какъ ще намѣримъ Божествения и духовния свѣтъ? — Много лесно. Ще намѣрите такъвъ човѣкъ, който знае пътя къмъ тия свѣтове, и ще вървите следъ него. Да питате за онова което не знаете, това е въ реда на нѣщата. И учениятъ пита за нѣща, които не знае. Ако нѣкой професоръ попадне въ една планина и не може да се ориентира, не знае, коя посока да вземе, той ще се обърне къмъ първия овчаръ, когото срещне, и ще го помоли да му посочи пътя. На планината овчарѣтъ е професоръ, а професорѣтъ — ученикъ. Когато овчарѣтъ слѣзе отъ планината и отиде въ университета, тамъ ролитѣ се размѣнятъ: овчарѣтъ става ученикъ, а професорѣтъ го учи. Следователно, като ученици на Великата Школа, вие трѣбва да се изслушвате. Кой каквото ви говори, изслушайте го добре, съ търпение. — Ама ние знаемъ това, което ни говори той. — Не, като говори, всѣки човѣкъ внася нѣщо ново въ това, което разправя. Ако десетъ души разказватъ една и сѣща приказка, всѣки ще внесе нѣщо ново, което е свойствено на самия него и на разбиранията му. Въ една и сѣща приказка могатъ да се измѣнятъ обектитѣ, а щомъ се измѣни обектѣтъ, съ това заедно се измѣня и характерѣтъ ѝ. Въ една и сѣща приказка нѣкой разправя за кравата,

съ Божествения свѣтъ. Въ това се крие силата, богатството, знанието и здравето на човѣка.

Сега, като говоря за основнитѣ положенія на здравето, искамъ да се ползвате отъ нѣхъ, за да можете сами да се лѣкувате. Всѣка болестъ представя едно опитно училище за човѣка. Чрезъ болеститѣ се изпитва силата на човѣшката мисль. Ако съ мисълта си човѣкъ не може да се освободи отъ главоболието си, силна ли е тази мисль? Или каква любовъ е тази, ако съ нея човѣкъ не може да подобри състоянието на своитѣ дробове? Ако любовта ви къмъ човѣчеството, за която говорите, не е въ състояние да се справи съ стомашното или коремното ви разстройство, тази любовъ не е силна. Любещиятъ носи болеститѣ си съ радостъ. Като го заболи глава или коремъ, той пѣе. Правете сжщото и вие. Като ви заболи корема, започнете да му пѣте. Нека всѣки отъ васъ съчини по една пѣсенъ за болката въ корема си и да я пѣе. Щомъ изпѣе тази пѣсенъ два-три пѣти, болката му ще изчезне. Не пѣте ли на болката си, съ часове ще се въртите на леглото си и ще страдате. Който не се лѣкува чрезъ мисль, чрезъ музика и пѣсенъ, той е изгубилъ най-голѣмото богатство. Като се лѣкува по този начинъ, той изучава себе си, а сжщевременно изучава и другитѣ хора.

За да се оправдаятъ, хората казватъ, че заболяватъ отъ хранитѣ, отъ маслата, които употрѣбаватъ за готвене. Днесъ се употрѣбва

дървено, слънчогледово, краве масло и т. н. Мнозина се оплакватъ отъ слънчогледового масло. То се приготвя и пречиства по различни начини, но и азъ ще ви дамъ единъ начинъ за пречистяването му. Налѣйте два килограма вода въ една тенджера. Въ тази вода сипете единъ килограмъ слънчогледово масло. Турете тенджерата на огъня, да ври 5—15 минути. Следъ това прибавете 50 гр. оцетъ и оставете тенджерата настрана, докато непотрѣбнитѣ вещества — киселини и соли — се утаятъ на дъното на тенджерата. Най-после внимателно отлѣйте маслото и го турете настрана. Така ще получите чисто, безвредно масло. Освенъ въ този видъ, вие може да си служите съ слънчогледови семена или орѣхи. Ще счукате орѣхи или стотина грама слънчогледови семена и ще ги турите въ яденето. Така използвано, маслото е безвредно. Приготвятъ ли го изкуствено, чрезъ разни киселини то се огазява вредно върху човѣшкия организъмъ. Въ духовния свѣтъ не съществуватъ такива масла. Тамъ нѣма бакалници, както на земята. Тамъ всѣки човѣкъ вади масло отъ своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Не може ли да си послужи съ това масло, неговитѣ мисли, чувства и постѣпки сж безпредметни.

Духовниятъ свѣтъ, за който говоря, не е далечъ отъ васъ. Отъ живота ви зависи, дали ще се движите въ грубия, физически свѣтъ, или въ духовния, въ любовта на ангелитѣ. Ако съ своитѣ мисли, чувства и постѣпки вие се

движете между ангелитѣ, тѣ ще се грижатъ за васъ, ще предвиждатъ нуждитъ ви и ще ги задоволяватъ. И тогава, ако сте на планината и се нуждаете отъ храна и дрехи, тѣ ще намѣрятъ нѣкой добъръ човѣкъ на земята и чрезъ него ще ви изпратятъ всичко, което ви е необходимо.

Съвременнитѣ хора искатъ да ги обичатъ безъ тѣ да обичатъ. Това е невъзможно. Отношенията между хората сж правилни само когато сж поставени на взаимна любовъ. Когато любовта между хората не е взаимна, отношенията между тѣхъ не сж правилни. Щомъ любовта между хората не се проявява правилно, явяватъ се различни болести: главоболис, гръдоболъ, запекъ и т. н. Запекътъ се дължи на недоимѣкъ на вода въ кръвта. Гръдоболътъ — на недоимѣкъ на топлина въ чувствата. Тогава човѣкъ става топълъ огвѣтъ, а студень огвѣтре. Въ сжщностъ, той трѣбва да бѣде вътрешно топълъ, въ чувствата си, а външно студень. Когато чувствата на човѣка сж топли, краката, ръцетѣ и цѣлото му гѣло сж топли вследствие на което той се чувствува радостенъ.

И тъй, това сж новитѣ положения, които грѣбва да знаете. Като приложите любовта въ живота си, тя ще урегулира топлината и свѣлината въ вашия вътрешенъ животъ. Любовта е въ състояние да регулира и силитѣ които действуватъ въ човѣшкия организъмъ. Щомъ регулира силитѣ на човѣка, тя му помага при

решаване въпроса за храненето. Любовта разрешава всички въпроси. Тя е въ състояние да оправи времето: ако е много влажно, да го изсуши; ако е много сухо и прашно, да го овлажи, да пречисти въздуха. Като сте дошли на планината, вие трѣбва да благодарите за всичко. Дали страдате отъ главоболие, гръдоболъ или коремоболъ, всичко е дадено на мѣсто. Главоболието показва, че мисълта ви е слаба. Като усилите мисълта си, главоболието изчезва. Като увеличите топлината на чувствата си, гръдоболътъ изчезва. Като почнете съзнателно да работите, коремоболътъ ще изчезне.

Христосъ казва: „Пребждете въ мене, както азъ пребждамъ въ Отца си“. Подъ думитѣ „въ Отца си“, ние разбираме Божията Любовъ. Понеже Христосъ пребждаше въ Божията Любовъ, затова можа да понесе болкитѣ и страданията на хората. Герой бѣше Христосъ. Страданията, презъ които мина, колкото голѣми да бѣха, Той ги понесе съ радостъ.

Всички хора говорятъ за любовъ, търсятъ я, но не могатъ да я намѣрятъ. — Защо? — Понеже тѣ искатъ да я задържатъ за себе си, да я обсебятъ. Тѣ изпадатъ въ единичната любовъ. Като седатъ дълго време гладни, тѣ започватъ да се молятъ на Бога, да имъ изпрати по нѣкакъвъ начинъ хлѣбъ. Богъ намира единъ човѣкъ и чрезъ него изпраща хлѣбъ. Като хванете ржката на този човѣкъ, вие я цѣлувате, благодарите за хлѣба, който е донесла, влюб-

вате се въ нея и искате да я задържите за себе си. Ржката не представя самия човѣкъ. Тя е носителка само на известно благо. Къде е човѣкътъ? Чрезъ тази ржка вие можете да предадете своята благодарностъ, своята мисль въ по-горнитѣ свѣтове, но по никой начинъ нѣмате право да я задържите за себе си. Въ даления случай ржката е предавателна станция. Ако не си послужите съ нея, послужете си направо съ вашия мозъкъ. Мозъкътъ е най-богатата предавателна станция, чрезъ която можете да предавате вашата любовъ, вашето милосърдие, човѣколюбие и т. н. Работете върху себе си, да развивате своитѣ центрове, за да дойдете до положение да считате, че всичко става за добро. Ако двама души се каратъ, считайте, че това е за добро. Невидимиятъ свѣтъ не казва, че тѣ се каратъ, но казва, че говорятъ високо, за да се разбератъ. Високиятъ говоръ тѣ наричатъ „неразбрана любовъ“. Упражнявайте мисльта, чувствата и постъпкитѣ си, за да дойдете до разбраната любовъ. Ако не обичате нѣкого, вие трѣбва да си дадете отчетъ, защо не го обичате. Като си отговорите на въпроса, ще видите, че причината за това се крие въ единъ отъ двамата: или той не иска да дава, или ти не искашъ да взимашъ. И обратно: или ти не искашъ да давашъ, или той не иска да взима. Правилно е: когато той дава, ти да взимашъ; когато той взима, ти да давашъ. Красива е любовта между двама, когато и даването, и взимането сж на мѣсто. Когато и даването, и взи-

мането не сж на мѣсто, любовта между хората не е правилна. За да бжде любовта ви правилна, научете се да се качвате на най-високия връхъ въ себе си, на своята глава, и оттамъ изпращайте благодарността си къмъ Бога за всички блага, които отъ хиляди години ви е изпращалъ, за грижитѣ и ръководството, които, е проявилъ къмъ васъ.

Христосъ казва: „Ако ме любите, ще упазите моитѣ заповѣди. Обичайте се единъ другъ, както азъ ви възлюбихъ“. Любовта е сила, която разрешава всички противоречия. Следователно, натъкне ли се човѣкъ на нѣкакво противоречие, това показва, че той не е приложилъ любовта. Прилагайте любовта въ живота си, както я разбирате. Ако не сте я приложили, както трѣбва, вие сами ще се корегирате, както художникътъ корегира своитѣ картини. Противоречията, на които хората се натъкватъ, се дължатъ на тѣхнитѣ криви мисли, чувства и постѣпки.

И тъй, искате ли да бждете здрави, да не страдате отъ главоболие, дръжте въ ума си чисти мисли. Искате ли да подобрите състоянието на дробоветѣ си, изправете отношенията си къмъ духовния свѣтъ, а сжщо така изправете и чувствата си. Искате ли да имате нормална стомашна система, да не страдате отъ стомахъ и коремъ, изправете отношенията си къмъ физическия свѣтъ, а сжщо така постѣпвайте добре съ окръжаващитѣ. Следователно, подобри ли се състоя-

нието на главата, на дробоветъ и на стомаха, човѣкъ ще подобри и живота си. Като изправи отношенията си къмъ физическия, духовния и Божествения свѣтъ, човѣкъ придобива известенъ капиталъ, съ който може да живѣе въ невидимия свѣтъ, колкото време желае. Ако нѣкой влѣзе въ невидимия свѣтъ безъ капиталъ, скоро ще го върнатъ на земята. Така щото, искате ли да придобиете по-голямъ капиталъ, приложете любовта въ живота си като сръдство за подигане на своитѣ мисли, чувства и постѣпки.

7

20 юлий, 5 ч. с.

Кжсиятъ и дългиятъ пжтъ

Всички хора говорятъ за младостъ и за старостъ, но това говорене има смисълъ, когато е на мѣсто. Да говоришъ на стария за младостта, не е на мѣсто. Какъвъ смисълъ има да говоришъ на 120 годишния дѣдо за младостта? Каквото и да му говоришъ, той казва: Синко, краката ми вече не държатъ. Минаха красивитѣ години на младостта, но не ги оценихъ! Ако на младия или на детето говоришъ за старостта, тѣ нищо нѣма да разбератъ. Този разговоръ не е на мѣсто. Детето не знае, какво нѣщо е старостта. Стариятъ знае, какво нѣщо е младостта, но младиятъ не познава старостта. Следователно, когато не знаеги нѣкои нѣща, вие сте млади; когато знаете нѣкои нѣща, вие сте стари. Мнозина искатъ да знаятъ всичко. Значи, тѣ искатъ да бждатъ стари. Радвайте се, че не знаете всичко. Това, което не знаете, ще ви послужи, като стимулъ въ живота. Човѣкъ се стреми къмъ онова, което не знае. Казватъ за нѣкого, че е невежа. Кой знае, какво представя невежеството? — Стариятъ. Стариятъ знае, какво нѣщо е невежеството и знанието, а младиятъ не знае. Стариятъ може да

оцени младостта, а младият не я оценява.

Сега вие сте дошли на земята да се учите. Каква специалност ще си изберете? Всички хора нѣматъ еднакъвъ стремежъ, вследствие на което всѣки си е избралъ специаленъ предметъ за изучаване. Запримѣръ, отъ детинството си още нѣкои хора се стремятъ къмъ богатство. Тѣ работятъ изключително съ опредѣлената целъ, да станатъ богати. Богатството е свързано съ голѣма отговорностъ. Богатството е грамадно предприятие. Ако работитѣ на това предприятие свършватъ добре, печалбитѣ сж голѣми. Обаче, ако работитѣ не вървятъ добре, загубитѣ сж голѣми. Младитѣ не знаятъ това, но старитѣ го знаятъ. Младитѣ, които не знаятъ, какво представля богатството, искатъ да бждатъ богати. Тѣ мислятъ, че като станатъ богати, ще иматъ много пари на разположение и ще ги употребяватъ, както искатъ. Младитѣ, които не разбиратъ, какво представля знанието, искатъ да бждатъ учени. Знанието, науката е сжщо така голѣмо предприятие. Който се наеме съ това предприятие, той трѣбва да го приложи въ живота си. Младитѣ, които не знаятъ, какво представля любовта, искатъ да придобиятъ Божията Любовъ. Знаете ли, какво велико предприятие е любовта? Който е придобилъ любовта, той се нагърбва съ задачата да събужда заспали и да възкръсява умрѣли. Който е придобилъ любовта, той трѣбва да ходи по планини и гори, да съживява изсъхнали дър-

вета, да чисти пресъхнали извори и отново да възвръща водата имъ. Мнозина мислятъ, че, като придобиятъ любовта, ще станатъ щастливи. — Не, дето мине любовта, всичко трѣбва да оживѣе и възкрѣсне. Любовта носи животъ. Всички мъртви чувства, мисли и постѣпки оживяватъ отъ любовта. Любовъ, която не може да оживи и възкреси умрѣлитѣ мисли, чувства и постѣпки въ човѣка, не е истинска любовъ.

Какво още знаятъ старитѣ, което младитѣ не знаятъ? Старитѣ знаятъ да спорятъ, да се каратъ. Азъ наричамъ спора, карането произвеждане на медъ. Отъ човѣшко гледище хората се каратъ, а отъ Божествено — медъ тече отъ устата имъ. Обаче, никой не иска този медъ. Като наблюдавамъ спора, азъ предлагамъ да купя този медъ, все ще му намѣря мѣсто, ще го туря на работа. Стариятъ знае, какво представя медътъ, но младиятъ не знае. Той не е употребявалъ такъвъ медъ, не знае вкуса му. Колкото и да се каратъ хората, колкото медъ да произвеждатъ, тѣ пакъ не се разбиратъ. Има нѣщо въ живота, което съ каране, съ споръ не се парежда. Не е достатъчно да говоришъ, да пѣешъ или да свиришъ на хората, но съ говора, съ пѣнието или свиренето, ти трѣбва да направишъ нѣщо. Сжщото се отнася и до любовта. Много може да говорите за любовта, но ако любовта не е въ състояние да съживи умрѣлия или да събуди заспалия, никаква любовъ,

никаква пѣсенъ не е това. Умрѣлитѣ хора, изсъхналитѣ дървета и листа, пресъхналитѣ извори сж ноти; несполукитѣ и мжчнотиитѣ въ живота сж ноти; горчивитѣ и обидни думи сжщо сж ноти. Дойде ли любовта въ живота, тя превръща всички тия ноти въ живи музикални тонове. Отъ тия тонове тя създава великата Божествена симфония. Само любовта е въ състояние да направи това. Тя превръща горчивото въ сладко. Тя съживява мъртвитѣ нѣща. И мастилото е горчиво, но съ него се пишатъ сладки, красиви думи. Младитѣ изразяватъ любовта си съ горчивото мастило, но думитѣ, съ които любовта си служи, сж сладки.

Следователно, споредъ новото определение за любовта, ще знаете следното: любовъ е това, което превръща горчивото въ сладко, умразата въ благостъ, сиромашията въ богатство, невежеството въ знание, грѣхътъ въ добродетель, неправдата въ правда, грѣшникътъ въ светия. Мнозина искатъ да станатъ светии. Приемете любовта въ себе си, и тя ще ви помогне да станете светии. Обаче, докато живѣте съ старитѣ си разбирания и се страхувате да се приближите до грѣшникъ, любовта ще бѣде далечъ отъ васъ. Докато праведниятъ се пази отъ грѣшника, да не се опетни, той никога нѣма да стане светия. Който живѣе съ такива разбирания, той самъ ще опита последствията на старото. При това положение и любовта нѣма да се приближи

при него. Любовта е огънь, който изгаря всичко нечисто. Тя е като кибритената клечка. Като я запалите и турите на кожата си, веднага отскачате настрана. Следователно, дойде ли любовта при васъ, тя ще стои на известно разстояние. Речете ли да я приближите при себе си, тя непременно ще ви изгори. За неразумнитѣ тя е огънь, който свѣти и изгаря; за разумнитѣ тя е благословение. Като видятъ свѣтлина, мушицитѣ отиватъ къмъ нея, но плащатъ съ живота си.

Това, което хората наричатъ нещастия и неуспѣхъ въ живота, не е нищо друго, освенъ мрежи за предпазването имъ отъ огъня на любовта. Огънятъ не представя любовта, но лабораторията, въ която любовта се произвежда. Та когато страдате, ще знаете, че ви предпазватъ, да не попаднете въ огъня на любовта. Безъ страдания положението ви щѣше да бжде още по-лошо. Сиромашията, невежеството сжщо така сж предпазители мрежи, които ограждатъ човѣка отъ огъня на любовта. Като ви говоря за този огънь, вие не трѣбва да се страхувате, но мислете, какво трѣбва да правите и къмъ какво да се стремите. Ако сте ученикъ, вие ще се стремите къмъ знание. Това, което може да ви задоволи въ училището, не сж нито дрехитѣ, съ които сте облѣчени, нито столоветѣ, маситѣ и книгитѣ, нито красивата обстановка, но това, което учителятъ ви преподава. Най-интересното за ученика е знанието, което учите-

лътъ му дава. Кое прави слънцето интересно за насъ? — Свѣтлината и топлината му. Ако слънцето не изпущаше никаква свѣтлина и топлина, ние нѣмаше да се радваме на всѣки неговъ изгрѣвъ. — Кое е най-важното въ любовта? — Животътъ. Казано е, че любовта ражда живота. — Кое е най-важното въ живота? — Страданието. — Кое е най-важното въ страданието? — Поуката. — Кое е най-важното въ поуката? — Вниманието. Наистина, следъ като придобие известна опитностъ, човѣкъ става внимателенъ. Той не се страхува, но внимателно изучава нѣщата.

Като ученици, вие трѣбва да бждете внимателни, да имате будно съзнание. Като оти- леге при нѣкой изворъ, не трѣбва веднага да пиете вода, но поседете малко и следъ това внимателно пристѣпете къмъ извора. Налѣйте вода въ чаша и пийте бавно, глътка по глътка. Ако сте сгорещени, изпотени, все едно, че пожаръ става въ организъма ви. Следователно, водата гаси вътрешния пожаръ въ човѣка. Всѣка болка показва, че пожаръ има въ васъ — гори нѣщо въ организъма ви. При пиене на вода, съзнанието ви трѣбва да е будно, за да може всѣка глътка да отиде на болното мѣсто, а не въ стомаха. Така постѣпвайте и съ любовта. Като влѣзе въ организъма, отправете я къмъ болното мѣсто, да раздвижи кръвта и да го съживи. Искате ли да се лѣкувате съ любовта, спрете вниманието си върху нейнитѣ най-

малки прояви. Най-малкитѣ прояви на любовта, но добре използвани, даватъ по-голѣми резултати отъ голѣмитѣ прояви. Голѣмитѣ прояви на любовта представятъ голѣми кутии по обемъ, но съ малко съдържание. Малкитѣ величини съдържатъ голѣма сила, голѣми възможности. Запримѣръ, за една година житното зърно свършва повече работа, отколкото човѣкъ. Работата, която житното зърно свършва за една година --- покълване, растене, цъвтене и връзване, човѣкъ може да свърши за сто години.

Най-важното, което сега мога да ви кажа, е да имате отношения къмъ Бога. Когато помислите за Бога, вие трѣбва да станете тихъ и спокоенъ, да се освободите отъ всички противоречия и да застанете въ положението на дете, което очаква да получи отъ майка си прѣсна питка, намазана съ масло и медъ, и да благодари за нея. Хлѣбътъ представя Словото Божие, което се дава на всѣки човѣкъ. Искате ли да приемете Словото вътрешно, вие трѣбва да бъдете чисти като детето, когато отива при майка си. Човѣкъ трѣбва да има свещено чувство къмъ Бога. Отива ли при Бога съ свещено чувство, скърбитѣ и страданията му моментално ще изчезнатъ, и той ще преживѣе дълбока вътрешна радостъ, вътрешенъ миръ. При това положение човѣкъ се чувствува силенъ, смѣлъ, всичко може да направи. Отдалечи ли се отъ Бога, пакъ става слабъ.

Следователно, при всѣко отслабване, човѣкъ трѣбва да отива при Бога, както правятъ английскитѣ учени съ своя речникъ. Нѣкой виденъ английски писателъ пише върху нѣкакъвъ важенъ въпросъ, но щомъ дойде до известна дума, въ правописа на която не е сигуренъ, отваря речника и се справя. После затваря речника и продължава да пише. Като дойде до друга, непозната дума, пакъ отваря речника. Като отваря и затваря речника, най-после написва работата си. Правете сжщото и вие. Като дойдете до нѣкоя дума, на която не знаете правописа, отворете голѣмата книга, т. е. речника на живота, и вижте, какъ се пише и произнася тази дума. Запримѣръ, какъ се пише и произнася правилно думата „любовъ“? Нѣма човѣкъ въ свѣта, който пише и произнася правилно думата „любовъ“.

И тъй, не се стѣснявайте отъ това, че не можете да пишете и произнасяте правилно думата „любовъ“. Като не знаете точното ѝ произношение и правописъ, ще отворите голѣмия речникъ на живота и ще се научите. Сега азъ говоря за онази любовъ, която възкресява хората и ги прави богати, здрави, силни, учени. Любовта дава всичко. Казватъ, че любовта е разнообразна. Наистина, любовта на детето къмъ майката не е като тази на слугата къмъ господаря, нито като тази на ученика къмъ учителя, нито като тази на братъ къмъ сестрата. Човѣкъ може да обича и камъкъ, и цвѣте, и животно, но всички видо-

ве любовъ се различаватъ една отъ друга. Въ всички видове любовъ има нѣщо специфично, което говори, именно, за разнообразието въ любовта. Любовта на човѣка къмъ дадена книга, запримѣръ, Библията, е съвършено различна отъ тази, която той има къмъ хлѣба. Като дойде хлѣбътъ при васъ, вие веднага отваряте устата си и му казвате: Заповѣдайте! — каните го на гости у васъ. Като дойде книгата на гости въ дома ви, вие я отваряте и затваряте и казвате: Не мога бързо да ямъ. Всичко, каквото ни давате, ще го вземемъ, но на гости не ни дохождайте, защото още не сме готови за васъ. Мислите ли, че ако изядете книгата, ще научите нѣщо? Тази книга е отровна, тя е написана съ горчиво мастило.

И тъй, каже ли ви нѣкой една обидна дума, не я изговаряйте, защото тя е написана съ горчиво мастило, което може да ви отрови. Турете тази дука далечъ отъ себе си. Каже ли ви нѣкой, че сте лошъ човѣкъ, не го слушайте. Оставете тази дума вънъ отъ себе си. Кой човѣкъ е лошъ? — Който отвѣнъ показва, че люби Бога, а отвжтре люби себе си. Буквата „Л“ означава любовъ къмъ Бога, а буквата „Ш“ — любовъ къмъ себе си. Лошиятъ човѣкъ е поставилъ Бога напредъ, постоянно говори за Него, а всичко върши за себе си. Буквата „Ш“ разваля всички работи. Въ какво седи лошавината на хората? — Въ тѣхната лакомия. Има хора, които ядатъ извънредно много. Раз-

правятъ за едного, че изяждалъ наведнѣжъ закуската на 70 деца. За другъ човѣкъ разправятъ, че изяждалъ наведнѣжъ едно агне отъ 12 клгр., и веднага следъ това — едно кило халва съ единъ голѣмъ хлѣбъ. Тази лакомия къмъ ядене говори за лакомията въ човѣка изобщо. Любовта изключва всѣкаква лакомия. Малко ще ядешъ, но сладко, съ съзнание.

Като ученици, вие трѣбва да се научите да правите преводъ на всичко, което се случва въ живота ви. Вървишъ бързо и се уларишъ въ камъкъ. Не се сърди, не търси виновникъ за това, но спри се предъ камъка, помисли малко и благодари му, че само си се спъналъ. Камъкътъ иска да ти обърне внимание да не бързашъ много. Камъкътъ иска да ти каже: Имай търпение, не бързай много. Къде си тръгналъ толкова рано? Слънцето още не е изгрѣло. Дето отивашъ, тамъ още е тъмно, затова се удари. Когато слънцето изгрѣе, навсѣкжде е свѣтло, и човѣкъ не се спъва. Кажатъ ли ви една обидна дума, не се обиждайте, но вижте, какво се крие въ нея. Нѣкой ви каже, че не сте добъръ човѣкъ. Не се сърдете, но помислете, какъвъ пжтъ е доброто: на възлизане или на слизане. Доброто е пжтъ на слизане. Само добриятъ човѣкъ слиза до положението на бедния, на слабия да му помага. Лошиятъ стои на висотата на положението си и оттамъ дава заповѣди. Мнозина искатъ да бждатъ добри, но стоятъ на висотата на положението си и оттамъ го-

ворятъ и заповѣдватъ. Това не е доброта, това е крѣскане. Говоришъ ли отвисоко на хората, това не е добро. Щомъ всички хора чуватъ и разбератъ, какво правишъ, това не е истинско добро. Когато правите добро, говорете така, че никой да не ви чуе. Когато правите добро, само Единъ трѣбва да знае, какво правите. Вториятъ, който ще знае, това сте вие. Трето лице не трѣбва да знае, какво правите. Знае ли трето лице, това вече не е добро. Вие не сте въ пѣтя на доброто, т. е. не сте въ правия пѣтъ.

Следователно, срещнете ли човѣкъ, който само заповѣдва, а не работи, гой не е добъръ човѣкъ. Единъ день генералъ Вашингтонъ се разхождалъ въ околността на единъ градъ и видѣлъ въ двора на една казарма, какъ нѣколко войници се мъчатъ да дигнатъ на раменетѣ си една голѣма, тежка гредата. Той веднага отишълъ при гѣхъ и наблюдавалъ, какво става. Взоводниягъ стоялъ при гѣхъ и командувалъ. Войниците пѣшкали, мъчили се, но не могли да дигнатъ гредата. Генералътъ се обърналъ къмъ взоводния съ думитѣ: „Защо не помогнешъ на войниците?“ — Азъ съмъ взоводенъ. Генералътъ турилъ рамото си подъ гредата и помогналъ на войниците да я дигнатъ и пренесатъ. Следъ това далъ визитната си картичка на взоводния и си отишълъ.

Какво правятъ съвременнитѣ хора? Тѣ стоятъ около войниците си и като взоводни само заповѣдватъ. Когато дойде на земята,

Христосъ не заповѣдваше, но тури рамото си подъ гредата и я подигна. Днесъ всички проповѣдници, свещеници, учители искатъ само да заповѣдватъ. — Не, турете рамото си подъ гредата, както е направилъ генералътъ, и помогнете на 30-иѣ войника, да я премѣстятъ. Докато генералътъ не постави рамото си подъ гредата, никаква работа не може да стане. Въ новата култура генералигъ ще работятъ заедно съ войниците, а взводнитѣ ще заповѣдватъ. Какъвъ ще бѣде резултатътъ? — Генералитѣ ще се повишатъ, ще вървятъ напредъ, а взводнитѣ ще оставатъ на едно и също мѣсто. Който тури рамото си подъ гредата, той става генералъ. Какъвъ искаете да бѣдете — взводенъ или генералъ? На колко души най-много заповѣдва единъ взводенъ? — На 30 души. — А генералътъ? — На хиляди души. — Какво представя генералътъ въ свѣта? Генералътъ е доброто, което слиза долу да помага. Доброто туря рамото си подъ гредата и я подига. Който се стреми къмъ добъръ животъ, той е ученикъ, отива да се учи, да знае, какъ да туря рамото си подъ гредата. Знанието е гредата, която грѣбва да се изине и премѣсти. Знанието не може да се прилобие, ако не дойде любовта и тури рамото си подъ гредата. Нищо въ свѣта не може да се постигне безъ любовъ. Безъ любовъ никаква команда, никаква заповѣдъ не помага. — Ама взводенъ съмъ. — Къде е писано, че взводниятъ не грѣбва да помага?

Като ученици, вие трѣбва да се справяте съ всички положения въ живота. Обиди ли ви нѣкой, започнете да мислите, а не да се сърдите. Вие трѣбва да бждете умни, да предвиждате, че даденъ човѣкъ ще ви обиди. Като знаете това, или нѣма да се изпрѣчвате на пътя му, или ще се разговаряте съ него така, че да не го предизвиквате. Като минавамъ презъ нѣкое село, азъ предвиждамъ, че кучета ще ме лаятъ и всѣкога нося въ джоба си парче хлѣбъ да имъ дамъ. Щомъ ме лае нѣкое куче, азъ започвамъ да му говоря, дамъ му парче хлѣбъ и заминавамъ. Ще кажете, че е обидно за човѣка да се разговаря съ кучета. Кой създаде кучето? Онзи, Който тури хлѣба въ джоба ми, Той създаде и кучето съ Словото си. Тѣй щото, лас ли ви нѣкое куче, не го замѣрвайте съ камъни, но му хвърлете парче хлѣбъ. Като го замѣрвашъ съ камъни, то ще бѣга, но повече ще лае. Обиди ли те нѣкой, не хвърляй камъни задъ него, но дай му парче хлѣбъ. Хлѣбътъ представя живота слово. Всѣка дума, колкото да е обидна, излиза отъ най-свещеното мѣсто на човѣка — отъ устата. Тя е скъпоцененъ камъкъ, но нешлифованъ. Вземи я, шлифовай я и я тури на съответно за нея мѣсто.

Великото учение казва, че всичко, каквото се случва въ живота на човѣка, е предметно учение, дадено отъ Господа. Камънитѣ на планината, водата, слънцето, вѣтрътъ, който сега духа, сж предмети за изучаване. Чер-

вениятъ цвѣтъ на изгрѣващото слънце показва, че се явява животътъ, съ всички свои противоречия. Вѣтрътъ, който духа отъ западъ къмъ изтокъ, показва, че трѣбва да вървите напредъ. Противоречията въ живота сж фонъ на една идейна, величествена картина. Ако нѣкога въ живота си можете да видите Божественото слънце, всички противоречия сж били на мѣстото си. Ако следъ всички страдания дойде любовта въ васъ, тѣ сж на мѣсто. Страданията сж пѣтица, по които Божественото иде въ живота.

Следователно, радвайте се за противоречията, за страданията, за несгодитѣ въ живота си, защото чрезъ тѣхъ идатъ Божиитѣ блага. Тѣ сж пѣтица, по които Божественото иде въ човѣка. Страданието е опакровка, въ която се крие нѣщо хубаво. За лошо ли пострада Христосъ? За лошо ли идатъ изпитанията на народитѣ? Следъ голѣмитѣ мъчения Христосъ възкрѣсна. Следъ голѣми изпитания народитѣ се подигатъ. Когато страда, майката очаква нѣкакво благо. Който иска да съкрати пѣтя на своето развитие, той трѣбва да приеме страданията съ благодарностъ. Чрезъ страдания работитѣ ставатъ за една година, а безъ страдания — за хиляди години. Ще приемешъ страданията за една година, за да свършишъ работата си бързо, като житото. И пѣсѣкътъ страда, но докато свърши работата на житото, нужни му сж милиони години.

И тъй, страданието е съкратенъ пътъ, по който Великото се изявява на човѣка. Искате ли да се развивате безъ страдания, ще изберете дългия пътъ.

Сега, желая ви да се движите по кжсия пътъ. Желая ви да следвате пътя на добро-то. Желая ви да подражавате на генерала, да туряте рамото си подъ гредата. Желая ви да дойдете до онова знание, съ което да превръщате горчивитѣ нѣща въ сладки. Желая ви лесно да се справяте съ всѣко куче, което ви лае, и да му кажете: Богъ те създаде съ Словото си, а мене направи съ ржцетѣ си.

22 юлии, 5 ч. с.

Азбука на разбирането

Като прочетете 15 гл. отъ Евангелието на Йоана, ще видите, че тя представя кратки извадки отъ една дълга речъ, която Христосъ е държалъ преди две хиляди години. Христосъ казва: „Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земеделецътъ“.

И тъй, за да разберете, какво е говорилъ Христосъ, вие трѣбва да разбирате отношението на разумността къмъ живота. Една отъ причинитѣ за погрѣшкитѣ на хората се дължи на това, че тѣ не оценяватъ живота, както трѣбва. Учени и прости, духовни и свѣтски не оценяватъ живота. Учениятъ иска да стане по-учень, отколкото е, вследствие на което злоупотрѣбва съ живота. Духовниятъ иска да стане по-добъръ, по-чистъ, вследствие на което и той злоупотрѣбва съ живота. Пътътъ, по който хората вървятъ, е двоякъ: пътъ на инволюция и пътъ на еволюция. Висшитѣ, разумни същества следватъ инволюционния пътъ. Тѣ съзнателно слизатъ въ низшия свѣтъ, да помагатъ на хората. Тѣ слизатъ все по-надолу, ограничаватъ се съзнателно, докато дойдатъ до една точка, дето инволюцията имъ спира. Щомъ дойдатъ до тази точка, тѣ каз-

ватъ: Постигнахме целта си. По-надолу вече не можемъ да вървимъ. Тѣ искатъ да се върнатъ назадъ, но не могатъ да се върнатъ по сжщия пжтъ, по който сж дошли. За да се върнатъ назадъ, въ помощъ имъ идватъ човѣшкитѣ души. Тѣ имъ показватъ пжтя на възлизане, нареченъ еволюция. По този начинъ тѣ взаимно си услужватъ.

И тѣй, хората, които поематъ пжтя нагоре, сж овчари и козари, които по цѣли дни пасатъ овцетѣ и козитѣ си—желанията си. По цѣли дни говорятъ за своитѣ овце и кози: тукъ се изгубила една овца или коза, тамъ вълкъ изялъ една овца и т. н. Когато овцетѣ и козитѣ ви една следъ друга започватъ да умиратъ, вие страдате и казвате: Защо трѣбваше да умре моята овца или коза? Овцата може да умре отъ собствена смъртъ, но могатъ да я заколятъ и принесатъ въ жертва. Ако не знаете, кжде е овцата, или не знаете, какво е станало съ нея, казвате: Кжде отиде овцата ми? — Много просто, отишла е нѣкжде да се учи. Това сж ипосказания, които трѣбва правилно да превеждате.

Сега, като говоримъ за разумността въ живота, имаме предъ видъ отношението на свѣтлината къмъ живота. Животътъ е благо, за проявата и развитието на което сж нужни три цвѣта: червенъ, жълтъ и синь. Разумността специално произтича отъ жълтия цвѣтъ. Жълтиятъ цвѣтъ има отношение къмъ знанието, къмъ опитноститѣ на човѣка. Червениятъ

цвѣтъ не може да се прояви, ако жълтиятъ не му дойде на помощъ. Значи, човѣкъ не може да оцени богатата на живота, докато не е разуменъ.

Като не могатъ да се справятъ съ страданията си, мнозина се запитватъ, не може ли безъ страдания въ свѣта. Може и безъ страдания. Страданието може да бжде разбрано, а може да бжде и неразбрано. Неразбраното страдание е мъчение, а разбраното—глупостъ. Какво разбирате подъ думата „глупостъ“ въ дадения случай? Запримѣръ, мома и момъкъ се влюбватъ, страдатъ, не могатъ да живѣятъ единъ безъ другъ. Докато не сж се оженили, тѣ се мъчатъ, страдатъ, безъ да разбиратъ, защо страдатъ. Като се оженятъ и имъ се родятъ деца, тѣ не се разбиратъ вече, гледатъ се накриво, не сж доволни единъ отъ другъ. Сега вече разбиратъ грѣшката, която сж направили. Тѣ пакъ страдатъ, но разбиратъ вече, че сж направили най-голѣмата глупостъ въ свѣта. Сега тѣ виждатъ, че не могатъ да живѣятъ заедно и казватъ: Не е ли глупостъ това, което направихме? Следователно, всѣко разбрано страдание, или всѣко разбрано желание е глупостъ. Наистина, като разбере, че не може да живѣе само съ едно желание, човѣкъ вижда, че това е глупостъ. Сжщо така не може да се живѣе само съ единъ човѣкъ. Да мислите, че можете да живѣете само съ единъ човѣкъ, това е все едно да мислите, че можете да ходите само съ

единъ кракъ, или да работите само съ една ръка.

Сега, както да разбирате или да не разбирате страданията, не се смущавайте. Всѣко смущение е въ ущърбъ на знанието, което човѣкъ има. Не се смущавайте, но различавайте нѣщата. Ще кажете, че нѣкой човѣкъ има по-голъми знания отъ другъ. Знанието не се опредѣля по количество. Нѣкой човѣкъ, за-примѣръ, знае, какъ да се облича, да вчесва коситѣ си да се отнася добре съ хората, да кара велосипедъ, автомобилъ, да продава и купува свтина стока и т. н. Обаче, предназначението на човѣка не е въ това знание. И това знание е на мѣсто, но има едно вътрешно знание, отъ което човѣкъ разумно се ползува. Запримѣръ, ако този, който се стреми да бжде съ добре пригладена коса, знае назначението на космитѣ, той всѣкога ще се вслушва въ това, което приема чрезъ тѣхъ. Космитѣ на човѣшката глава представятъ антени, чрезъ които човѣкъ приема знания отъ висши-тѣ свѣтове. Каго разчесва коситѣ си, човѣкъ поставя всѣка антена на мѣстото ѝ. Ако космитѣ на главата ви не сж добре вчесани, възприемането се нарушава. Щомъ приемането на вълни отъ една станция е нарушено, това показва, че инсталацията не е добра. Следователно, искате ли да живѣете добре, бждете внимателни къмъ косата си. Вчесвайте добре космитѣ на главата си и ги дръжте въ поря-

дѣкъ, за да може Божествената енергия да прониква въ мозъка ви.

И тъй, приема ли правилно Божествената енергия въ мозъка си, човѣкъ дохожда до правилни разбирания на живота. Запримѣръ, мнозина искатъ да постигнатъ желанията си изведнѣжъ. Това е невъзможно. Наблюдавайте природата и ще видите, какъ се извършватъ процеситѣ въ нея. Плодътъ изведнѣжъ ли се развива или постепенно? Къде се развива семката или костилката на плода? Тя първо се посажда въ земята, отдето, чрезъ дълтъ процесъ на еволюция, вие отново я виждате въ плода на дървото. Искате ли да заживѣе отново, семето трѣбва да потъне въ земята. Пжтътъ на семето е огъ земята къмъ клонетѣ на дървото. Това наричатъ хората еволюция. Тѣй щото, искате ли правилно да се развивате, ще започнете отъ земята и постепенно ще вървите къмъ клонетѣ. Искате ли да се развивате само на дървото, безъ да слизате въ земята, вие ще имате само една опитностъ, само една възможностъ. Искате ли да познаете пжтя на последователното развитие, вие ще слѣзете въ земята и оттамъ ще се качвате, докато стигнете до върха.

Една мома се влюбва въ единъ момъкъ и се оженва за него. Момъкътъ, когото е видѣла за пръвъ пжтъ, представя плода на дървото. Като се ожени за него, този плодъ пада на земята дето се посажда. Тя казва: Чудно нѣщо! Какъвъ бѣше моятъ възлюбенъ едно

време, а какъвъ стана сега. По-рано бѣше облѣченъ въ червена, царска премѣна, на вкусъ сладъкъ, а сега е толкова горчивъ. — Много естествено. Този човѣкъ минава презъ страдания, но ще дойде день, когато ще даде по-вкусни, по-добри плодове. Когато се развива правилно, човѣкъ неизбежно минава презъ страдания, които ще го доведатъ къмъ истинската радостъ. Не се ли развива правилно, човѣкъ пакъ ще страда, но ще се мъчи. Който се развива правилно, той приема страданията съ радостъ. Който не се развива правилно, той се мъчи. Истинското страдание изключва всѣкакво мъчение. Въ него нѣма никаква користъ. Щомъ страданието е придружено съ мъчение, въ него има нѣщо користо. Божествената любовъ изключва всѣкаква користъ.

Две млади моми, отъ високо произхождение, обичатъ единъ младъ князь. Той се намира въ трудно положение. не знае, какъ да разреши въпроса. Момата, която първа се е влюбила въ него, е духовна, а втората е материалистка. Втората иска непременно да се ожени за него. Тя казва: Азъ гледамъ реално на нѣщата. Обичамъ го и искамъ да се ожения за него. Първата мома отстъпва. Тя казва: За мене не е важно да се ожения за него. Азъ го обичамъ и мога да му се радвамъ отдалечъ. Наистина, едно благо е за мене, да го виждамъ отъ време на време, но радостъта ми, че не го ограничавамъ, е по-голяма отъ скръбъта ми. Следователно, тази мома има ду-

ховна връзка съ момъка. Ще питате, коя по-стъпка е права. — Огъ свое гледище всѣка мома постъпва право. Като духовно издигната, първата мома е разрешила въпроса право. Като материалистка, и втората мома е постъпила право. Въ този случай не може да става въпросъ за нѣкаква погрѣшка. Ако нѣкъде става погрѣшка, и това не е лошо. — Защо? — Защото всѣка погрѣшка води къмъ придобиване на по-голъма свѣтлина. Човѣкъ грѣши, защото свѣтлината, въ която се е движилъ, не е била достатъчна. Щомъ започне да изправя погрѣшката си, свѣтлината му се увеличава. Затова казвамъ, че всѣки, който прави погрѣшки, е силенъ човѣкъ. Който изправя погрѣшките си е два пѣти по-силенъ. Изправянето на погрѣшките представя изправяне на изкълчения кракъ или на изкълчената ръка. Докато изправяте крака или ръката на нѣкой човѣкъ, той вика, плаче, сърди се, счи-га ви за свой неприятелъ. — Защо? — Малко свѣтлина има, не вижда доброто, което му правите. Когато кракътъ или ръката му се намѣсти, тогава той разбира, че вие сте му били приятелъ и се радва за доброто, което сте му направили. Той се радва, че е пострадалъ, за да може да се запознае съ такъвъ добъръ човѣкъ. -

Като знаете това, благодарете за страданията и противоречията, които имате въ живота си, защото всѣко страдание или противоречие крие въ себе си едно велико благо.

Затова и Псламопѣвецътъ казва: „Господи, добре ми стана, че се наскърбихъ“. Който не разбира Божиитѣ пѣтица, той всѣкога роптае противъ сждбата си, противъ Бога, че му е далъ страдания, сиромашия, мжноти, а другитѣ е облагодетелствувалъ. — Не, всички изпитания въ живота на човѣка сж предметно учение. Богатството, радоститѣ сж пакъ предметно учение. Всичко, което се случва въ живота на човѣка, е за добро, но той трѣбва да да се учи.

Мнозина искатъ да бждатъ богати, учени, силни, красиви, но не могатъ да запазятъ тия блага. Въ това отношение тѣ мязатъ на нощнитѣ пеперуди, които обикалятъ около свѣтлината на нѣкоя лампа, блѣска въ нея, докато най-после платятъ съ живота си. Какво остава отъ тѣхната красива дреха? -

Нищо не остава. Тѣ нѣматъ нужната разумность. Тѣ трѣбва да се пазятъ, да не отиватъ тамъ, дето не имъ е мѣстото. Много пеперуди сж научили урока си. Тѣ бѣгатъ отъ свѣтлината, но бѣгатъ и отъ хората. Тѣ знаятъ, че много отъ тѣхнитѣ сестри сж пострадали отъ любовта на хората. Иѣкои учени, за да задоволятъ своята любознателность и любовъ къмъ пеперудитѣ, хващатъ ги съ хвѣрчила, забождаватъ ги на игли и ги препариратъ. Не правятъ ли хората сжщото и съ своитѣ желания? Тѣ хванатъ нѣкое свое желание, забодатъ го съ игла и го продаватъ.

Следователно, изяви ли се нѣкое ваше желание навѣнъ, не бързайте да го забождайте на игла и да го продавате, но проникнете дълбоко въ него, да разберете вътрешния му смисълъ и съдържание. Какъ ще познаете, какво се крие въ едно желание? — По два начина: или като го изядете, или като го посадите въ земята. Като вземете костилката на единъ плодъ, вие можете да я счупите и да изядете съдържанието ѝ, но можете и да я посадите въ земята, дето има всички условия да израсте, да цъвне и новъ плодъ да даде. Тѣй щото, изядете ли желанието си, ще изпитате нѣкакво удоволствие, но ще имате само едно разбиране за него. Посадите ли го въ земята, вие ще имате съвсемъ друго разбиране. Така ще познаете цѣлия пътъ на неговото развитие. Ако ядете череша, вие ще знаете, какво нѣщо е черешата. Обаче, ако посадите костилките на черешите, вие ще имате възможностъ да услужвате и на други хора, да се запознаете съ тѣхъ и да създадете красиви връзки и отношения помежду си. Има една любовъ въ свѣта, при която човѣкъ се занимава само съ себе си. Но има и друга любовъ, при която човѣкъ се занимава и съ своите ближни, като имъ помага и създава красиви връзки съ тѣхъ. Чрезъ тази любовъ човѣкъ дохожда до познаване на себе си, на своя ближенъ и на Бога.

Смисълътъ на живота се заключава, именно, въ това, да дойдемъ до познаване на Бога.

Да познаваме Бога, това значи, да познаваме любовта. За да дойде до познаване на любовта, човѣкъ трѣбва да познава себе си, да познава и своя ближень. Всѣки човѣкъ е буква на Божествената азбука. Колкото сж хората на земята, толкова букви има тази азбука. Не изучите ли отдѣлнитѣ букви на тази азбука, вие не можете да образувате срички. Щомъ не можете да образувате срички, вие сте лишени отъ възможността да съставяте цѣли думи, съ които да се разбирате. Само чрезъ Божествения езикъ човѣкъ може да изучава Великото, което осмисля живота му. Вие можете да познаете човѣка, когаго познаете всички хора, т. е. когаго разберете съдържанието, което се крие въ него. Отдѣлниятъ човѣкъ съдържа въ себе си всички хора, животни и растения. Той съдържа въ себе си и цѣлата природа. Затова, именно, човѣкъ е нареченъ „малка вселена или микрокосмосъ“.

Следователно, самъ по себе си, човѣкъ представя нѣкаква буква на Божествената азбука. Когато казваме, че нѣкой човѣкъ върви по мъжка, а другъ -- по женска линия, имаме предъ видъ силитѣ въ него, които го организирагъ. Каквито букви да сте, всички вие сте овчари, само че вълната на вашитѣ овце е различна: на едни е червена, а на други — жълта. Обаче, и едната, и другата вълна се продаватъ. Като съединятъ червената и жълтата вълна въ едно, образува се вълна съ оранжевъ цвѣтъ. Това показва, че положение-

го ви се е подобрило, станало е известно индивидуализиране. Добре е понѣкога човѣкъ да се отдѣли отъ Цѣлото, отъ Божествения организъмъ, да разбере, каква е неговата служба. Да се индивидуализира човѣкъ, това не значи, че иска да представи Цѣлото, но иска да се познае като частъ отъ Цѣлото, да разбере своя дълъгъ къмъ него.

Всеки човѣкъ е фабрикантъ, който изработва въ себе си червени или жълти платове. Който върви по мъжка линия, той се нуждае отъ червени платове. Който върви по женска линия, той се нуждае отъ жълти платове. Значи, отношенията между хората иматъ за целъ да стане правилна обмѣна между стоката, която тѣ изработватъ. Колкото по-правилна е обмѣната между хората, толкова по-силни сж тѣхнитѣ връзки. Онѣзи, които вървятъ по мъжка линия, изработватъ въ себе си жълтия цвѣтъ. Онѣзи, които вървятъ по женска линия, изработватъ червения цвѣтъ. Когато казваме, че никой не живѣе за себе си, имаме предъ видъ, че човѣкъ не трѣбва да се задоволява съ това, което той самъ е изработилъ. Той непременно трѣбва да влѣзе въ отношение съ онѣзи хора, които изработватъ цвѣтъ, противоположенъ на неговия. Да остане човѣкъ самъ въ живота си, съ своя цвѣтъ, това значи, да бжде семе, паднало на пѣтя, между трънетѣ или на камъкъ. За това семе Христосъ казва: „Едно семе паднало на пѣтя, но птицитѣ го изобали. Дру-

го паднало между трънетъ, но тѣ го заглушили. Трето паднало между камънитѣ, но като не могло да хване коренъ, изсъхнало“. Следователно, за да се развива добре, човѣкъ трѣбва да си създаде правилни отношения съ хората. Жълтиятъ цвѣтъ представя доброто семе, което паднало на добра почва — въ червения цвѣтъ — и дало плодове: едно 30, друго 60, а трето 100.

Така трѣбва да разбира човѣкъ живота, за да се ползува отъ добритѣ му условия. Не разбира ли живота въ неговия дълбокъ, вътрешенъ смисълъ, човѣкъ ще се намѣри въ положението на търговецъ, който е изгубилъ всичкия си капиталъ и се връща дома си безъ петъ пари. Нѣма по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да се връща дома си, при децата и жена си, безъ пара въ джоба си. Децата го посрѣщатъ отдалечъ и казватъ: Татко, хлѣбъ! Жена му поглежда къмъ празнитѣ му ръце и въздъхва. Обаче, поси ли нѣщо въ ржцетѣ си, цѣлиятъ домъ е радостенъ. Въ първия случай, мжжътъ се чуди, какъ да се оправдае. Той, или не е работилъ усърдно, или е ходилъ съ приятели да пие, да се весели. Като се намѣри предъ действителността, той започва да лъже, че услужилъ на приятели, или че загубилъ всичко, което спечелилъ. — Не, смисълътъ на живота не седи въ удоволствуването на човѣка съ приятели. Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да работи, да се труди, да бжде полезенъ и за себе си, и

за своитѣ ближни. Единъ день, като се върне дома си, човѣкъ или ще бѣде добре посрещнатъ отъ приятелитѣ и ближнитѣ си, или никой нѣма да го посрещне — огъ него зависи. Всѣки човѣкъ се връща отъ свѣта и отива къмъ дома на своя Баща, дето го очакватъ истинскитѣ му приятели. Докато човѣкъ живѣе само за себе си, никой не може да го обича. Щомъ е дошълъ между хората, той грѣбва да живѣе, освенъ за себе си, още и за цѣлото човѣчество. Само по този начинъ той ще се ползува отъ любовта на всички хора.

И тъй, влѣзете ли въ свѣта между хората, вие трѣбва да хвърлите вашитѣ светински мантии, съ които нѣкога сте ходили по горитѣ, и да се впрегнете на работа. Кой колкото капиталъ носи, трѣбва да го вложи въ работа. Казва се за Христа, че вложилъ всичкия си капиталъ между хората, да имъ покаже правия пѣтъ—пѣтътъ на любовта. Днесъ всички хора обичатъ Христа. — Защо? — Защото се пожертвува за тѣхъ, да имъ покаже пѣтя на любовта. Христосъ не дойде на земята за удоволствие, но да покаже на хората, какъ трѣбва да се живѣе. Мнозина не успѣватъ въ живота си, понеже не проявяватъ доброто, което е вложено въ тѣхъ. Други пъкъ страдатъ отъ голѣма добрина. Запримѣръ, нѣкоя майка страда, че не може да храни детето си, колкото пѣти заплаче. — Не, давайте на детето си само толкова храна, колкото да

задоволи глада си, но не и да се пресити. Тръбва ли човѣкъ да желае да бжде по-добъръ, отколкото е въ сѣщностъ? За да има добри резултати въ живота си, човѣкъ трѣбва да бжде естественъ, да прави всичко непринудено. Речете ли да пресилвате нѣщата, вие ще имате обратни резултати. Ще поканите единъ вашъ приятель у дома си и ще се чудите, какъ да го нагостите. На другия день ще го поканятъ на друго мѣсто, и, безъ да иска, той ще прави сравнение между двата обѣда и ще каже, че на второто мѣсто е билъ по-добре пристъ. Това не значи, че той е непризнателенъ, но сравнява нѣщата. Искате ли доброто ви да е на мѣсто, направете го по отношение на такъвъ човѣкъ, когото никой не иска да го нагости. Той може да е последниятъ сиромасъ въ свѣта, но ще оцени доброто, което му правите и ще ви благодари. Докато мислите само за приятелитѣ си и за вашитѣ ближни, вие сте още въ кръчмата на живота, въ мѣстото на удоволствията.

Тѣй щого, искате ли да доидете до съвършенството, за което Христосъ говори, вие трѣбва да разбирате и себе си, и своя ближень. Като дойде приятельтъ ви въ вашия домъ, да намѣсти изкълчения ви кракъ, благодарете му за услугата, която ви е направилъ. Че ви е причинилъ болка, това нищо не значи. За васъ е важно, че той е намѣстилъ добре крака ви. Случи ли се да ви обератъ пакъ не роптайте. Знайте, че и въ това се

крие нѣщо велико. Изобщо, на всѣки човѣкъ се даватъ такива изпитания, които го водятъ къмъ познаване на Бога. Да познаете Бога, това е най-великото благо, което може да ви се даде. Заслужава човѣкъ да пожертвува всичко, за да познае Бога.

Като ученици, вие трѣбва да знаете, че всичко, което се случва въ живота ви, е за добро. По-добре е за човѣка да изгуби богатството си, но да познае Бога, отколкото да запази богатството си и да не Го познае. За предпочитане е човѣкъ да не реализира нѣкои свои желанія, но да познае Бога, отколкото да ги реализира, да придобие нѣкакви временни блага, и да не познае Бога. Ако е въпросъ, какво трѣбва да жертвува човѣкъ, за да придобие едно Божие благо, за предпочитане е да жертвува временното, а не вѣчното. Човѣкъ трѣбва да различава благата, които получава отъ хората, отъ тия, които получава отъ Бога. Изобщо, човѣкъ трѣбва да дойде до закона на различаването, да отдѣля доброто отъ злото, човѣшкото отъ Божественото, грѣховното отъ онова, което не е грѣхъ. Грѣхътъ внася заблуждение въ човѣшкия умъ, а доброто го просвѣтява. Мнозина считатъ нѣкои добри постѣпки за погрѣшки. Това значи, че тѣ сж попаднали въ неразбраното добро. Докато доброто не се разбере, мнозина го считатъ за грѣхъ. Затова казваме, че неразбраното добро е грѣхъ, а разбраното — добродетель. Отъ Божествено гледи-

ще, обаче, всичко, което се случва въ живота на човѣка, е добро, защото внася въ ума му свѣтлина. Чрезъ тази свѣтлина той придобива Божиитѣ блага — крайнага целъ на човѣшкия животъ.

Съвременнитѣ хора искатъ да иматъ голѣми придобивки: знание, богатство, сила, щастие и т. н. Това е невъзможно. Докато е на земята, човѣкъ може да има само опитности. Истинскитѣ придобивки идатъ отъ друго мѣсто. Придобивкитѣ сж резултати, а резултатитѣ се виждатъ въ другия свѣтъ. Знайте, че това, което става на земята, е опредѣлено отъ другия свѣтъ. Нѣщата не ставатъ по желанието на хората. — Не може ли нѣщо да не стане? — Не може. Щомъ нѣщо става, колкото да е нежелателно за хората, не може да се отмѣни. Искате ли да нарисувате една картина, ще я нарисувате съ всичкитѣ ѝ подробности. — Не може ли да се нарисува въ общи чѣрти? — Може и въ общи чѣрти да се нарисува, но тя още не е завършена. Всѣка картина има смисълъ, когато е напълно завършена. Само тогава може да се говори за нея.

Като не разбиратъ смисъла на живота, хората постоянно се оплакватъ. Нѣкой казва, че кжщата му била малка. Той трѣбва да благодари за малката кжща. Ако кжщата му бѣше голѣма, той съвсемъ щѣше да обърка работитѣ си. — Ама пари нѣмамъ. — Ако имаше много пари, ти щѣше да потънешъ въ океана. Като нѣмашъ пари, и да паднешъ въ

океана, ще изплувашъ и знание ще придобиешъ. — Знание нѣмамъ. — Благодари, че нѣмашъ знание. Ако имаше знание, ти щѣше да направишъ голѣми дългове. Вълкътъ, лисицата, иматъ особенъ родъ знания, по плащатъ съ живота си.

Единъ день една лисица влѣзла въ курника на единъ богатъ селянинъ, отъ село Пиколаевка, варненско, и удушила 12 кокошки. Тя закачила кокошкитѣ на крака си, и въ момента, когато се готвѣла да излѣзе навънъ, преднитѣ ѝ крака попаднали въ единъ капанъ. Понеже кокошкитѣ на този селянинъ често били нападани отъ лисици, той се принудилъ да тури капанъ въ курника. Лисицата започнала да се оглежда, огле може да излѣзе, какъ да освободи краката си отъ капана. Отъ време навреме поглеждала къмъ кокошкитѣ, но тѣ не я интересували вече. Тя мислила, какъ да се освободи. Като дошла до курника и видѣла лисицата, стопанката си казала: Сега вече нѣма спасенис, ще платишъ съ кожата си.

Друга лисица влѣзла въ единъ курникъ, задушила нѣколко кокошки и спокойно излѣзла вънъ. На пжтя, обаче, я срещналъ единъ овчаръ. Въ тъмнината той не могълъ да види, какво е това, коего върви срещу него. Той забелязалъ само, че нѣщо космато пристѣпва бавно, страховито. Той дигналъ тоягата си и я стоварилъ нѣколко пжти върху косматото сжщество. Указало се, че това, което се тър

колило мъртво на земята, била сжщата лисица, която задушила кокошкитѣ на селянина.

Днесъ много хора се намиратъ въ положението на тия лисици. Тѣ влизатъ въ курника на своитѣ съседи, обиратъ ги и си излизатъ, безъ да подозиратъ, че на вратата е поставенъ капанъ, или нѣкой овчаръ ще ги срещне и съ тоягата си ще ги повали на земята. Какво ще стане съ тѣхъ? Тѣ ще сгнатъ за смѣхъ на хората. — Защо? — Защото не играятъ нѣкаква оригинална роля, но подражаватъ на ролята, която лисицата играе. Въ това отношение тѣ сж актьори. които могатъ само да декламиратъ, да повтарятъ това, което другитѣ сж създали. Тѣ могатъ да пресилватъ, да преувеличаватъ нѣщата, но сами нищо не могатъ да създадатъ.

Кое е по-добро за васъ: актьоръ ли да бждете или овчаръ; музикантъ ли да бждете или художникъ; ораторъ ли да бждете или човѣкъ, който посочва пжтя на заблуденитѣ пжтници? Това сж редъ професии, които хората извършватъ въ свѣта. За предпочитане е човѣкъ да запали свѣщъта си и да излѣзе вечеръ на кръстопжтищата, да търси заблудени хора и да имъ посочва пжтя. После, той може да стане актьоръ, да играе чужди роли на сцената. Чрезъ запалената си свѣщъ, т. е. чрезъ своя умъ, човѣкъ намира ония хора, които сж объркали пжтя си. Той имъ помага, за да създаде съ тѣхъ трайни, красиви връзки. Съ своята запалена свѣщъ Богъ излиза ве-

черь да търси ония души, които сж объркали пжтя си и да ги въведе въ пжтя на спасение-то. Какво представя нощта? Нощта е времето, часоветѣ на страданията, когато човѣкъ е самъ, когато, освенъ Богъ, никой другъ не може да му помогне. Види ли свѣщъта на Бога, чуе ли Неговия гласъ, човѣкъ излиза отъ нощта на живота и за него наставка свѣтълъ, ясенъ день. Той знае, че има кой да мисли за него, има кой да му помага.

Казано е въ Писанието: „Използвайте деня, защото иде нощъ, когато никой не може да ви помогне.“ Днесъ Богъ е запалилъ свѣщъта си, за да отидемъ при Него. Хората се страхуватъ отъ Бога, да не ги сжди за грѣховетѣ имъ. — Не, Богъ никого не сжди. Като отидете при Него, Той само ще ви попита, какво сте научили на земята. Колкото да сте падали, колкото да сте се каляли, за Бога е важно да сте придобили знания.

Следователно, да разберете отношението на разумността къмъ живота, това значи, да разберете Великата Любовь, отъ която произлиза живота. Разбирате ли любовта, вие ще можете правилно да използвате живота. Като разберете живота, вие ще можете да се ползвате, както отъ положителнитѣ, така и отъ отрицателнитѣ му прояви. Казвамъ, че не трѣбва да се критикувате. — Защо? — Защото, като не знаете, какъ да се критикувате, вие взаимно си причинявате вреда. Ако сте майстори въ критиката, свободно можете да

се критикувате. Като се критикувате, все ще научите нѣщо. -- Ама нѣкой накуцвалъ малко. — Нищо отъ това. Той е навехналъ крака си, затова покуцва. Ще дойде лѣкарь и ще оправи крака му. — Ели-кой пъкъ недочувалъ добре. — Нищо отъ това. Той оглушалъ малко. Ще дойде лень, когато ще прочуе. Какво лошо има въ това, че нѣкой не знае да пѣе, да свири или да рисува? Какво лошо има въ това, че нѣкой не знае никакви езици? Това е въпросъ на време. Ще дойде день, когато човѣкъ ще научи всичко, което днесъ не знае.

Сега, като казвамъ да не се критикувате, имамъ предъ видъ вашето време. Вие имате важна работа, която трѣбва да свършите на време. Не я ли свършите на време, ще страдате. Мислите ли, че като се занимавате съ погрѣшкитѣ на хората, ще ги изправите? Първо свършете своята работа, а после изправяйте чуждитѣ погрѣшки. Не е лошо да критикува човѣкъ, но майсторъ трѣбва да бжде въ критиката си. Добре е да разтривашъ болната ржка на ближния си, но трѣбва да знаешъ, какъ да разтривашъ. Майсторъ трѣбва да бждешъ. Ако си майсторъ, болниятъ ще каже: Много ме болѣ ржката, но благодаря, че ме разтри, оздравѣхъ. Не оздравѣ ли ржката следъ разтривката, болниятъ ще каже: Съжалявамъ, че ти дадохъ да разтриешъ ржката ми. Вмѣсто да ми помогнешъ, ти ме осакати.

Тъй щото, не е въпросъ да отричаме критиката и одумването, но който практикува това изкуство, той трѣбва да бжде майсторъ. Не е ли майсторъ, той ще одумва, но и него ще одумватъ и, въ края на краищата, никой никого нѣма да изправи. Често съмъ слушалъ, какъ двама души се разправятъ. Единиятъ казва: Не искамъ умъ да ми давашъ. Другиятъ казва: И азъ не искамъ умъ отъ тебе. Като ги слушамъ, азъ пъкъ казвамъ на първия: Ти имашъ много умъ, но не знаешъ, какъ трѣбва да постъпвашъ. На другия казвамъ: И ти имашъ много умъ, но не можешъ да отстъпвашъ. Да постъпвашъ добре, това значи, да знаешъ, въ ладенъ случай, колко и кога да се отстранишъ. Да отстъпвашъ, това значи, да предвиждашъ, кога да се отдалечишъ отъ известна опасностъ. Преди да е дошълъ стражарьтъ при тебе, ти трѣбва да се отдалечишъ отъ мѣстото си. Не чакай стражарьтъ да дойде при тебе, да ти каже да отидешъ на другата страна. Още преди да е дошълъ стражарьтъ, ти трѣбва да изправишъ погрѣшката си. Тури ума си на работа да се развива.

И тъй, искате ли да изправите нѣкоя ваша погрѣшка, записвайте всичко въ едно те-втерче и вечеръ, преди да си легнете, направете една равносмѣтка, какво сте казали по адресъ на нѣкого, и вижте следъ това, дали казаното е вѣрно. Ако е вѣрно, радвайте се, че сте казали истинага. Ако не е вѣр-

но, изправете погрѣшката си. Правете това всѣки день, да корегирате всичкитѣ си погрѣшки. Човѣкъ не трѣбва да задържа въ себе си нищо криво, нищо нечисто. Той трѣбва да пречисти своя умъ и своето сърдце отъ всички утайки и примѣси, да доиде до онова първично естество, което граничи съ идеалното, съ красивото въ свѣта. Законътъ на любовта изисква отъ човѣка да говори истината. Зло или добро говорите за човѣка, стремете се да бжде истинно. Любовта изисква отъ човѣка, каквото прави, да е за слава Божия, за негово добро, както и за доброто на неговия ближень. Това значи, разумно отношение на жълтия цвѣтъ къмъ червения.

у

24 юлии, 5 ч. с.

Резултати и последствия

Съвременнитѣ хора сж научили изкуството да ядатъ, но не знаятъ още, какъ да придобиватъ храната си. Хлѣбътъ най-необходимата и свещена храна за гѣхъ, не допринася тази полза, каквато се очаква. — Защо? — По-неже е приготвенъ съ ругатни, съ недоволство, съ караници и т. н. Още като оре земята си, орачътъ вика, ругае воловетъ, мушка ги. Като сѣе житото, като го мели на воденицата, той е все недоволенъ и сърдитъ. Когато мѣси хлѣба, фурнаджията е сжщо така недоволенъ, сърди се на слугитѣ си, кара се, вика. Въ края на краищата, ние получаваме хлѣбъ, изработенъ само съ караници и недоволство. При това положение житото изгубва голѣма частъ отъ мазнинитѣ си, които, изобщо, трѣбва да съдържа. Преди всичко, този хлѣбъ е изгубилъ естествена си чистота.

Сжщото се отнася и до живота. Отъ найранната до най-късната си възраст, човѣкъ все мърмори. недоволенъ е отъ живота си. При най-малката мъжнотия човѣкъ пакъ мърмори. Може ли да се нарече този животъ щастливъ? Ще кажете, че все има щастливи хора на земята. — Колко души сж щастливи днесъ? Ако на хиляда души само десетъ сж щастливи, какъвъ животъ е този? Щастливъ животъ е

онзи, при който на хиляда щастливи се срѣщатъ десетъ души нещастни. Въ първия случай се проявява човѣшкиятъ, личниятъ моралъ, а при втория — Божествениятъ. Това, което е добро за индивида, не е всѣкога добро и за обществото. Запримѣръ, ако нѣкой членъ отъ дадено общество урежда само своитѣ интереси, цѣлото общество страда. Значи, личниятъ и обществениятъ моралъ не се съвпадатъ. Сжщо така и обществениятъ и Божествениятъ моралъ не се съвпадатъ. Богъ изисква едно, а хората и обществото — друго. Както да мисли, каквото да прави, човѣкъ не може да бжде абсолютно щастливъ, докато окръжаващитѣ не сж щастливи.

На какъво се дължи щастieto на човѣка? Щастieto на човѣка зависи отъ чистия въздухъ, отъ чистата вода, отъ чистата свѣтлина и отъ чистата храна. Нѣма ли нужната чистота въ тия четири елемента, никакво щастие не може да се очаква. Човѣкъ може да бжде щастливъ, ако тия елементи сж пълни съ любовъ. Щастieto на човѣка зависи и отъ правилнитѣ му отношения къмъ хората. Ако любовта цари между хората, тѣ ще бждатъ щастливи. Може ли земеделецътъ да сѣе житото на пѣсчлива почва и да очаква резултати? — Не може. На сжщото основание, невъзможно е Божественото да прониква въ едно жестоко, твърдо сърдце. Мекото, разумно сърдце е добрата почва, върху която Божественото

семе трѣбва да падне и да лале — едно 30, друго 60 и трето — сто зърна.

За да бжде щастливъ, човѣкъ трѣбва да се справи съ недоволството. Той трѣбва да знае, че недоволството не е негово. То не е присъщо на човѣшкото естество. Човѣкъ приема недоволството отъ низшите същества и го носи въ себе си, отхранва го, като свос. Запримѣрь, често човѣкъ изпада въ отрицателни състояния и, като дойде до уровня на нѣкое животно, той приема неговото недоволство и започва да роптае: Все мене ли ще преследватъ, мене ли ще онесправдаватъ на мене ли ще отмѣщаватъ? Това състояние не е негово. Той е изпадналъ въ положението на вълка, възприелъ е неговигѣ негоди и започва да се оплаква отъ живота си. И вълкътъ даже нѣма причини да се оплаква. И той може да живѣе, както овцата. Достатъчно е да измѣни своя животъ, за да престанатъ изпитанията му, отъ които се оплаква. Трѣбва ли човѣкъ да е недоволенъ отъ живота си? За него се грижатъ родителитѣ му, за него работи цѣлата природа. Но човѣкъ не оценява това, което му е дадено. Той не оценява, какво сж направили родителитѣ му за него, презъ какви изпитания сж минали. За да оцени това, невидимиятъ свѣтъ го поставя да мине презъ сжщитѣ изпитания. Като мине презъ тѣзи изпитания, той или запазва споменъ за тѣхъ, или съвършено ги заличава отъ съзнанието си. Ако ги забрави

поставятъ го при условия, отново да ги преживѣе.

Следователно, за да бждете доволни, дръжте въ ума си мисълта, че за създаването на красивия свѣтъ, въ който живѣемъ, безброй сжщества сж станали жертва, въ смисълъ, безброй сжщества сж пожертвували своето лично благо. Съ други думи казано: безброй сжщества сж внесли своитѣ капитали за общото благо, безъ да очакватъ нѣкакви лихви. Тѣ сж направили грамадни жертви, съ единственото желание бждещето поколѣние да се радва на живота. Ако съвременнитѣ хора не сж щастливи, причината е въ тѣхъ. Тѣй както хората търсятъ лично щастие, никжде не могатъ да го намѣрятъ. Личното щастие се придобива само тогава, когато човѣкъ оценява въздуха, свѣтлината, водата и храната и знае, какъ да ги употребява. Човѣкъ не може да бжде щастливъ, ако не е обичанъ. За да бжде обичанъ, той трѣбва да е направилъ нѣщо, освенъ за себе си, още и за своя ближень. Вие обичате една книга само тогава, когато съдържанието ѝ е красиво, когато има нѣщо ценно написано въ нея. Иѣма ли нѣщо ценно въ нея, тя нищо не струва.

И тѣй, ако книгата се обича заради написаното въ нея, колко повече човѣкъ може да бжде обичанъ заради онова, което Богъ е написалъ въ неговия умъ, въ неговото сърдце, въ неговата душа и въ неговия духъ. Щомъ написаното въ васъ е чисто, четливо, който ви

чете, той непременно ще ви обича. Той ще чете отъ васъ и ще се поучава. Ако сте заличили написаното, вие ще бждете проста хартия. Всички ще минаватъ и заминаватъ край васъ, безъ да се спиратъ. Камънитъ сега сж проста хартия, върху която нѣма нищо написано. Днесъ се пише и върху тѣхъ, но написаното ще се чете въ далечното бждеще.

Сега, като сте дошли тукъ, азъ ви считамъ за добри хора. — Защо? — Вие сте оставили удобствата си, нарушили сте всѣкидневното си спокойствие и сте дошли тукъ да ви вали дъждъ, да ви бруля вѣтъръ и т. н. Мнозина могатъ да мислятъ за васъ, че сте глупави, дето се излагате на такива трудни условия. Други пъкъ ви съжаляватъ. Благодарете и на еднитъ, и на другитъ. Нека мислятъ, както искатъ, а вие бждете доволни и радостни, че се ползвате отъ благата, които планината ви предлага, съ своя чистъ въздухъ, чиста вода и красиви, величествени изгледи.

Помнете едно нѣщо: планината, високитъ мѣста не търпятъ лоши мисли, чувства и желания. Атмосферата, както и всички условия на планината сж толкова чувствителни, че не могатъ да понасятъ никаква дисхармония. Най-малката погрѣшка, най-малкото престѣпление се отразява върху нея. Ако сжщата грѣшка направите въ долината на живота, тамъ може да мине незабелязано, но тукъ не се прощава. Най-малката погрѣшка, направена на планината, е въ състояние да предизвика редъ експлозии, ка-

квито бомбитѣ произвеждатѣ. Дойдатѣ ли лоши условия на планината — бури, гърмотевици, ще знаете, че тѣ сж резултатѣ на лошия животѣ, на погрѣшкитѣ на хората, които се намиратѣ тамѣ. Силнитѣ гърмотевици, които ставатѣ на планината, сж предметно учение. Тѣ показватѣ, какво нѣщо е истината. Силно нѣщо е истината! Съ нея не може да се играе. Истината изисква отѣ човѣка абсолютно чистѣ животѣ.

Днесѣ всички хора се стремятъ къмѣ щастие, искатѣ да бждатѣ щастливи. Това зависи отѣ самия човѣкъ. Ако учи добре, той ще бжде щастливѣ. Ако ученикѣтъ учи добре и заучава материала отѣ всѣки класѣ, той ще върви напредѣ и щастливѣ ще бжде. Не заучава ли добре материала, който му се преподава, той не може да напредва, но все повече ще се затвърдява и нещастенѣ ще бжде. Това не значи, че той трѣбва да се страхува. — Не, страхѣтъ не е моралѣ за човѣка. Страхѣтъ е моралѣ за животнитѣ. Мисълѣга е моралѣ за човѣка. Човѣкъ трѣбва да мисли право. Като мисли право, той ще филтрира мислитѣ, чувствата и желанията, които минаватѣ презѣ ума и сърдцето му. Има мисли и желания, които сж остатѣци отѣ миналото и днесѣ не могатѣ и не трѣбва да се реализиратѣ. Тѣ могатѣ да останатѣ само въ архивата на миналото като старини, като стари монети, които днесѣ не вървятѣ. Това, което въ далечното минало е било добродетель, днесѣ не се приема. Днесѣ е врс-

ме за новото, за онова, което носи въ себе си великъ моралъ. Всѣки день носи въ себе си нѣщо ново, което трѣбва да се приеме и приложи. Новото носи щастието на човѣка. Като не знаятъ това, хората се мжчатъ да уредятъ живота си. Животътъ на всички хора е уреденъ и осигуренъ, но тѣ не знаятъ това. Тѣ ходятъ като просяци отъ къща на къща, безъ да подозиратъ, че баща имъ е оставилъ голѣмо наследство. Като научатъ това, веднага положението имъ се измѣня.

Едно семейство въ Америка изпаднало толкова много, че всички негови членове се принудили да просятъ. Каквато покъщнина имали, всичко разпродали. Останала имъ само една саара цигулка, която подмѣтали отъ едно мѣсто на друго, мислили, че нищо не струва. Като дошло редъ и нея да пролаватъ, указало се, че тя била цигулка Страдивариусъ. Тѣ я продали много скъпо. Значи, тази стара, ненужна цигулка спасила положението имъ. Какво показва това? Това показва, че Богъ се грижи за всички живи същества и ги е осигурилъ. Като не знаятъ това, тѣ бързатъ да се осигуряватъ и се отклоняватъ отъ истинското си предназначение. Тамъ е голѣмата имъ погрѣшка. Осигурениятъ нѣма защо да се осигурява.

Следователно, има ли животъ въ себе си, човѣкъ е осигуренъ. Животътъ е почва, която носи всички условия въ себе си. Щомъ има условията, човѣкъ трѣбва само да работи. Като работи съзнателно, той ще бѣде доволенъ.

при каквито условия на живота да се намира. Въ каквито мъчности да се намира, човекът трябва да предпочита живота предъ смъртта. Нѣкой не може да понася условията, въ които е поставенъ, и казва, че иска да умре. — Не, най-лошиятъ животъ е по-добъръ отъ смъртта. Самъ по себе си животътъ не може да бѣде лошъ. Подъ думата „лошъ животъ“ разбираме животъ, който носи съ себе си угайки, наслоявания отъ миналото. Щомъ угайките и наслояванията се махнатъ, животътъ остава чистъ, какъвто е излѣзълъ отъ Бога. Като разбере истината човекътъ ще погледне на живота си като на велико благо, дадено му отъ Бога. Той ще го приеме въ неговата абсолютна чистота, каквато първоначално е ималъ. За това не се иска много. Достатъчно е човекътъ да се върне една стъпка назадъ и да поеме онзи пътъ, отъ който нѣкога се е отклонилъ. Тогава той ще прогледа и ще види ясно, че е заобиколенъ съ богатства, които днесъ не вижда. Много отъ върховетъ, които сега ви обикалятъ, криятъ голѣми богатства и съкровища. Понѣкога тия богатства сж близо до васъ, но вие не можете да ги откриете. — Защо? — Не ви е дадено. Тѣ сж опредѣлени само за ония хора, които вършатъ волята Божия. Сега вие ходите по върхове и поляни, спирате вниманието си тукъ-тамъ, но нищо ценно не намирате. Около васъ има ценни растения, съ магическа сила, но не ги виждате. — Защо? — Не ви е дадено да ги видите.

Сега, като казвамъ, че ценнитѣ нѣща не сж дадени за васъ, нѣкои се обиждатъ. Тѣ сж честолюбиви и се засѣятъ. Не е лошо човѣкъ да бжде честолюбивъ. Не е лошо да бжде човѣкъ и гордъ. Като кажатъ на нѣкого, че е честолюбивъ или гордъ, той не е доволенъ, счита, че това е лошо нѣщо. Обаче, тъй както се пишатъ тия думи въ български езикъ, тѣ криятъ нѣщо добро въ себе си. Честолюбивъ човѣкъ е този, който самъ се уважава. Ако човѣкъ самъ не се уважава, окръжаващитѣ най-малко ще го уважаватъ. Ако човѣкъ самъ не се обича, окръжаващитѣ най-малко ще го обичатъ. Докато изворътъ не напълни първо своето корито, той никога не може да потече надолу.

Да обича човѣкъ себе си или своя ближень, това значи, да обича Божественото въ човѣка. Казано е въ Писанието: „И възлюби Богъ истината въ човѣка“. Истината, това е Божественото начало. Като живѣе на земята, човѣкъ трѣбва да се събуди за Божественото въ себе си и въ своя ближень. Щомъ види Божественото въ себе си и въ своя ближень, той трѣбва да го цени.

Следователно, обичайте себе си, както и ближния си, заради Божественото начало, което се крие въ васъ. Щомъ познаете Божественото въ себе си, вие ще познаете и Бога като вашъ баща. Днесъ познавате само баща си, който ви е родилъ на земята, но не познавате Баща си, Който ви е създалъ. Щомъ направите нѣкаква грѣшка, вие се страхувате отъ Бога, да не ви

накаже. — Не, Той е толкова благъ и милостивъ, че никого не сжди. Достатъчно е човѣкъ да се обърне въ страданията си къмъ Бога, за да получи великото благословение на живота. Той ще заповѣда да заколятъ за него най-тлъстото теле, да го облѣкатъ съ чисти и нови дрехи. Най-после Той самъ ще му тури пръстенъ на ржката и ще го цѣлуне. Малцина сж дошли до това благословение, защото все още не имъ е дотегналъ животътъ по чужди господари. Мнозина ядатъ рожкови, но все още не искатъ да се върнатъ при своя Баща, да Му служатъ.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ отъ страданията си, но все още не искатъ да тръгнатъ въ правия пжтъ. — Защо? Защото сегашнитѣ имъ страдания представятъ празни снаряди. Тѣ пукатъ, гърмятъ около тѣхъ, но не ги плашатъ, не причиняватъ никаква вреда. Дойде ли имъ нѣкакво страдание, което, като пълень снарядъ, изгърми въ тѣхъ, нищо нѣма да остане наоколо имъ, пѣкъ и тѣхъ ще задигнатъ. Невидимиятъ свѣтъ ги пази, не допуска още да ги бомбардиратъ съ пълни снаряди. Много опасни мѣста има на физическия свѣтъ, но въпрѣки това, за всѣки човѣкъ има специални грижи. Всѣки човѣкъ е обиколень съ разумни сжщества, които го пазятъ. Въ свѣта никой не е самъ. Човѣкъ е обиколень отъ сжщества, които се грижатъ за него и за всѣка негова права или крива постѣпка му нашепватъ: Не постѣпи добре. Или: добре постѣпи. Той трѣбва да се вслушва въ този гласъ и да из-

правя погрѣшките си, защото отговорността лежи върху него. Волътъ на нѣкой селянинъ влѣзълъ въ градината на съседа му и опасълъ всичко. Какво става? Веднага викатъ господаря на вола подъ сждъ. Волътъ грѣши, господарътъ плаща. Нѣкое куче ухапало едно дете. Веднага даватъ подъ сждъ господаря на кучето. Значи, кучето хапе, господарътъ отговаря. Тѣй щото, ако иска да не страда за своитѣ волове и кучета, човѣкъ трѣбва да ги възпитава.

Искате ли да се развивате правилно, работете въ червения цвѣтъ – въ почвата на живота. Орете и разработвайте тази почва. Работете съ жълтия цвѣтъ, съ разумността, да научите птищата, които водятъ къмъ подмладяване. Казано е въ Писанието, че онѣзи, които очакватъ Господа, ще се обновятъ. Думитѣ „ще се обновятъ“ означаватъ „ще се подмладятъ“. Следователно, онѣзи, които не очакватъ Господа, ще остарѣятъ. Като живѣе, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ подмладяване. Кое е отличителното качество на младия? — Служенето. Младиятъ трѣбва да служи. Който служи на ближния си отъ любовъ, той има инициатива да прави опити. Като прави опити, той се учи и придобива знания.

Сега, като сте дошли на планината, стремете се да създадете помежду си красиви отношения. Всѣка правилна или неправилна обхода се пише. Каквото правите на земята, пише се на небето. Живѣйте добре, за да бжде

животътъ ви написанъ съ свѣтли букви на небето. Живѣйте добре на небето, за да бжде написано това на земята. Както се нуждаете отъ добри приятели на земята, сжщо така имате нужда отъ добри приятели и на небето. Горко на онзи, който нѣма приятели на небето! Тежъкъ е животътъ на земята на всѣки, който нѣма приятели въ невидимия свѣтъ. Добре е да имате приятели и на небето, и на земята, за да бжде животътъ ви лекъ и красивъ.

Благодарете за днешния день, за всичко, което ви е дадено. Благодарете за сърдцето, за ума, за тѣлото, които ви сж дадени като пособия за работа. Щомъ благодарите за всичко, което ви е дадено и косто ви се дава, и деньтъ ще бжде за васъ радостенъ и веселъ.

24 юлий, 10 ч. с.

Ценности на любовта

Размишление.

Човѣкъ дава цена на следнитѣ три нѣща : на живота, който има, на знанието, което придобива и на свободата, която му е дадена. Човѣкъ едва сега започва да оценява живота, който има. Да оценявашъ живота, това значи, да го разработвашъ. Животътъ представлява материалъ, който всѣки човѣкъ трѣбва да разработи, както домакинята изработва вълната. Тя я изпира, изприда, тъче и после шиє отъ нея различни дрехи. Не я ли обработва, тя нѣма съ какво да се облѣче. Съвременнитѣ хора се обличатъ, понеже заедно работятъ и си помагатъ едни на други. Обаче, въ духовно отношение човѣкъ самъ трѣбва да обработи вълната, самъ да я изпреде и изтъче, самъ да си ушие дрехата.

Днесъ голѣма частъ отъ хората се намиратъ въ първата фаза на живота си, мислятъ само за ядене и пиене и казватъ : Човѣкъ трѣбва да си поживѣе. Това ще му остане. Какво разбирате подъ думитѣ „да си поживѣе човѣкъ“? Ако си поживѣе и изгуби здравето си, какъвъ смисълъ има този животъ? По какво се отличава болниятъ отъ

здравия? Болниятъ всѣкога има нужда отъ помощта на близкитѣ си; здравиятъ не се нуждае отъ тѣхната помощ. Болниятъ иска да му помагатъ; здравиятъ иска да помага. Болниятъ е слабъ като детето, което всѣкога се нуждае отъ помощта на майка си. Ако не знае, какъ да кърми детето си, тя всѣкога ще го излага на страдания. Ако презъ време на бременността си майката се тревожи, това ще се отрази вредно върху живота на малкото дете.

Ще кажете, че това се огнася само за бременната майка. — Не, това се отнася за всѣки човѣкъ. Всички хора сж бременни съ новия, съ Божествения животъ. Ако постоянно се тревожатъ, тѣ внасятъ дисхармония въ новия животъ, съ който сж бременни. Да се тревожи човѣкъ, това не значи, че е лошъ, но той още не е организиралъ силитѣ на своя организъмъ. Каква с разликата между лошия и добрия човѣкъ? Нѣкой мисли, че е много добъръ, а другъ мисли, че е лошъ човѣкъ. Лошиятъ човѣкъ е мързеливъ, хитъръ. Той гледа да мине съ най-малко мжнотии и разходи. Той обича да използва труда на другитѣ хора. Добриятъ човѣкъ с работливъ, не се ползува отъ чуждия трудъ, нито пъкъ си служи съ насилие. Той не нарушава великитѣ закони на природата и на Битието.

Понеже сжществуватъ два вида хора въ свѣта, добри и лоши, различаваме и два възгледа върху живота: Едни хора подържатъ възгледа, че безъ насилие не може да се жи-

вѣе. Да прилага човѣкъ насилието. това не значи, че той е силенъ. Силенъ човѣкъ е само онзи, който прилага законитѣ на живота, на знанието и на свободата. Силниятъ човѣкъ работи съ мисълта си. Безъ никакви оржжия той може да се справи съ най-добре и модерно въоръженъ войникъ. Достатъчно е да концентрира мисълта си къмъ този войникъ, за да може да стопи пушката му, и куршумитѣ му да изгърмятъ, безъ да причинятъ нѣкаква вреда. Силна е човѣшката мисълъ! Тя може да действува на хиляди километри разстояние, когато куршумитѣ достигатъ на единъ-два километра. Като знае силата на своята мисълъ, човѣкъ трѣбва да я упражнява въ живота си. При това, отъ човѣка зависи, дали ще прилага мисълта си за добро или за зло. Ако съ мисълта си човѣкъ воюва съ злото, съ грѣха, гой е на правъ пѣтъ. Не е достатъчно човѣкъ само да се произнася, кой какъ живѣе, добре или лошо но той трѣбва да изправя своитѣ погрѣшки и слабости. главно съ силата на своята мисълъ. Не бързайте да се произнасяге, че нѣкой човѣкъ е крадецъ, или престѣпникъ, но първо мислете върху кражбата и престѣпленията на хората и тогава кажете мнсието си.

Може ли да се нарече крадецъ онзи, който кжса плодове отъ собствената си градина? А кой може да нарече собствени дървета тия, за растенето на които свѣтлината, топлината.

влагата, въздухътъ и почвата сж взели голѣмо участие?

Единъ царъ решилъ да изпита министритѣ си, да види, съ каква разумность и съ какво сърдце разполагатъ. За тази цель той раздѣлилъ царството си на десетъ голѣми области и на всѣки министъръ далъ по една областъ да управлява, а той самъ заминалъ за странство. Нѣколко години следъ това той се върналъ въ царството си, но преоблѣченъ, въ видъ на беденъ, окжсанъ просякъ и посетилъ всички свои министри. Като влѣзълъ въ една отъ градинитѣ на своитѣ министри да си откъсне единъ плодъ, веднага дошли слугитѣ на министра и го изпждали на улицата, подъ предлогъ, че крадецъ е влѣзълъ вжтре. И десеттѣ министри се отнесли къмъ него по сжщия начинъ. Тѣ го нарекли крадецъ, престжпникъ и му подписали присждата — да бжде изпжденъ вѣнъ отъ предѣлитѣ на царството имъ.

Като изучава природата, човѣкъ се натѣква на два порядѣка: човѣшки и Божественъ. Въ човѣшкия порядѣкъ има падане и ставане, скърби и радости. Той е порядѣкъ на вѣчни промѣни. Въ този порядѣкъ нѣщата постоянно се рушатъ и съграждатъ. Божествениятъ порядѣкъ, обаче, е порядѣкъ на вѣчна хармония и единство. Тамъ нѣма рѣзки промѣни. Дойде ли до този порядѣкъ, човѣкъ правилно се развива. Тамъ процеситѣ се извършватъ, както въ природата. Тамъ работи Висша ра-

зумностъ. Посадите ли семето въ земята, то покълва, расте, цъпти и плодъ дава. Тъзи процеси се извършватъ правилно, безъ никакви спънки и противодействия, вследствие на което всичко е красиво и хармонично. Следователно, когато работитѣ на човѣка не вървятъ добре, той живѣе въ човѣшкия порядѣкъ. Вървятъ ли работитѣ му добре, той живѣе въ Божествения порядѣкъ, въ свѣта на Вѣчната хармония и красота. Като съзнава това, човѣкъ трѣбва да воюва за възстановяване на Божествения порядѣкъ въ свѣта.

Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ все трѣбва да воюва съ нѣкого. - Съ кого ще воюва? - Съ злото. За да воюва съ злото, човѣкъ трѣбва да разбира естеството му, да знае, какъ да се бори съ него. Едно отъ свойствата на злото е това, че като се допре човѣкъ до него, губи частъ отъ живота си, както голлото тѣло губи частъ отъ топлината си, като се допре до нѣкое студено тѣло. Следователно, както студеното тѣло взима отъ топлото, безъ да дава нѣщо отъ себе си, така и злото всѣкога взима, безъ да дава. И личниятъ животъ на човѣка се отличава съ сжщото свойство: взима, но не дава. Наистина, човѣкъ, който живѣе изключително за своята личностъ, казва: Азъ да взема, че каквото ще да става. Дойде ли до този животъ човѣкъ трѣбва да работи върху себе си да подчини личността си на Божественото. Не я ли под-

чини злото ще се вмъкне въ него и ще го разруши.

Синътъ на една вдовица се оженилъ за една млада, красива мома. Свекървата не обичала снаха си и постоянно търсѣла случаи да и напакости. Да я бие, не се решавала, защото снахата била силна здрава жена. Свекървата често си говорила: Защо родихъ и отгледахъ този синъ, да го дамъ въ ръцетъ на тази чужда жена да му заповѣдва? Единъ день тя намислила да отрови снаха си да се освободи отъ нея. За тази цель тя омѣсила прѣсна питка съ сирене турила въ нея малко отрова и я опекла добре. Тя занесла питката на снаха си и казала: Дъще омѣсихъ една прѣсна питка съ сирене. Хапни си отъ нея, да прилобиешъ сила. Днесъ много работи, трѣбва да се подкрепишъ. Понеже снахата имала още малко работа взела питката и я турила настрана. Въ това време единъ просякъ похлопалъ на вратата и поискалъ малко хлѣбъ. Снахата веднага излѣзла и дала питкага на просяка като си помислила: Ще дамъ питката на този беденъ човѣкъ. Азъ всѣкога мога да си направя такава питка а той не може. Просякътъ гурилъ питката въ горбата и продължилъ пътя си. На пътя нѣкъде го срещналъ единъ пѣтникъ който умиралъ отъ гладъ, понеже идвалъ отъ далеченъ път. Той спрѣлъ просяка и го запиталъ: Можешъ ли да ми дадешъ парче хлѣбъ? Умирамъ отъ гладъ. Просякътъ веднага извадилъ

питката отъ торбата си и му казалъ: Заповѣдай, хапни си слалко и бѣди благодаренъ! Пѣтникътъ изялъ питката, но съ това заедно намѣрилъ смъртъта си. Какво излѣзло на края? Пѣтникътъ не билъ другъ нѣкой, освенъ силътъ на лошата свекърва. Значи, иска ли човѣкъ да направи зло на нѣкого, тои го прави на себе си.

Сега, като знаете свойствата на грѣха и на злою, не се плашете отъ нѣхъ, но ги изучавайте. Не е достатъчно да знаете само едно отъ свойствата на грѣха и на злою, но трѣбва да знаете всичкитѣ имъ свойства. Чрезъ злою и грѣха човѣкъ се отдалечава отъ своя идеалъ, отъ Бога. Въ първо време злою се стреми да го убеди, че той може да направи всичко, че той е всесиленъ, докато помрачатъ ума му. Щомъ умътъ на човѣка се помрачи, лесно е вече да се отдалечи отъ Бога. Като го върже добре, злою отива при човѣка и му казва: Познавашъ ли кой съмъ? Знай, че ти не си никаква сила. Азъ съмъ гвоятъ Богъ, на когото грѣбва да се подчинявашъ. Каквото ти заповѣдамъ, ще ме слушашъ. Като се види въ това положение, човѣкъ казва: Нѣма какво да се прави, заповѣдъ е гова. Ще изпълнявамъ всичко, каквото ми се казва.

Съвременнитѣ хора често изпадатъ въ нектитѣ на злою и на грѣха и се чудятъ, защо е допуснато злою въ свѣта. Тѣ се пагватъ на противоречието, какъ може злою да се промѣкне въ свѣта, щомъ всичко е

създадено отъ Бога. Наистина, всѣки потикъ е отъ Бога, но начинътъ на реализирането му не е Божественъ. Потикътъ въ човѣка да яде иде отъ Бога, но каква храна да употребява и какъ да се храни, това човѣкъ решава. Човѣкъ самъ се е заслѣ да отглежда кокошки, агнета и като пожелае да си хапне кокоше или агнешко месо, изважда ножа и ги коли. После ги готви по различни начини, съ различни приправки. Кой е научилъ човѣка да коли домашнитѣ птици и овце и да ги готви? Той самъ е дошълъ до това изкуство. Богъ никога не е училъ човѣка, какъ да коли и какъ да готви. Човѣкъ не трѣбва да търси начини да се оправдава, но той трѣбва да има ясна представа за нѣщата, за произхода имъ, за причинитѣ, които ги предизвикватъ.

Какво представя грѣхътъ? --- Грѣхътъ е едно вѣрую, презъ което е минало цѣлото човѣчество. Грѣхътъ е създаденъ отъ разумни същества, които сж живѣли въ далечното минало. Тѣ сж оставили своето влияние на следващитѣ поколения, вследствие на което ние виждаме грѣха и въ нашитѣ времена. Днесъ всички хора грѣшатъ. Ние казваме, че човѣкъ грѣши по атавизъмъ. Да, не е лесно човѣкъ да се бори съ своитѣ атавистични склонности.

Единъ виденъ мисионеръ-християнинъ отишълъ на единъ островъ въ Великия океанъ, между човѣкоядци, да имъ проповѣдва Христовото учение, да ги обърне къмъ Христа. Следъ нѣколко годишна усиlena дейность,

той успѣлъ да обърне много отъ тѣхъ къмъ Христа — въ правия пжтъ. Случило се по това време, че една отъ новитѣ християнки, 80 годишна жена, заболяла сериозно. Като помислила, че нѣма да живѣе повече, тя извикала единъ свещеникъ у дома си, да я изповѣда. Обаче, тя не се изповѣдала, по му казала: Отче, ще те моля да ми доставишъ една малка ржчичка на нѣкое дете. Мисля, че като изямъ тази ржчичка, съвършено ще се излѣкувамъ. Какво показва това? — Това показва, че макаръ и обърната къмъ Христа, тя не може да се откаже отъ детската ржчица, т. е. отъ канибализъма. Не само тази канибалистка се е върнала къмъ своето минало вѣрую, но и всѣки човѣкъ, въпрѣки убеждението си, че е християнинъ и не яде месо, все пакъ ще прояви своето старо вѣрую. Щомъ се види въ нѣкакво затруднение, той казва: Ако се намѣри отнѣкжде една детска ржчица, азъ непременно ще оздравѣя, и работитѣ ми ще се наредятъ.

И тѣй, да се връщате къмъ канибализъма, това не е никакъвъ мораль, какво ново учение. Истински мораль е този, който издържа презъ всички епохи. Запримѣръ, ако днесъ нѣкой мжжъ се осмѣли да обича и друга жена, освенъ своята, считатъ го за немораленъ човѣкъ. Какво ще кажете, когато единъ братъ обича четиритѣ си сестри? И тѣ сж жени. Има ли право този човѣкъ да обича тия четири моми? Чий законъ е лю-

бовъта: на Бога, или на човѣка? Казано е въ Писанието, че двоеумниятъ човѣкъ е неистояненъ въ своитѣ пжтища. Тогавъ може да се каже, че и двусърдечниятъ човѣкъ е двоеуменъ въ постѣпкитѣ си. Когато говоримъ за мъже и жени, ние разбираме двата принципа: мъжки и женски. Следователно, когато се казва, че човѣкъ не трѣбва да има две жени или двама мъже, разбираме, че не трѣбва да има два ума и две сърдца. Работитѣ на всѣки човѣкъ, който има два ума или две сърдца, сж винаги объркани. Всѣки човѣкъ, който има два ума или две сърдца, се раздвоява. Раздвои ли се, той се отдалечава отъ Бога, защото умътъ му се помрачава, а сърдцето му се разколебава.

Мнозина се стѣсняватъ да говорятъ за любовта. Нѣма защо да се стѣсняватъ. Въ любовта нѣма никакъвъ грѣхъ. Казано е въ Писанието: „Богъ е Любовь“. Любовта е отъ Бога. Всѣка любовь, която подига човѣка, иде отъ Бога. Любовта се проявява въ даване и въ взимане. Когато въ любовта си човѣкъ дава, и въ даването си се подига, тази любовь е Божествена. Ако нѣкой е обичанъ отъ нѣкого и е заставенъ да взима, и тази любовь е Божествена, но ако и двамата се подигатъ. Има случаи въ живота, когато човѣкъ може да бжде спасенъ не само отъ ближния си, но и отъ дърво, камѣкъ, животинно. Въ дадения случай той взима нѣщо отъ камѣка или отъ дървото, както отъ човѣка.

Двама млади американци отишли да видятъ Ниагарския водопадъ. Тѣ влѣзли въ единъ хотелъ да си починатъ, дето пийнали повече, отколкото трѣбва. Като се развеселили, тѣ се качили на една лодка, да се поразходятъ по горното течение на водопада. По невнимание тѣ закарали лодката доста близо до падащата вода и незабелязано се спуснали по течението ѝ. Отъ силната вода лодката имъ се разбила, но тѣ могли щастливо да се спасятъ: единиятъ отъ тѣхъ стѣпилъ върху една отъ дъскитѣ на лодката и се оставилъ на водата, да го отнесе на спасителния брѣгъ. Вториятъ, обаче, скочилъ върху една голѣма канара и останалъ тамъ, докато му дойде помощъ отиѣнъ. Хората, които били въ хотела и около водопада, се събрали на съветъ да обмислятъ, какъ да имъ помогнатъ. Значи, първиятъ получилъ нѣщо отъ дъската, а вториятъ — отъ канарата.

Тѣй щото, когато говорите за живота, за любовта, разглеждайте ги принципиално. Разглеждате ли нѣщата отъ лично становище, вие сте въ областта на временното. Разглеждате ли ги принципиално, вие сте въ областта на вѣчното. Ако единъ светия дойде въ дома ви и обикне дъщеря ви, мислите ли, че той ще ѝ напакости? — Не, той ще я подигне, ще внесе въ ума ѝ нова мисль, ново разбиране. Добриятъ, светиятъ човѣкъ не може да причинява пакости на хората. Той може само да раздвижи съзнанието на човѣка, да го про-

буди, за да види ясно, че е попадналъ въ кривъ пжтъ. Понѣкога човѣкъ се срамува отъ себе си. — Защо? — Срещналъ е на пжтя си нѣкой светия, който съ свѣщъта си е освѣтилъ живота му. Отъ този моментъ той вижда ясно, че не живѣе добре и се срамува отъ постѣпките си. Ако светията дойде съ свѣщъта си и посочи погрѣшките на дадена култура, престѣпление ли върши той? Нѣкой художникъ си въобразява, че е гениаленъ. Той излага картината си на изложба и мисли, че всички хора ще се възхитятъ. Обаче, единъ простъ човѣкъ гледа картината и казва на художника: Има нѣщо, което дразни окото ми. Не ми се харесва нѣщо въ картината. Ако художникътъ е разуменъ, ще се вслуша въ забележката на простия човѣкъ и ще види, че той наистина е билъ правъ. Човѣкъ трѣбва да носи великъ моралъ въ себе си, да бѣде снисходителенъ къмъ всички хора, както е снисходителенъ къмъ себе си. И учениятъ, и простиятъ иматъ право да даватъ мнението си. Разумниятъ ще ги изслуша и ще отдаде правото на единия отъ тѣхъ.

Като ученици, вие трѣбва да бѣдете снисходителни едни къмъ други, да не се сждите. Нѣкой върви по планината и се удари въ единъ камъкъ. Трѣбва ли да го сждите за това? Погрѣшката не е въ камъка, нито въ този, който се е ударилъ. Камъкътъ е на мѣстото си, а този, който върви по планината, той трѣбва да внимава, кѣде стѣпва. Като види

нѣкой камѣкъ, той трѣбва да подигне малко крака си, да прескочи камѣка или да го заобиколи. Когато нѣкои хора отъ източнитѣ народи отиватъ на Западъ, силно тропатъ съ краката си — отдалечъ се чуватъ. — Защо вървятъ толкова шумно? — Защото тѣхнитѣ улици не сж павирани. Когато западнитѣ хора отиватъ на Изтокъ, спъватъ се на много мѣста. — Защо? — Понеже не сж привикнали да вървятъ по непавирани улици. Тѣй щото, ако търсите нѣкаква погрѣшка въ самитѣ хора, вие нѣма да я намѣрите. Погрѣшката е въ павиранитѣ и непавиранитѣ улици, а не въ самитѣ хора. Въ далечното минало улицитѣ не сж били павирани, както сж днесъ.

Съвременнитѣ хора се натѣкватъ на противоречия, вследствие на което често се спъватъ въ живота си. Въ това отношение противоречията имъ не сж нищо друго, освенъ камъни по улицитѣ на тѣхния миналъ животъ. Значи, тѣ се блѣскаатъ въ камънитѣ, т. е. въ възгледитѣ на своето минало. Срѣщате единъ човѣкъ съ добро, съ широко сърдце. Когато срещне на пѣтя си мжжъ или жена, той се усмихва, но веднага се натѣква на своитѣ стари възгледи и започва да свива устата си, да приема строго изражение. — Защо? — Много далъ на хората и се страхува да не го обвинятъ въ нѣщо лошо. Какво лошо има въ това, че нѣкой изворъ далъ много вода? Цомъ водата е чиста, нека тече, колкото може повече. Ако изворътъ има малко вода, мал-

ко дава; ако има много вода, много дава. Има ли нѣкакво престѣпление въ това?

И тъй, що се отнася до любовта, бждете искрени въ нея. Любовта изисква отъ човѣка искреностъ и чистота. Тя не търпи никакви примѣси, никакви петна върху себе си. Не петнете любовта. Видите ли, че нѣкой младъ човѣкъ говори съ жената на своя познатъ, приятелъ или братъ, не хвърляйте никакво петно върху тѣхъ. Ама той я погледналъ особено мило. На криво ли трѣбва да я гледа? Знаете ли, че всѣка постѣпка, всѣки погледъ на човѣка се фотографира отъ невидимия свѣтъ? Тамъ държатъ смѣтка за всѣки кривъ погледъ на човѣка. Дали човѣкъ е отворилъ много очитѣ си, или ги е затворилъ, тамъ се държи смѣтка и за това. Срѣщате вечеръ нѣкой човѣкъ съ силна свѣтлина. Вие веднага затваряте очитѣ си. — Защо? — Силна е свѣтлината на този човѣкъ. Срѣщате другъ нѣкой съ малка свѣщица, а вънъ е тъмно. Какво ще направите? — Ще отворите очитѣ си широко. Нѣма нищо престѣпно въ това, че нѣкой много отворилъ или затворилъ очитѣ си. Понѣкога казватъ на човѣка да отваря очитѣ си на четири. Значи, той трѣбва да бжде внимателенъ, да се предпазва.

Всички трѣбва да знаете, че въ любовта нѣма престѣпление. Любовта подига хората. Това, което ги съсипва и унищожава, е безлюбие. Дето сѣществува безлюбие, тамъ всѣкакви престѣпления ставатъ. Дето е лю-

бовѣта, тамъ цари радостъ и вселіе. Вижда-те, какъ нѣкой грижливо чисти, глади, храни коня си. — Защо? — Защото го обича. Ще кажете, че този човѣкъ обича коня си и се грижи за него, а не се грижи за децата и за жена си. — Не, щомъ обича коня си, той непременно обича и децата си, и жена си. Щомъ храни коня си добре, той ще храни и децата си добре. И обратно: щомъ обича децата си и ги храни добре, той ще се грижи и за коня си и ще го обича. Прави ли човѣкъ разлика въ любовѣта си, той не извява истинската любовъ. Истинската любовъ не прави разлика между сѣществата. Кое застави Христа да слѣзе на земята, да вземе грѣховеѣ на хората върху себе си и да ги спаси? Любовѣта, която живѣеше въ Него. Христосъ трѣбваше да се нагърби съ велико търпение, за да освободи хората отъ грѣховеѣ имъ, въ които бѣха потънали.

Каква е задачата на съвременния човѣкъ?

Да помогне на себе си, да се издигне, а по този начинъ да помогне и на цѣлото човѣчество. Като издига себе си, човѣкъ помага и на ближнитѣ си. И обратно: като помага на ближния си, човѣкъ полига и себе си. Видите ли, че нѣкой човѣкъ помага на бедни семейства, не му прѣчете. — Ама той е жененъ, има деца и жена, за тѣхъ трѣбва да се грижи. — Нищо отъ това. Грижи ли се за чуждитѣ деца, той непременно се грижи и за своя домъ. — Ама тѣ не заслужаватъ. — Не, всѣки чо-

вѣкъ има право да се ползува отъ Божиитѣ блага. Какво ще кажете за себе си? Вие заслужавате ли да ви грѣе слънцето на планината? Заслужавате ли да се радвате на красотата около васъ? Щомъ сте дошли тукъ, вие заслужавате това благо, но и другитѣ хора го заслужаватъ. Богъ не прави разлика между душитѣ.

Мнозина се стремятъ къмъ придобиване на богатства като блага на живота. Не, богатството не е благо, но условие. Човѣкъ може да бжде убитъ за богатството си. Богатството не е благо, но и сиромашията не е нещастие. Тѣ сж условия. За предпочитане е нѣкога човѣкъ да бжде сиромасъ, а не богатъ. Като сиромасъ, той ще бжде безъ раница на гърба си и свободно ще се движи по всички планински върхове. Сиромасътъ се оплаква, че нѣма скъпи дрехи като богатия.

Какво ще кажатъ тогава птицитѣ и животнитѣ, които презъ цѣлия си животъ носятъ само една дреха? Едно грѣбва да знаете: истинска дреха е онази, която е изтъкана отъ красиви и свѣтли мисли и чувства. Всѣки човѣкъ трѣбва да си изтъче такава дреха, именно, и съ нея да се облѣче.

Единъ баща изпратилъ сина си въ странство да учи. Които се връщали отъ чужбина, отивали при баща му и казвали: Твоятъ синъ не учи, живѣе разпуснато. Ще се оправи, всичко е до време. — Ама той краде, лъже. — Ще се оправи, всичко е до време. Въ пи-

смата до сина си, обаче, той пишелъ: Синко, кой какъ дойде отъ странство, все те препоръчва. Азъ вѣрвамъ, че човѣкъ ще станешъ. Гледай да оправдаешъ вѣрата ми, човѣкъ да станешъ. Като краде и лъже, човѣкъ се учи да мисли. Чрезъ кражбата и лъжата човѣкъ развива мисълта си, но този методъ на работа е отживѣлъ времето си, заради което днесъ се преследва. Днесъ кражбата и лъжата се считатъ за голѣми престѹпления.

Нѣкога живѣлъ единъ голѣмъ лъжець. Единъ день султанътъ го извикалъ при себе си и му казалъ: Кажи ми една лъжа. — Вече не се занимавамъ съ лъжи, но като искашъ, не мога да ти откажа. Обаче, за да те излъжа, трѣбватъ ми такъми, инструменти, които струватъ триста лири. Ако ми дадешъ триста лири, ще отида да търся тия такъми и ще се върна да ти кажа една лъжа. Султанътъ му далъ триста лири да купи такъми за лъжата. Лъжецътъ взелъ паритѣ и заминалъ за Цариградъ. Следъ известно време той се върналъ при султана и му казалъ: Не можахъ да намѣря никакви такъми. Султанътъ го погледналъ съ недовѣрие. Тогава той казалъ: Тази е последната лъжа, съ която си послужихъ.

Не, лъжата не се нуждае отъ никакви такъми.

Съвременнитѣ хора искатъ да се освободятъ отъ лъжата и отъ кражбата, за да заживѣятъ добре. За да живѣятъ добре тѣ се пуждаятъ отъ знание. Като алхимици, тѣ трѣб-

ва да превърнатъ лъжата въ истина, кражбата въ благодеяние. Всички престъпления, които човѣкъ е извършилъ въ миналото си днесъ трѣбва да ги изправи. Ако нѣкога е билъ крадецъ, днесъ трѣбва да дава; ако нѣкога си е е служилъ съ лъжата, днесъ трѣбва да говори изключително истината. Ако е говорилъ лошо за хората, днесъ ще говори добро. Тѣй щото, не се осжждайте, но изправяйте погрѣшките си. Като видя, че нѣкой човѣкъ грѣши, азъ не го обвинявамъ, но казвамъ: Ти си добъръ художникъ, но си направилъ една погрѣшка въ картината си, която непременно трѣбва да изправишъ.

Единъ виденъ гръцки художникъ нарисувалъ единъ хубавъ потретъ, въ естествена голѣмина. Единъ общаръ посетилъ изложбата за да види този портретъ, именно, и намѣрилъ една малка погрѣшка, главно въ общага. Той обърналъ внимание на художника за направената отъ него погрѣшка. Художникътъ веднага взелъ четката и изправилъ погрѣшката си. Обущарътъ се насърдилъ отъ това и започналъ да прави бележки на художника върху устата, носа, веждитѣ на портрета. Обаче, художникътъ му казалъ: Тѣзи забележки нѣматъ мѣсто. Що се отнася до забележката върху общата, ти имаше право понеже си добъръ общаръ, но други бележки не можешъ да правишъ.

Като ученици, поставете си задача, да създадете въ себе си права мисль. Върху

каквото въпросъ да разсждават, винаги съпоставяйте нѣщата. Поставете предъ себе си и доброто, и злото, и тогава се произнасяйте. Вие искате да решавате въпроситѣ безъ огледъ на злото. — Не, въ сегашния порядъкъ на свѣта доброто и злото сж преплетени. Тѣ не могатъ едно безъ друго. Отхвърлите ли злото, доброто не може да се прояви. Злото е огнѣтъ въ живота. Въ 1875 г. въ Чикаго една крава ритнала една запалена свѣщъ, отъ която се запалилъ цѣлиятъ градъ. Голѣмо зло е причинилъ този пожаръ. Следъ това Чикаго билъ отново построенъ, обаче, по-красивъ, отколкото е билъ по-рано. Въ време на пожара единъ богаташъ срещналъ единъ работникъ и му казалъ: Давамъ ти 250,000 лева, ако влѣзешъ въ кжщата ми и извадишъ на-внѣнъ касата ми. Работникътъ погледналъ къмъ огненитѣ вълни, които обхващали кжщата на богаташа, и казалъ: И по-голѣма сумане може да ме накара да влѣза въ кжщата ти. — Защо не искамъ да влѣзе въ кжщата? — Голѣмо зло е огнѣтъ. Има, обаче, случаи, когато огнѣтъ е полезенъ.

Сжщото може да се каже и за злото. Злото е сила, която, употребена на мѣсто, носи голѣмо благо за човѣка. Не знае ли какъ да я употреби, тя е нещастие. Който не може разумно да използва злото, той казва: Злото трѣбва да се махне. — Не, ще туришъ злото на работа. Дойде ли злото при тебе, ще го туришъ на гърба на доброто. Ще да-

дешъ гемоветѣ въ рждетѣ на доброто, ще възседнешъ злото и ще тръгнешъ на работа. Ако не туришъ върху коня си седлото и гемоветѣ на доброто, той ще те понесе, дето не желашъ. Едно време хората мислѣха, че като започнатъ да хвърчатъ изъ въздуха, свѣтътъ ще се оправи. Като започнаха да хвърчатъ, тѣ видѣха, че не излѣзе, както сж очаквали. Свѣтътъ не само че не се оправи, но съ хвъркането заедно дойде и злото. Днесъ тѣ се чудятъ, какъ да се избавятъ отъ това зло. Едно трѣбва да знаятъ хората: само любовта може да оправи свѣта. Следователно, безъ любовъ свѣтътъ не може да се оправи. Безъ мъдростъ знание не може да се придобие. Безъ истина свобода не може да се реализира.

И тъй, когато ви посети нѣкоя мисълъ, нѣкое чувство, или нѣкакво желание, не бързайте да ги реализирате. Чакайте известно време, да чуете гласа на доброто въ себе си. Този гласъ ще ви каже, какво да правите. Въ човѣшкия животъ има две течения: едното течение е на доброто, на истината, а второто — на злото, на лъжата. Сжществата, които сж свързани съ първото течение, всѣкога говорятъ истината. Човѣкъ трѣбва да се вслушва въ думитѣ и съветитѣ на тия сжщества. Второто течение е свързано съ сжщества, които всѣкога си служатъ съ лъжата. Не се свързвайте съ второто течение, за да не страдате. Едно време Богъ изпращаше пророци до израилскитѣ царе, да имъ кажатъ, че това,

което вършатъ, не е право. Като изпълняваха волята Божия, пророцитѣ излагаха живота си на смъртъ. Въпрѣки това, тѣ изпълняваха волята Божия. Тѣй щото, каже ли ви Богъ да отидете нѣкжде, вие трѣбва да изпълните волята Му. Не ви ли праща Господъ, не отивайте нито при царетѣ, нито при обикновенитѣ хора да имъ говорите.

Сега, да се върнемъ къмъ основната мисль. Когато искате да сждите нѣкого, сждете го, но за основа на сждбата поставете любовта, знанието и свободата. Правда и любовъ сж дветѣ начала на живота. Казано е въ Писанието: „Не сждете, за да не бждете сждени“. Значи, който сжди другитѣ, той сжди себе си. Да сждишъ другитѣ, това значи, да изправяшъ себе си. Само Богъ има право да сжди, защото Той сжди съ любовь.

„И слово Господне биде къмъ Иона и рече: Стани, иди въ голѣмия градъ Ниневия и проповѣдвай противъ него, защото нечестието имъ възлѣзе къмъ мене“. И стана Иона, та побѣгна отъ лицето на Господа въ Тарсисъ. Но Господъ подигна голѣмъ вѣтръ и стана голѣма буря въ морето. Корабътъ бедствуваше да се разруши. Пътниците се уплашиха и викнаха всѣки къмъ своя Богъ. Тѣ рекоха: Да хвърлимъ жребие помежду си да познаемъ, кой е причина за това зло. Хвърлиха жребие, и жребието падна върху Иона. — Какво да направимъ, за да се успокои морето? — Хвърлете ме въ морето, и бурята ще

престане. Богъ бѣше опредѣлилъ една голѣма риба да погълне Иона и да прекара въ корема ѝ три дни и три нощи. Моли се той три дни и три нощи, докато заповѣда Господъ на рибата да го изхвърли на брѣга. Стана Иона и отиде въ Ниневия да проповѣдва Словото Господне. Всички повѣрваха въ Бога, облѣкоха се въ вретище, разкаяха се и се отказаха отъ лошия си животъ. Като видѣ това, Богъ отмѣни думата си и ги помилва. Наскърби се душата на Иона и каза: За това, Господи, бѣгахъ въ Тарсисъ. Зная, че си милостивъ, дълготърпеливъ и ще се смилишъ надъ грѣшниците, но азъ ще стана за смѣхъ предъ тѣхъ. Излѣзе Иона отъ града и отиде на края нѣкжде, дето си направи колибка. Тамъ си посади той една тиква, да му прави сѣнка, да го пази отъ силното слънце. Скоро израсна тази тиква и го пазѣше отъ слънцето. Една сутринъ той видѣ тиквата изсъхнала, червей бѣше я поразилъ. И започна пакъ да негодува противъ Господа. Тогава Богъ му проговори: „Ти пожали тиквата, за която не си се трудилъ. Азъ не трѣбваше ли да пожая голѣмия градъ Ниневия, въ който има хиляди хора, които не различаватъ дѣйствицата отъ лѣвицата си?

„Не сждете, за да не бждете сждени“. Съ други думи казано: Сждете, както Богъ сжди. Носете страданията си, както Христосъ носѣше своитѣ. Христосъ можа да измоли Господа да изпрати легионъ ангели да Му по-

могнатъ, но Той понесе своя кръстъ съ велико търпение. По-голѣмъ герой е онзи, който търпи, отколкото онзи, който заповѣдва и си служи съ насилие. Христосъ си каза: По-добре азъ да умра, но хиляди други да се спасятъ, отколкото азъ да живѣя, а хиляди души да страдатъ. Той избра най-добрия методъ. По-добре е хиляди да благуватъ, а единъ да страда, отколкото хиляди да страдатъ, а единъ да благува. Турете въ ума си мисълта: по-добре е хиляди добри мисли да се реализиратъ, отколкото една лоша.

Като казвамъ, че не трѣбва да се сждите, нито да се критикувате, имамъ предъ видъ да превърнете това изкуство въ художество. Щомъ виждате погрѣшкитѣ, кривото въ човѣка, вие сте добри художници. Следователно, кажете ли, че очитѣ на нѣкого сж свити, пожелайте му да придобие повече свѣтлина, да се отворятъ. Кажете ли на нѣкого, че е тѣсногрѣдъ, вие трѣбва да му помогнете да се разшири. Кажете ли за нѣкого, че е пессимистъ, безвѣрникъ, помогнете му да изправи носа си. Каквито дефекти да имате, не се смущавайте. — Ама отъ мене нищо нѣма да излѣзе. — Ако носишъ този умъ, наистина, отъ тебе нищо нѣма да излѣзе, но ако измѣнишъ мисълта си, отъ тебе човѣкъ ще стане. Ти си дошълъ на земята да се учишъ, човѣкъ да станешъ.

Като наблюдавамъ съвременнитѣ хора, виждамъ, че тѣ сж добри художници, но грѣш-

ката имъ седи само въ едно: Тѣ корегиратъ чуждитѣ картини, а съ своитѣ не се занимаватъ. — Не, поправяйте първо своитѣ картини, а после чуждитѣ. Ще дойде нѣкой да ви се оплаква, че нѣма пари, че три деня не е ялъ. Трѣбва ли да го морализирате, че нѣма хлѣбъ въ торбата си, защото е мързеливъ и не работи? — Не, не го морализирайте, но му кажете да благодари на Бога за това, понеже ще изтънѣе, линия ще придобие. Днесъ хората много се страхуватъ отъ затлъстяване.

Двама германци, добри приятели, се срещнали въ Америка, следъ 20 годишна раздѣла. Тѣ пожелали да се цѣлунатъ, но не могли да се приближатъ единъ до другъ — коремитѣ имъ прѣчили. За да се освободи отъ тлъстинитѣ си, човѣкъ трѣбва да има естествени мисли, чувства и желания. Всичко пресилено, всичко неестествено води къмъ затлъстяване.

Искате ли да дойдете до естествения животъ, дръжте въ ума си само добри мисли. Като срещнете нѣкой човѣкъ, колкото да е лошъ, намѣрете въ него една добра чърта и постоянно я дръжте въ ума си. Мнозина искатъ да имъ се покажатъ отрицателнитѣ чърти и погрѣшкитѣ имъ. Ако е за погрѣшки, всѣки знае, кжде и кога грѣши. Той ги знае по-добре отъ всички. Пъкъ и съседитѣ знаятъ погрѣшкитѣ му. Ако питате мене, азъ бихъ посочилъ добритѣ ви чърти и ще кажа, какъ да работите, за да ги развивате. Правете сж-

щото и съ себе си. Всъки день намирайте по една добра чърта въ себе си и работете върху нея.

„Колко по-добъръ е човѣкъ отъ овца!“
 Добъръ човѣкъ е онзи, който се ръководи отъ Божията Любовь. Добъръ човѣкъ е онзи, който се ръководи отъ Божията Мъдростъ. Добъръ човѣкъ е онзи, който се ръководи отъ Божията Истина.

„Колко по-добъръ е човѣкъ отъ овца!“

*

27 юлий, 5 ч. с.

Първо и последно мѣсто

Всички учени, писатели, философи говорятъ и пишатъ върху въпроса, що е човѣкътъ. Всѣки мисли, че е човѣкъ, а като човѣкъ, не познава Бога, своя Създателъ. Всѣки казва, че има само единъ Богъ, а въпрѣки това, покрай Единния Богъ, сжществуватъ още много богове. Ако отидете между индуситѣ, ще видите, че тѣ иматъ милиони богове. Не само индуситѣ, но всички европейски народи—англичани, французи, германци, италианци, сжщо така иматъ милиони богове. И българитѣ иматъ много богове. За да познае Единния Богъ, човѣкъ трѣбва да придобие истината. Като придобие истината, той ще придобие и свободата си.

Казано е въ Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. — Коя истина? — Която носи животъ въ себе си. Съвременнитѣ хора се биятъ, воюватъ помежду си, но въпрѣки това не придобиватъ свободата си. Единъ народъ е свободенъ, докато е победителъ. Щомъ го победятъ, той изгубва свободата си. Щомъ губи свободата си, човѣкъ не е дошълъ до дълбоко, вътрешно познаване на истината. Когато народитѣ губятъ и придобиватъ свободата си, това показва, че тѣ не се стремятъ

толкова за придобиване на свобода, колкото за придобиване на първенство, на надмощие. Всѣки човѣкъ, всѣки народъ иска да заеме първо мѣсто. За да заеме първо мѣсто, какъвъ грѣбъва да бжде човѣкъ: голѣмъ или малъкъ? Какво забелязвате на планината? Кои камъни заематъ първо мѣсто: голѣмитѣ или малкитѣ? Камънитѣ на планината сж наредени по особени закони, а не произволно. Тѣ могатъ да се нареждатъ или по механически, или по органически закони. Когато нѣщата се нареждатъ механически, тамъ взима участие и човѣшката воля. Обаче, нареждатъ ли се органически, човѣшката воля не взима участие. Ако влѣзете въ една фабрика и разглеждате машинитѣ, ще видите, че въ една машина взиматъ участие и голѣми, и малки колела. Мѣстото на всѣко колело е опредѣлено отъ службата, която извършва. Колкото по-деликатна и тънка е работата на едно колело, толкова по-близо до центъра се намира. Изобщо, голѣмитѣ колела се намиратъ по-далечъ отъ центъра, а малкитѣ — по-близо. Голѣмитѣ колела каратъ машината. Остане ли на малкитѣ колела, машината неизбѣжно ще спре. Голѣмитѣ колела движатъ малкитѣ. Когато колелото е поставено на мѣстото си, машината върши работата си добре.

Сега, да се върнемъ къмъ мисълта, що е човѣкътъ. Който не е мислилъ по този въпросъ, той лесно се произнася. Той казва: Това, което говори, мисли, чувствува и се движи, е човѣкъ. Какъвъ човѣкъ, обаче, е то-

зи, който днесъ мисли едно, а утре — друго? Какъвъ човѣкъ е този, който днесъ чувствува едно, а на другия день друго? Какъвъ човѣкъ е този, който по цѣли нощи не може да спи и търси лѣкари да му дадатъ нѣкакво лѣкарство за сънъ? Какъвъ човѣкъ е този, който ходи отъ едно министерство на друго да му дадатъ нѣкаква служба? И следъ всичко това, чувате този човѣкъ да казва за себе си, че е господаръ на положението си. Утре този господаръ го уволняватъ. Следователно, това, което всѣки моментъ се мѣни, не е реално. Реалността никога не се мѣни. Значи, истинскиятъ човѣкъ е извънъ това, което се мѣни въ него. Като се мѣни, човѣкъ не губи цената си. Дали заема високо или долно обществено положение, човѣкъ не губи нищо отъ себе си. Ако поставите една порцеланова чиния на най-високата полица въ единъ шкафъ, тя не става по-ценна отъ друга порцеланова чиния, която е на долната полица. И дветѣ чинии сж отъ единъ и сжщъ материалъ, отъ едно качество. На сжщото основание казваме, че качества, добродетелитѣ на човѣка не зависятъ отъ мѣстото, на което сж поставени. Не мисли ли така, човѣкъ постоянно ще се натѣква на противоречия и страдания.

И тъй, страданията и нещастията на хората се дължатъ, именно, на това, че тѣ търсятъ своето щастие въ външни, въ преходни нѣща. Тѣ искатъ да бждатъ богати, учени, силни, красиви и не мислятъ, че всѣки день могатъ да

изгубятъ тия нѣща. Кой богатъ, силенъ, красивъ или ученъ човѣкъ е останалъ за винаги такъвъ? Какво е допринесло външното злато на човѣка? Какво сж допринесли скжпоценнитѣ камъни на човѣка? Мнозина носятъ прѣстени съ скжпоценни камъни, подѣ предлогъ, че тия камъни ги пазятъ отъ различни злини и бедствия. Какъ е възможно едно разумно същество да има нужда отъ неразумното? Може ли камъкътъ да пази човѣка? Като казваме, че скжпоценнитѣ камъни сж пазители на човѣка, това показва, че има нѣкаква сила въ тѣхъ, която влияе върху човѣка, независимо това, дали той знае или не знае нѣщо за тази сила. Въ пжтя на своето развитие, човѣкъ търси начини да си помогне, да се справи съ мжчнотиитѣ си. Тази е причината, поради която хората търсятъ щастие по какъвто да е начинъ — чрезъ наука, изкуство, богатство, сила, красота.

Като търсятъ щастieto си, хората дохождатъ до въпроса за възпитанието и самовъзпитанието. Хиляди учени пишатъ върху този въпросъ, хиляди педагози прилагатъ редъ методи за възпитание на младото поколѣние, но не дохождатъ до никакви резултати. — Защо? — Защото между тѣхнитѣ методи, закони и правила и тия на природата има нѣкакво несъответствие. Докато хората не дойдатъ въ пълно съгласие съ природата, последната всѣкога ще разваля плановѣ имъ. Запримѣръ, направете следния опитъ: наредете камънитѣ

на нѣкой връхъ по ваше разбиране и вижте, какъ ще ги намѣрите следната година. Догодина, като дойдете на този връхъ, ще видите, че природата е размѣстила камънитѣ, наредила ги е по свой начинъ. Както и колкото пжти да нареждате камънитѣ на планината, природата все ще ги размѣства. Тя ще покаже на хората, които не разбиратъ законитѣ ѝ, че тѣхниятъ редъ и порядкъ всѣкога ще бжде нарушенъ. Ако става въпросъ за редъ и порядкъ, ние можемъ да го намѣримъ само въ живата, разумна природа. Вънъ отъ природата навсѣкжде владѣе пълень безпорядкъ. Цигулката е въ пълень порядкъ, когато струнитѣ ѝ сж нагласени споредъ основнитѣ тонове, които всички цигулари познаватъ. Измѣните ли този порядкъ, цигулката ще издава звукове, но въ тия звукове нѣма да има никаква хармония и мелодия.

Следователно, като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да изучава онзи неизмѣненъ порядкъ на нѣщата, който сжествува въ природата, и по него да живѣе. Въ този порядкъ на нѣщата главата на човѣка е турена на най-високото мѣсто. Сърдцето и дробоветѣ сж турени въ срѣдата на тѣлото, а стомахътъ — въ долната частъ. Споредъ мѣстото на удоветѣ въ човѣшкото тѣло се опредѣля и тѣхната служба. Почетно е мѣстото на главата, но и отговорността ѝ е голѣма. Главата страда най-много, защото е заела най-високото мѣсто. Тѣй щото, срещнете ли човѣкъ, който страда

много, ще знаете, че той е заелъ високо мѣсто. Иска ли да не страда, той трѣбва да слѣзе по-надолу, дето страданието ще мине покрай него безъ да го засегне. Наистина, буритѣ, вѣтроветѣ, свѣтковицѣ вѣрлуватъ главно по високитѣ мѣста.

Като не разбиратъ Божествения порядъкъ на нѣщата, хората си позволяватъ да критикуватъ свѣта. Слушате нѣкой да казва, че свѣтътъ не е създаденъ, както трѣбва. Казвамъ: Ти, който намирашъ недостатъкъ въ Божественния порядъкъ, дай свой планъ, по който свѣтътъ трѣбва да бжде създаденъ. Всѣки, който се осмѣлява да критикува нѣщо, показва, че той има по-възвишенъ планъ отъ този, когото критикува. Нѣкой върви по улицата но се спъва въ единъ камъкъ и удря крака си. Той веднага започва да протестира, защо сж оставили този, камъкъ срѣдъ пѣтя, да удря краката си. Минава втори, трети, всички се спъватъ въ този камъкъ и започватъ да протестиратъ, кой е оставилъ камъка срѣдъ пѣтя, но никой не се сѣща да го отмѣсти настрана, за да не се спъватъ другитѣ хора, които идатъ следъ него. По сжщия начинъ хората се спъватъ въ една своя мисль. въ едно свое чувство или въ нѣкоя своя постѣпка и не се сѣщатъ да ги отстранятъ, но питатъ, кой ги е поставилъ на пѣтя имъ. Защо не питатъ себе си, кой ги е поставилъ на пѣтя имъ, но търсятъ виновници вънъ отъ себе си?

Като ученици, вие трѣбва да се изучавате, да познавате всички свои прояви. Като познавате себе си, ще познавате и своитѣ ближни. Чудите се, защо нѣкой човѣкъ говори много високо. Запитайте първо себе си, кога говорите високо. Ще кажете, че говорите високо, когато човѣкътъ, съ когото се разговаряте, е далечъ отъ васъ. Щомъ е близо, вие говорите тихо. Това, което се отнася до васъ, се отнася и до вашитѣ ближни. — Ама защо двама души се каратъ? — Защото се обичатъ. Когато двама души иматъ отношения помежду си и се обичатъ, тѣ често се каратъ. Така е въ човѣшката любовъ. Какво представя спорътъ, разправията между двама души, които се обичатъ? Спорътъ, това е най-красивиятъ, най-поетичниятъ езикъ, съ който хората понякога си служатъ. Въ този разговоръ има дикция, изразъ, ритъмъ, граматика и т. н. Които не разбиратъ смисъла на този езикъ, казватъ, че това е аномалия, зло въ свѣта и се чудятъ, защо Господъ го е допусналъ. Преди всичко, тия хора не знаятъ, че въ свѣта, създаденъ отъ Бога, не съществува никаква аномалия, никакво зло. Освенъ това, тѣ не виждатъ Бога, не вѣрватъ въ Него, а се запитватъ, защо Той е допусналъ злото въ свѣта. Тѣзи хора не си служатъ съ точенъ езикъ. Преди всичко, тѣ трѣбва да си обяснятъ, кои нѣща се допускатъ. Споредъ мене, само слабиятъ може да допуска едно или друго нѣщо. Щомъ Богъ е допусналъ злото, предполага се, че Той е по-слабъ отъ него.—Не,

Богъ не допуца нѣщата, но тѣ ставатъ по силата на тѣхното естество. Водата тече, защото естеството ѝ е таково. Слънцето изгрѣва и залѣзва, защото работата му е такава. Богъ не заповѣдва на слънцето да изгрѣва и залѣзва, понеже то е вѣнъ отъ Него. Въ сжщностъ, слънцето нито изгрѣва, нито залѣзва. Намъ се струва, че слънцето изгрѣва и залѣзва, поради обстановката, въ която се намираме. Излѣземъ ли вѣнъ отъ тази обстановка, отъ този порядъкъ на нѣщата. слънцето нито изгрѣва, нито залѣзва. Когато страда, човѣкъ сжщо така се намира въ особенъ порядъкъ на нѣщата. Когато се радва, той пакъ се намира въ особенъ порядъкъ на нѣщата. Оттукъ виждаме, че имаме порядъкъ на страданието, на радоститѣ и т. н.

Какво представя страданието? — Страданието е най-голѣмото благо, което природата може да даде на човѣка. То представя особенъ родъ работа, която човѣкъ непременно трѣбва да свърши. Да преживѣе човѣкъ едно страдание, това значи, да опере, да изпреде известно количество вълна и най-после да я изтъче. Докато обработва вълната, той трѣбва да се облѣче съ старитѣ си дрехи, да не се изцапа. Като пере вълната, той ще изпитва неприятни чувства: водата ще бжде нечиста, миризлива. Като я преде, прѣститѣ ще го болятъ. Като тъче вълната, краката му ще се уморяватъ. Но като си ушие нова, чиста дреха отъ тази вълна, той ще бжде доволенъ, че е научилъ нѣщо.

Следователно, всѣко страдание представя въ суровъ, материалъ, който трѣбва да се обработи, за да влѣзе въ употреба. Страдание-то има за целъ да обработи нѣщата и да ги постави на съответнитѣ имъ мѣста. Така постѣпва и природата: чрезъ вѣтъра, дѣжда, тя пренася нѣщата отъ едно мѣсто на друго, докато ги постави при условия да се развиватъ и обработватъ. Рече ли човѣкъ да се намѣси въ порядъка на природата, тя ще му даде добъръ урокъ.

Въ срѣдната частъ на Съединенитѣ Щати американцитѣ изсичали горитѣ си, за да ги превърнатъ въ плодни дървета и градини. Наистина, тѣ ги обработвали и насаждали съ цвѣта, съ плодни дървета и зеленчуци, вследствие на което скоро забогатявали, но налитали на голѣмо зло. Вѣтърътъ свободно се ширилъ по тия незалесени мѣста и нанасялъ голѣми слоеве пѣсѣкъ и прахъ. Количеството на пѣсѣка и на праха станало толкова голѣмо, че тѣзи области се превръщали въ пусгини. Едва сега американцитѣ разбрали, какво зло си причинявали съ изсичане на горитѣ.

За да не влиза въ стѣлкновение съ природата, човѣкъ трѣбва да има знание. Обаче, като придобие известно знание, той не иска да живѣе при условията, при които по-рано е живѣлъ, вследствие на което става нещастенъ. Има право човѣкъ да желае по-добри условия отъ тѣзи, въ които е билъ по-рано, но въ никой случай той нѣма право да влиза въ раз-

рѣзъ съ природнитѣ закони. Влѣзе ли въ разрѣзъ съ тѣхъ, между него и природата се заражда борба, която не води къмъ добъръ резултатъ. — Защо се бори човѣкъ съ природата? — Защото не иска да ѝ се подчини. Казано е въ Писанието, че всички ще бждемъ научени отъ Бога. Следователно, докато хората едни-други се учатъ, никакво примиряване между тѣхъ не може да стане. Учатъ ли се отъ Бога, тѣ ще бждатъ щастливи. Ще каже нѣкой, че иска да ви научи, какъ да ядете. Когато пиленцето излѣзе отъ черупката на яйцето, какъ гълта зрънцата? Трѣбва ли отвѣнъ да го учатъ, какъ да яде? — Не, то само се учи. Трѣбва ли да учите българина, французина, или англичанина, какъ да говорятъ? Българинътъ, запримѣръ, казва: „Азъ обичамъ“, или само „обичамъ“. Англичанинътъ, обаче, казва: „Азъ обичамъ“. Въ този случай българинътъ има две форми на изразъ, а англичанинътъ само една. Това показва, че въ дадения случай англичанинътъ е по-беденъ на форми отъ българина. Българинътъ пъкъ казва, че има две форми, съ които може да живѣе. Той казва: И съ много, и съ малко мога да живѣя.

Следователно, както естествено човѣкъ се учи да говори, така естествено ще дойде и новата култура въ свѣта. Ако хората сами искатъ до пресъздадатъ свѣта, отсега нататъкъ да станатъ добри тѣ нищо не могатъ да постигнатъ. Какъ може единъ човѣкъ да изправи окръжаващитѣ, когато и той има сжщитѣ не-

достатъци като тѣхъ? Може ли пчелата да учи хората, колко трѣбва да ядатъ? Или, може ли човѣкъ да учи пчелата, колко трѣбва да яде? Какво ще стане съ човѣка, ако започне да яде, колкото една пчела? Какво ще стане съ пчелата, ако започне да яде като човѣка? Докато е въ човѣшка форма, човѣкъ ще яде толкова, колкото ядатъ подобнитѣ му. Докато е въ формата на пчела, и пчелата ще яде, колкото ѝ е опредѣлено като пчела. — Какво показва това? — Че всѣко нѣщо въ живота е точно опредѣлено. Казвате, запримѣрь, че даденъ човѣкъ е добъръ, а другъ — лошъ. Но това сж относителни понятия. Кой човѣкъ е лошъ? Каменарьтъ, който удря канарата съ чукъ, лошъ човѣкъ ли е? Ако, вмѣсто канарата, той удари съ чука си върху ржката на нѣкой човѣкъ, непременно ще мине за лошъ човѣкъ. Обаче, като удря върху канарата, последната се радва. Колкото по-силно удря, толкова по-голъма е радостта ѝ. Като откъртва парчета отъ нея, тя се радва, че се е освободила отъ робството, въ което съ години е живѣла. Сжщото се отнася и за човѣка. Колкото повече го удрятъ съ чукъ, толкова повече той се освобождава отъ робството. Чукътъ представя страданието. Който не разбира предназначението на този чукъ, той се счита нещастенъ, че го чукатъ. Въ физическия, въ органическия и въ психическия животъ чукътъ е на мѣсто.

Представете си, че вие имате мисли и чувства, които сж подобни на канарата. Какъ ще

се справите съ тия мисли: съ перо или съ чукъ? Ако нѣкои идеи иматъ естеството на леда, какъ ще се справите съ тѣхъ? Можете ли съ мекъ езикъ да ги стопите? За леденитѣ идеи е нуженъ огънь. Ако нѣмате огънь, слънчевитѣ лъчи ще ви дойдатъ на помощъ. — Ама ледътъ ще измѣни формата си. — Формата, състоянието му ще се измѣни, отъ твърдо състояние ще се превърне въ течено, но все вода ще остане. Има преходни форми и състояния, но има и постоянни. Както да измѣните една форма, въ края на краищата природата ще я превърне въ постоянната ѝ форма. Коя форма е постоянна за човѣка: детската, формата на възрастния или тази на стария? — Нито една. И тритѣ форми се измѣнятъ, понеже тѣ представятъ условия за учене. Като минава отъ една форма въ друга, човѣкъ се учи. Коя е истинската, реална форма на човѣка? — Тази, която никога не се измѣня. Ако е въпросъ за една мисълъ, лесно може да се каже, коя мисълъ не се измѣня. Всѣка мисълъ, която има толкова висока температура, че не се стопява и не изгаря даже въ атмосферата на слънцето, е постоянна, неизмѣнна, реална. Всѣка мисълъ, всѣко чувство, всѣка постъпка, които не издържатъ при това условие, сж нереални. Обидата, запримѣръ, е нѣщо нереално.

Съвременнитѣ хора лесно се обиждатъ. Достатъчно е да кажете на вѣрващия, че е безвѣрникъ или на безвѣрника, че е вѣрващъ, за да се обидятъ и двамата. Обаче, кажете ли на

безвѣрника. че е безвѣрникъ, и на вѣрвация, че вѣрва въ Бога. и двамата ще бждатъ радостни. Какво нѣщо е обидата? Тя е особенъ родъ енергия. която раздвижва въздуха и дохожда до ухото на човѣка. Тия вълни се възприематъ отъ мозъка и предизвикватъ цѣла пертурбация въ човѣка. Но обидата не е реално нѣщо, защото отъ една и сжща дума единъ човѣкъ се обижда, а другъ не се обижда. Кое е правото положение: да вѣрва човѣкъ или да не вѣрва? Ако единъ вѣрва само външно, а другъ и външно не вѣрва. и двамата сж на кривъ пѣтъ.

Мнозина мислятъ, че вѣрата се предава по външенъ начинъ. Ученицитѣ на Христа казваха: „Придай ни повече вѣра!“ — Не, вѣрата не иде отвънъ, нито се предава външно. Вѣрата сжествува въ човѣка като принципъ, като чувство. Ще кажете, че човѣкъ вѣрва въ Бога. Ами Богъ въ кого вѣрва? Богъ вѣрва въ себе си и въ хората. Преди Бога никой не е сжществувалъ, Той е първиятъ. Щомъ Той е първиятъ, въ кого може да вѣрва? Всички хора се стремятъ да заематъ първи мѣста. Смѣшно е тѣхното желание. Първо мѣсто е това, на което никой не е седѣлъ преди тебе. Щомъ нѣкой другъ е билъ преди тебе, това мѣсто вече не е първо. Въ този смисълъ първо мѣсто не сжествува. Въпрѣки това. хората се мжчатъ да разрешатъ, именно. тази задача. какъ да заематъ първитѣ мѣста. Тази задача е неразрешима.

ма. Досега никой не я е разрешилъ и нѣма да я реши.

Като види, че не може да заеме първото мѣсто, човѣкъ се обръща назадъ, да вземе последното мѣсто. — И това е невъзможно. Следъ него все има другъ нѣкой. Следователно, човѣкъ не може да бжде нито пръвъ, нито последенъ. Каже ли нѣкой, че му дали последно мѣсто, той се заблуждава. Той не може да вземе последното мѣсто, защото следъ него винаги има хора. Каже ли нѣкой, че му дали първо мѣсто, и той се заблуждава, защото преди него има други. Първото и последно мѣсто сж граници на Битието. — Кой заема първото мѣсто? — Любовта. — Кой заема последното мѣсто? — Истината. Щомъ любовта заема първото мѣсто, тя изисква много нѣща. Любовта е много взискателна. Отъ любовта произтича живота. Последното мѣсто пъкъ заема истината, която дава свобода. Тя дава свобода и на живота да се прояви. Цената на живота се опредѣля отъ свободата. Като дойде свободата, човѣкъ започва съзнателно да работи. Стреми ли се къмъ първото мѣсто, човѣкъ трѣбва да обича. Не обича ли, никакво мѣсто не може да заеме. Стреми ли се къмъ последното мѣсто, човѣкъ трѣбва да бжде носителъ на истината, на свободата.

И тъй, искате ли правилно да решите въпроса за първото и за последното мѣсто, ще знаете, че този въпросъ е неразрешимъ. Никой не може да седне на първото или на послед-

ното мѣсто. Никой не може да ви даде тѣзи мѣста. Искашъ ли първо мѣсто, ти трѣбва да работишъ съ любовта и за нея, но първото мѣсто никога не можешъ да заемешъ. Искашъ ли последното мѣсто, ти трѣбва да работишъ за истината, но мѣстото ѝ никога нѣма да заемешъ. Богъ разполага съ първото и съ последното мѣсто. Само Той може да ти даде едно отъ тия мѣста. Да ти даде Богъ първото мѣсто, това значи, да любишъ, да обичашъ като Него. Речешъ ли физически да заемешъ първо мѣсто и да не се помѣстишъ отъ него, ти си въ голѣмо заблуждение. Статическото първо мѣсто причинява голѣми пакости и противоречия на човѣка. Ако подъ думитѣ „първо мѣсто“ разбирате любовта, а подъ „последно мѣсто“ разбирате истината, каквито противоречия и да имате, вие ще ги разрешите правилно. Имате ли смущения и противоречия, които не можете да разрешите, вие не сте разбрали нито любовта, нито истината. Единствениятъ, Който разполага съ първото и съ последното мѣсто, е Богъ. Хората разпореждатъ съ останалитѣ мѣста, между първото и последното. Като изпрати сиромашията или невежеството при нѣкой човѣкъ, Богъ го поставя на последно мѣсто, да учи. Като изпрати богатството или знанието при човѣка, Богъ го поставя на първо мѣсто. Той му дава нови условия да учи.

Какво разбирате подъ думата „невежъ, простъ“ човѣкъ? Какво лошо се крие въ тази дума, заради която човѣкъ може да се обиди?

Простъ, невежа е този, който не знае ония нѣща, които ученитъ знаятъ. Той не може да направи онова, което ученитъ могатъ да направятъ. Ученията може да направи много добри работи, но същевременно той може да причини и голѣми пакости и злини, голѣми разрушения. Следователно, радвай се, че си простъ, невежа, че не можешъ да направишъ такива злини и пакости, каквито учениятъ може да направи. Тѣй щото, като разумни хора, не се стремете да изправите окръжаващитѣ. Дали нѣкой е простъ или ученъ, добъръ или лошъ, праведенъ или грѣшенъ, оставете всѣки самъ да се изправи. Представете си, че лѣвиятъ ви кракъ всѣкога излиза предъ дѣсния. Какъ ще го изправите? Ако всѣки моментъ го удряте съ пръчка, да го заставите да се прибере вътре, кой страда: вие или кракътъ ви? — Вие страдате, а не кракътъ. Като се ударите нѣколко пѣти и пострадате, ще кажете: Оставямъ крака си самъ да се изправи. Наистина, оставите ли, крака си на свобода, той самъ ще се изправи. Оставите ли ума си свободно да мисли, безъ да му давате известни правила, той самъ ще свърши работата си по-добре отъ васъ. Оставите ли сърдцето си свободно да чувствува, безъ никакви външни ограничения и правила, то ще свърши работата си по-добре, отколкото предполагате.

Сега азъ смѣло мога да кажа на съвременнитѣ хора да оставятъ свободно своитѣ

умове и сърдца да свършатъ сами работата си, която имъ е дадена. Ако всѣки умъ мисли така, както е създаденъ, и ако всѣко сърдце чувствува така, както е създадено, свѣтътъ би се изправилъ моментално. Животътъ на съвременнитѣ хора все повече се усложнява, понеже тѣ си служатъ съ насилие, не само едни върху други, но насилватъ и собственитѣ си умове и сърдца. Умътъ на съвременния човѣкъ не мисли така, както той дълбоко въ себе си разбира нѣщата. Съвременниятъ човѣкъ не чувствува нѣщата така, както неговото сърдце дълбоко въ себе си му подсказва, какъ трѣбва да чувствува. Умътъ и сърдцето на съвременния човѣкъ се движатъ по предписания, които му се диктуватъ отвънъ. Обаче, каквито усилия и да се правятъ, златото никога не може да стане желѣзо. Колкото да се мжчите да го окислите, златото не се окислява при условията, при които неблагороднитѣ метали се окисляватъ.

На какво може да се уподоби окисляването? Окисляването е подобно на човѣшката алчностъ. Който желае да вземе нѣщо отвънъ, по насилственъ начинъ, той се окислява. Разумниятъ човѣкъ, който разбира Божиитѣ закони, не се окислява. Обаче, той разполага съ магическа сила въ себе си: каквото хване, облагородява го. Въ неговитѣ ржце желѣзото се превръща на злато. Това подразбира: разумниятъ човѣкъ може да превръща отрицател-

нитѣ състояния въ положителни, низшето въ висше, неблагоприятното въ благоприятно.

Мнозина се оплакватъ, че откакъ сж дошли новитѣ идеи въ свѣта, съвсемъ сж се объркали. — Защо се объркали? — Защото торбитѣ имъ се изпразвали. Другитѣ пъкъ, на които торбитѣ се пълнятъ, се радватъ. Кое е за предпочитане: да имате пълна или празна торба? Въпросътъ се разрешава другояче. Искан ли човѣкъ да раздава отъ своя хлѣбъ на другитѣ, за да не остане торбата му празна, той трѣбва да има на разположение още единъ хлѣбъ. Следователно, всѣка идея, която не може да роди друга, подобна на себе си, остава въ торбата. Роди ли друга идея, тя може да излѣзе навънъ. Значи, старитѣ идеи излизатъ, а новитѣ, младитѣ оставатъ въ торбата. Сжщото може да се каже и за водата. Тази вода, която изтича, е стара. Тази, която въ момента извира, е нова. Старото излиза, новото остава. На този законъ е основанъ животътъ на пчелитѣ. Когато нѣкой кошерь се рои, старитѣ пчели излизатъ, а новитѣ, младитѣ, оставатъ въ кошера. Между хората законътъ е точно обратенъ: старитѣ оставатъ на мѣстото си, а младитѣ отиватъ въ нова кѣща.

Съвременнитѣ хора не сж доволни отъ живота, отъ обществения строй, вследствие на което искатъ да го измѣнятъ. Това е невъзможно. — Защо? — Защото сегашниятъ животъ е резултатъ на редица опити, които природата е правила въ течение на хиляди го-

лини. Ако речете да измѣните този животъ въ единъ день, това значи, да предизвикате цѣла катастрофа. Следователно, както за създаването на живота сж употребени усилия и опити на вѣковетѣ, така и за измѣнението му сж нужни вѣкове и хилядилѣтия. Като не разбиратъ този законъ, религиознитѣ хора искатъ изведнѣжъ да станатъ светии. — Това е невъзможно. Да стане човѣкъ изведнѣжъ светия, това значи, преждевременно да изсѣхне и пожълтѣе. Сухиятъ човѣкъ е тънъкъ конецъ, а дебелиятъ — дебело вѣже. Съ тънкия конецъ може да се шиятъ дрехи, а дебелото вѣже може да влѣзе на работа въ парахода. Обаче, смѣните ли мѣстата имъ, тѣ сж безпредметни: нито дебелото вѣже е удобно за шиене на дрехи, нито тънкиятъ конецъ влиза въ употребление при параходитѣ. Нещастията на хората се дължатъ на неправилното употребление на тънкитѣ конци и на дебелитъ вѣжета. Свѣтътъ ще се оправи, когато дебелото вѣже се употребява въ парахода, а тънкиятъ конецъ — за шиене на дрехи. Дръжте въ ума си мисълта, че свѣтътъ е оправенъ, но въ разбирането на хората трѣбва да стане превратъ. Външно, механически свѣтътъ нѣма да се оправи, нито се нуждае отъ оправяне. Оправянето на свѣта е вътрешенъ процесъ. Щомъ стане превратъ въ човѣшкитѣ умове, самъ по себе си свѣтътъ е оправенъ. Щомъ въ умоветѣ и въ разбирания-

та на хората стане промѣна, заедно съ това се промѣня и външниятъ свѣтъ.

И тъй, за да се измѣни свѣтътъ, отъ всички хора се иска съзнателна, вътрешна работа. Никакъвъ законъ не може да измѣни свѣта. Христосъ знаеше това и дойде въ свѣта да покаже на хората пътя, по който животътъ може да се оправи. Само любовта е въ състояние да оправи свѣта и да примири всички противоречия въ живота. Ако всички хора приложатъ любовта въ живота си, неуреденитѣ нѣща моментално ще се оправятъ. Въ общността си свѣтътъ е добъръ, но въ частностъ има нѣща, които не сж добри. Сжщото може да се каже и за човѣка. По естество, по душа човѣкъ е добъръ и чистъ, вследствие на което злото не може да проникне въ душата му. Въ частностъ, обаче, има нѣщо лошо въ всѣки човѣкъ. Лошото, нечистото въ човѣка представя материалъ за горене. Този материалъ може да изгори само въ огъня на любовта. Като знаете това, стремете се да придобиете любовта, да се пречистите. Любовта се придобива, но не се обсебва. Който изпълнява волята Божия, той може да придобие любовта.

Следователно, за да придобие човѣкъ любовта, това значи, да вземе първото мѣсто. Кое е първото мѣсто? Сиромашията, запримѣръ, представя първото мѣсто. Само сиромаштъ може да седне на първо мѣсто. Последното мѣсто представя богатството въ свѣта.

Значи, богатиятъ има право да седне на последното мѣсто. Като седи на последното мѣсто, той постепенно се домогва до истината. Само при това обяснение, сиромашията и богатството се осмислятъ. Сиромашията е добрата почва за любовта, а богатството — добрата почва за истината. Докато не осиромашее, човѣкъ никога не може да намѣри любовта. Докато не забогатѣе, човѣкъ никога не може да намѣри истината. Щомъ намѣри любовта и истината, човѣкъ ще намѣри знанието, а оттамъ и Божията Мѣдростъ. Безъ любовта и истината животътъ остава неразбранъ.

Сега, като се натъквате на противоречия, приложете новия методъ за разрешаването имъ. — Кой е новиятъ методъ? — Методътъ на любовта и на истината. Какъ ще приложите любовта? Когато дадете всичко, каквото имате въ себе си, когато станете сиромашъ. Какъ ще приложите истината? Като слѣзете отъ положението на богатъ въ положението на последенъ сиромашъ. Сиромашътъ да даде сиромашията си съ съзнание, че тя е велико благо въ живота, а богатиятъ да раздаде богатството си, безъ никакво съжаление, че губи нѣкакво благо. Това е новиятъ методъ за разрешаване на противоречията, това е правиятъ пѣтъ за отиване при Бога. Сиромашията и богатството представятъ истинска размѣнна монета за отиване къмъ Бога. Сиромашията е размѣнна монета за придобиване на

любовта. Богатството е размѣнна монета за придобиване на истината. Ще кажете на Господа: Господи, давамъ Ти всичката си сиромашия. Щомъ пожертвувате сиромашията си, въ замѣна на това ще получите любовта. После ще принесете богатството си въ жерва на Господа, заради което ще получите истината. Колкото малко да дадете на Господа, въ замѣна на това ще получите отъ Него много и ще бъдете щастливи. Ако не искате да Му дадете и малкото, което имате, вие нищо нѣма да получите.

Сега, вземете раницитѣ си и идете при Господа, да Му дадете сиромашията и богатството си, въ замѣна на които ще получите любовта и истината.

31 юлии. 5 ч. с.

Възможни условия

Съвременнитѣ хора говорятъ за младостъ и старостъ безъ да разбиратъ дълбокия имъ смисълъ. Човѣкъ трѣбва да бжде младъ, т. е. всѣкога да се подмладява. — Защо? — Защото само младиятъ е готовъ да учи. Искате ли да накарате стария да учи, вие ще се намѣрите въ чудо. Той може да ви даде различни съвети, но не можете да го заставите да учи. Искате ли съветъ отъ младия, той ще ви причини редъ пакости и неприятности, отъ които съ години не можете да се освободите. Младиятъ може само да учи, но не и съвети да дава.

За да бжде всѣкога младъ, човѣкъ трѣбва да даде пжтъ на Божественото въ себе си, т. на любовта. Обаче, за да се прояви Божественото въ човѣка, нужни сж съответни условия. Докато не му се дадатъ тия условия, то не може да се прояви. Хиляди години могатъ да минатъ, но Божественото ще чака онзи моментъ, когато човѣкъ му създаде благоприятни условия, да се прояви. Прояви ли се веднѣжъ, Божественото започва вече своята работа. — Какъ познаваме, че Божественото работи въ човѣка? — Човѣкъ започва постепенно да се подига и придобива онова, къмъ което се е стремѣлъ. Той придобива наука,

любовъ, щастие. Отъ день на день той става по-здравъ и готовъ за работа. Не даде ли пжтъ на Божественото въ себе си, човѣкъ е изложенъ на голѣми противоречия. Това се отнася не само за отдѣлния човѣкъ, но и за общества, за народитѣ, както и за цѣлото човѣчество.

Като не разбиратъ закона на щастieto, хората преждевременно искатъ да бждатъ щастливи, богати, силни, учени, красиви. Това е невъзможно. За да придобие щастие, човѣкъ трѣбва да е приложилъ любовта въ живота си. Безъ любовъ никакво щастие не сжествува. Хората искатъ да бждатъ здрави, никога да не боледуватъ. И това е невъзможно. Единствениятъ, Който никога не боледвуа, това е Богъ. Докато е билъ въ Бога, човѣкъ не е боледувалъ. Щомъ излѣзълъ отъ Него и се обособилъ като отдѣлна единица, болеститѣ започнали да го следватъ. Болеститѣ сж човѣшко изобретение. Единственото нѣщо, което отъ хиляди години насамъ човѣкъ е могълъ да създаде, това сж болеститѣ. Голѣми усилия е употребилъ той, докато ги създаде. Следователно, дойде ли ви нѣкаква болестъ, не се оплаквайте, не търсете виновници вънъ отъ себе си, но почнете да се разговаряте съ нея. Погалете я малко, поразгледайте я и кажете: Добре дошла при мене. Какви усилия съмъ употребилъ, докато те създамъ. Моля те, като се нахранишъ добре, иди нѣкъде да се разходишъ! Като ви посети нѣкои

болестъ, не се плашете, но изучавайте характера ѝ. Има болести съ грубъ характеръ. Дойде ли такава болестъ у човѣка, тя го заставя да вика, да се сърди, да удря и т. н. Има музикални болести. Такава болестъ заставя човѣка да пѣе. Той се обръща ту на едната, ту на другата си страна и пѣе. Като заболѣе нѣкой човѣкъ, той става мекъ, внимателенъ. Това показва, че болестъта, която го е посетила има мекъ характеръ. Той се обръща къмъ близкитѣ си съ мекъ гласъ: Моля, ако обичате, услужете ми, дайте ми малко водица, или супица.

Какво представя болестъта? — Неорганизирана материя. — Какво представя здравето? — Организирана материя. — Какво е болестъта? — Неорганизирана сила. — Здравето? — Организирана сила. — Що е болестъта? — Неорганизирана мисль. — Здравето? — Организирана мисль. — Коя мисль е организирана? — Която има основенъ тонъ. Вземете ли основния тонъ на дадена мисль, тя става разбрана, ясна и приемлива. Мисль, на която не можете да вземете основния тонъ, е неорганизирана. Такава мисль всѣки моментъ може да избухне и причини експлозия, както парниятъ котелъ. Запушите ли парния котелъ, да не излиза парата навънъ, той непременно ще се прѣсне.

Като не разбиратъ своя вътрешенъ животъ, мнозина казватъ, че ще се прѣснатъ отъ мисль. — Не, човѣкъ може да се прѣсне отъ

желания, които наклаждатъ силенъ огънь подъ неговия паренъ котелъ, но не отъ мисълъ. Когато неестественитѣ желания на човѣка се изявятъ въ форма на мисли, тѣ причиняватъ голѣми нещастия. Запримѣръ, желанието на човѣка да бжде богатъ е добро, но това желанието може да му причини редъ нещастия. — Защо? — Защото всички хора искатъ да бждатъ богати. Станете ли богатъ, безъ да искате, вие се явявате като препятствие въ тѣхния животъ. Всѣки, който ви срещне на пътя си като препятствие, търси начинъ да се освободи отъ васъ. Има смисълъ да бжде човѣкъ богатъ, но когато богатството иде въ живота му като резултатъ на разумна деятелностъ и правиленъ животъ, а не като резултатъ на нѣкаква амбиция въ човѣка, да бжде богатъ, да бжде знатенъ. Богатства, пари, злато въ свѣта има повече, отколкото хората предполагатъ. Който е заслужилъ богатство, той ще го придобие по честенъ пътъ. Който не го е заслужилъ, и той може да го придобие по нѣкакъвъ начинъ, но ще плати съ живота си. И апаштъ забогатява, но може да изгуби и свободата си, и живота си. Какво богатство е това, което се изкупва съ животъ?

Съвременнитѣ народи се стремятъ къмъ богатство, къмъ придобиване на земи, но въ края на краищата скъпо плащатъ. Тѣ се разпояватъ помежду си съ бомби, съ куршуми

и, вмѣсто да получатъ нѣщо добро отъ този разговоръ, връщатъ се по домоветъ си куци, слѣпи, осакатени. Когато хората се биятъ помежду си, невидимиятъ свѣтъ наблюдава, какво правятъ. Войнитъ на хората сж представления за тѣхъ. Когато умира нѣкой, сжществата отъ невидимия свѣтъ казватъ, че единъ отъ актьоритъ на земната сцена се преоблѣкълъ, т. е. свалилъ една дреха, за да облѣче друга. Не правятъ ли сжщо и актьоритъ въ представленията? Виждате единъ актьоръ въ първото действие съ една дреха, а въ второто — съ друга. Като поседи известно време въ невидимия свѣтъ, отново го пращатъ да слѣзе на земята. Той започва да търси нови майка и баща, които да го облѣкатъ въ нова, чиста дреха. Колкото повече човѣкъ слиза на земята, толкова повече условията му се подобряватъ. Той намира все по-добри майка и баща, братя и сестри, които му създаватъ добри условия за растене и за развиване.

Съвременнитъ хора трѣбва да измѣнятъ своята мисль, да станатъ хора на новитъ идеи. Днесъ свѣтътъ се нуждае отъ нови хора. Нѣма по-опасно нѣщо за човѣка да мисли по единъ и сжщъ начинъ за нѣщата и никога да не измѣни мисльта си. Този човѣкъ е лишенъ отъ движение на своята мисль, вследствие на което е изложенъ на катастрофа. Работа се изисква отъ човѣка и въ умствено, и въ духовно, и въ физическо отношение. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае по-

не два езика, да може да влѣзе въ връзка съ другитѣ народи, да се запознае съ тѣхния животъ и култура.

Като ученици, вие трѣбва да разглеждате всичко, което ви обикаля, да го изучавате въ неговия естественъ видъ. Запримѣръ, като гледате мѣстноститѣ, които ви обикалятъ, виждатъ ви се разхвърляни, безъ никакъвъ порядъкъ. Причината за тази разхвърляностъ се дължи на факта, че вие ги гледате отблизо. За да имате истинска представа за тия мѣста, вие трѣбва да ги гледате отъ невидимия свѣтъ. Тамъ Рила е микроскопическа въ сравнение съ тукашната, но е много красива. Тамъ можете цѣла да я обхванете съ погледа си. На физическия свѣтъ всички нѣща сж увеличени и разхвърляни. Тази е причината, поради която хората често изпадатъ въ противоречия. Стане ли въпросъ за любовта, тѣ си я представятъ нѣщо грамадно, което обхваща само голѣмитѣ нѣща. — Не, любовта работи съ най-малкитѣ величини. Ако проникнете въ атома, и тамъ ще видите любовта. Като разберете любовта, вие ще разберете и Бога. Като познаете Бога, вие ще имате правилни отношения къмъ Него и ще знаете, какво да искате. Нѣкой иска милиони, да забогатѣе. Ако разбира смисъла на голѣмото и на малкото, човѣкъ би предпочелъ да има едно житно зърно, отколкото нѣколко милиона лева. Житното зърно, посадено въ добра почва, следъ години може да изхрани цѣлия свѣтъ. Милионитѣ,

обаче, могатъ лесно да изчезнатъ. Тѣ не съдържатъ въ себе си онѣзи условия за животъ, каквито житното зърно съдържа. Милионитѣ представятъ материалната страна на живота. а материалнитѣ, механическитѣ работи не разрешаватъ въпроситѣ. За да се разрешатъ въпроситѣ, нужно е нѣщо съществено. Същественитѣ нѣща криятъ въ себе си условия за растене и развитие. Механическитѣ нѣща не растатъ и не се развиватъ, а органическитѣ растатъ, развиватъ се и плодъ даватъ.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ ново разбиране на нѣщата, съ което да преустроятъ мозъка, дробоветѣ, стомаха, както и мускулната си система. Докато не преустрои своитѣ удове, човѣкъ не може да възприема правилно свѣтлината, която иде отъ слънцето. Дали вѣрвате въ това, или не вѣрвате, то е другъ въпросъ. Какъ ще вѣрвате, че въ една стая има хубава библиотека, инструменти и красиви мебели, ако не е освѣтена? Обаче, като отворите ключа на лампата, вие ще провѣрите, дали това, което ви казвамъ, е вѣрно. Да вѣрва човѣкъ въ нѣщо, което не е опиталъ, това значи, да живѣе въ тъмнина. Да вѣрва въ това, което е опиталъ, това значи, да живѣе въ свѣтлина. Значи, вѣра безъ опитъ има отношение къмъ тъмнината; вѣра съ опитъ има отношение къмъ свѣтлината, къмъ знанието.

Сега, като разглеждате бѣлитѣ камъни на планината, ще знаете, че тѣ ви учатъ на

безкористие. Свѣтътъ ще се оправи, когато хората станатъ напълно безкористни. Чернитѣ камъни говорятъ за голѣмото користолюбие на хората. Писанието казва, че човѣкъ трѣбва да се научи да дава. Като се научи да дава, и на него ще даватъ. Ако взима само, и отъ него ще взиматъ. Даването и взимането сж два велики процеса въ живота. Досега хората сж взимали повече, но отсега нататкъ трѣбва да се научатъ да даватъ. Какъ разбирате стиха отъ Евангелието, въ който Христосъ казва, че човѣкъ трѣбва да раздаде всичко? Да раздаде човѣкъ всичко, това може да се уподоби на водата, която дава отъ себе си само парата, излизаща отъ нагорещения котелъ, но не и самата вода въ котела. Сегашнитѣ хора сж щедри, но на скжсаното, на непотрѣбното, на нечистото. Що се отнася до ценнитѣ нѣща въ живота си, тѣ едва сега започватъ да се учатъ на щедростъ. Ако е въпросъ за старото, за непотрѣбното, за скжсанитѣ ви дрехи, азъ съмъ готовъ да ги купя, но следъ нѣколко години ще ви ги върна нови. Азъ имамъ способностъ да превръщамъ обикновенитѣ камъни въ скжпоценни. На сжщото основание, азъ мога да превръщамъ старитѣ и скжсани дрехи на хората въ здрави, нови, чисти, които струватъ много повече отъ първитѣ. Като казвамъ, че азъ имамъ тази способностъ, подразбирамъ Онзи, Който седи задъ мене. Въ това отношение всѣки човѣкъ представя посланикъ на Бога, както всѣка дър-

жава изпраща свой посланикъ въ чуждитѣ държави. Задъ всѣки посланикъ стои държавата, която го изпраща. Той върши това, което държавата му заповѣдва. Следователно, въ готовността си да изпълнява волята Божия, човѣкъ трѣбва да слуша, какво Господъ му казва, и да изпълнява. Той трѣбва да се въоръжи съ търпение, да чака момента, когато Божието благословение ще го посети.

Сега, като ученици, отъ васъ се иска права мисль. Да мисли човѣкъ право, това значи, да превръща лошото въ добро, отрицателното въ положително. Ако се намѣри между десетъ души, които говорятъ лоши нѣща, той трѣбва да ги превърне въ добри и тогава да ги отправи къмъ ушитѣ си. Кои нѣща наричаме лоши и кои добри? Лоши нѣща сж тия, които сж близо до насъ, вследствие на което дразнятъ нашия слухъ. Добри нѣща сж тия, които сж далечъ отъ насъ. Слънцето, запримѣръ, се намира на разстояние 92 милиона мили отъ насъ, поради което ни изпраща своята приятна свѣтлина и топлина. Ако по нѣкакъвъ начинъ слънцето дойде до насъ на разстояние нѣколко пжти по-близо, отколкото е днесъ, органическиятъ животъ на земята коренно би се измѣнилъ.

Следователно, рече ли човѣкъ да се приближи до нѣкои тѣла повече, отколкото природата го е поставила, той се натъква на страдания и противоречия. Ако турите една златна монета близо до очитѣ си, вие

нищо нѣма да виждате предъ себе си. Макаръ и малка, тази монета закрива всичко предъ васъ. Турите ли я далечъ отъ очитѣ си, свѣтътъ ще се разкрие предъ васъ. Въ този смисълъ, ние наричаме зло всѣко нѣщо, което човѣкъ е приближилъ до очитѣ си. То закрива неговия просторъ и му прѣчи да мисли право. Искане ли да мисли свободно, човѣкъ трѣбва да отдалечи отъ себе си всички нѣща, които е турилъ много близо до очитѣ си. Запримѣръ, да мисли и да се тревожи човѣкъ за утрешния день, това значи, да е турилъ мисълта за себе си близо до своя умъ. Трѣбва ли човѣкъ да се безпокои за утрешния день? Той е пѣтникъ на земята, трѣгналъ отъ нѣкое пристанище и пѣтува за друго. Кой откъде е дошълъ и кѣде отива, не се знае. Обаче, капитанътъ на парахода, въ който сте се качили, има грижа за всички свои пѣтници. Той е написалъ имената имъ, отде идатъ и накѣде отиватъ и когато стигнатъ на опредѣленото пристанище, той ще ги предаде тамъ, дето трѣбва, заедно съ документитѣ имъ. Всички пѣтници пѣтуватъ безплатно въ парахода, въ прѣки това, всѣки се бори за своето мѣсто, иска да го обсеби, да го направи частна собственостъ. Достатъчно е, че за всѣки има опредѣлена каюта и легло въ парахода. Какво повече му е нужно? — Ама искамъ това легло и тази каюта да бѣдатъ собствени мои, никой другъ да не влиза тамъ. Докато нѣма частна собственостъ, хората се движатъ сво-

бодно отъ едно владение въ друго. Обявятъ ли нѣщата за собствени, веднага поставятъ телени мрежи между тѣхъ и започватъ сами да се спѣватъ. Частната собственостъ носи нещастие за човѣчеството.

Какво представя страданието и нещастие-то за човѣка? Какво представя радостта? Страданието и радостта представятъ пробенъ камъкъ за човѣка. Чрезъ тѣхъ се изпитва любовта, устойчивостта на човѣка. Въ Америка, когато направятъ една машина, първо я изпитватъ, какъ работи, колко е устойчива, и тогава я пушатъ въ търговията за продаване. Ако пуснатъ нѣкоя машина въ работа, безъ да сж я опитали, тя може да причини нѣкаква пакостъ. Машинитѣ, съ които работятъ, се опитватъ почти всѣка година. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣка. Човѣкъ се изпитва чрезъ страданията и радоститѣ. Когато намѣрятъ, че е готовъ за работа, пушатъ го въ свѣта. Не е ли изпитанъ, има опасностъ да причини редъ пакости. Не само единъ пжтъ се изпитва човѣкъ, но почти всѣка година. Страданията и радоститѣ сж реални величини, чрезъ които разумнитѣ сжщества работятъ. Чрезъ тѣхъ тѣ изпитватъ, изучаватъ човѣка, да видятъ, какво му липсва, за да има добъръ, правиленъ животъ. Щомъ видятъ, че условията на живота на нѣкой човѣкъ не благоприятствуватъ за изправянето му, тѣ веднага се притичатъ на помощъ. Не е лесно да се изправи живота на човѣка, Не е лесно той да

придобие богатство, знание, сила, доброта. Човѣкъ не може да стане богатъ, ученъ, силенъ, добъръ, красивъ, ако не го обичатъ добритъ хора, ангелитъ и Богъ. Безъ обичъ, безъ любовъ човѣкъ не може да бжде щастливъ. Ако има нѣщо, съ което човѣкъ може да се похвали, това е любовта. Съ плътта си човѣкъ не може да се похвали. Ако съ плътта си може да се хвалите, тогава най-високитъ и най-едри хора първи трѣбва да се похвалятъ. — Не, ръстътъ не опредѣля добродетелитъ на човѣка. Водите ли се по ръста, непременно ще изпадате въ грѣшки.

Трима американци се разхождали изъ Лондонскитъ улици и случайно прочели едно обявление, въ което се съобщавало, че нѣкой англичанинъ ще държи сказка за американцитъ. Тѣ се заинтересували отъ тази сказка и отишли да чуятъ, какво ще говори сказчикътъ за американеца. Като излѣзълъ на трибуната, сказчикътъ започналъ да описва характернитъ чѣрти на американцитъ и, между другото, казалъ нѣщо за тѣхния ръстъ. Той казалъ, че американцитъ сж низки, дребни, нервни хора. Въ това време, единъ отъ тримата американци, високъ 1.95 м., излѣзълъ предъ публиката и казалъ: Господа, азъ съмъ американецъ. Следъ него излѣзълъ вториятъ, който билъ два метра високъ, и казалъ: Господа, и азъ съмъ американецъ. Най-после излѣзълъ и третиятъ, който билъ надъ два метра високъ. Всички присѣтствуващи започ-

нали да се смѣятъ, и сказчикътъ се принудилъ да напусне залата. Значи, тримата американци опровергали сказката на англичанина. Често теориитѣ на ученитѣ се опровергаватъ само съ явяването на двама-трима души предъ публиката.

Следователно, за да не изпада въ положението на този сказчикъ, човѣкъ трѣбва добре да познава свойствата на предмета, върху който говори. Запримѣръ, съвременнитѣ хора се произнасятъ лесно върху сиромашията и богатството, безъ да ги познаватъ. Тѣ казватъ, че сиромашията е нещастие за човѣка, а богатството — благо. Споредъ мене, неразбраното богатство е толкова голѣмо нещастие за човѣка, колкото и неразбраната сиромашия. Обаче, разбератъ ли се, и сиромашията, и богатството представятъ велики блага за човѣка. Който познава сиромашията и я обича, той открива въ нея знание, сила, благородство. Тя е готова да го учи. Не я ли обича човѣкъ, тя се отказва да го учи. Външно сиромашията е облѣчена съ скжсани дрехи, а лицето ѝ е грозно. Обаче, тя е маскирана. Махне ли маската отъ лицето си и скжсанитѣ си дрехи, тя се явява като млада, красива мома, облѣчена въ коприна. На главата и на рѣцетѣ ѝ свѣтятъ диаманти. Това показва, че задъ сиромашията се крие голѣмо богатство. Тя разкрива богатството си на онзи, който я обича и познава. Сжщото може да се каже и за злото. Задъ злото се крие голѣмо

богатство. Тъй щото, човѣкъ може да се ползува отъ богатството на сиромашията и на злото, само когато ги познава. Тѣ сж пробенъ камѣкъ, чрезъ който Провидението изпитва човѣка.

Единъ персийски светия ималъ много последователи — млади и стари. Единъ день той решилъ да ги постави на изпитъ, да види, каква е вѣрата и любовта имъ къмъ Аллаха. За тази цель той имъ казалъ: Аллахъ е решилъ да ви заколи. Утре въ 11 часа елате всички предъ кѣщата ми, дето единъ следъ другъ ще бждете пренесени въ жертва. На опредѣления часъ всички били събрани предъ кѣщата на светията, разговаряли помежду си, какво означава тази жертва, защо е нужна, но никой не се решавалъ да влѣзе вжтре. Двама млади, момѣкъ и мома, които се обичали и мислѣли да се женятъ, казали: Хайде да се пожертвуваме двамата. Вмѣсто да се женимъ, нека се предадемъ на Аллаха. Следъ решението имъ да се пожертвуватъ, и двамата влѣзли при светията, но треперѣли отъ страхъ. — Кжде сж другитѣ? — запиталъ светията. Само вие ли се решихте да се принесете въ жертва на Аллаха? Тѣ мълчали и чакали момента, когато светията ще ги заколи. Той взелъ единъ ножъ и, вмѣсто да посегне къмъ тѣхъ, забилъ ножа въ единъ овенъ, който лежалъ на земята предъ краката имъ. Крѣвта отъ овена потекла навънъ. Последователитѣ на светията, които чакали отвънъ да видятъ, какво ще стане съ двамата млади, видѣли крѣвта и веднага из-

бѣгали. Младитѣ, които останали при светията, получили неговото благословение. Той имъ казалъ: Идете сега по домоветѣ си и живѣйте. Вие сте достойни ученици на Аллаха. Той ще ви благослови.

Сега, желая ви да получите Божието благословение, да отидете въ свѣта като двамата последователи на светията, да живѣете и да работите въ името на любовта. Ако остане нѣщо, което сами не можете да свършите, Богъ ще ви помогне. Всички ваши напреднали братя ще ви помогнатъ въ доброто, което искате да направите. Малкото добро, направено съ любовъ, винаги се умножава. Идете въ свѣта да работите, да изучавате себе си, ближнитѣ си и Бога. Ще кажете, че ония, които се предали въ жертва, сж били двама и се обичали, а вие не сте въ сжщото положение. Всѣки човѣкъ може да намѣри единъ, когото да обича, съ когото да се разбира и заедно да се пренесатъ въ жертва. Да се пренесатъ въ жертва, това значи, да приематъ съ радостъ страданието. Приематъ ли страданието съ радостъ, тѣ ще получатъ Божието благословение.

Въ любовта между хората, между растенията, между животнитѣ има нѣщо свещено. Разбере ли човѣкъ свещената проява на любовта, той е разбралъ смисъла на живота. Любовта зло не прави. Въ любовта хората живѣятъ. Любовта носи животъ, а не смъртъ. Като се обичатъ двама души, тѣ ще се съединятъ съ други двама. Четиримата

ще се съединятъ съ други четири и ще станатъ осемъ. Осемтѣ ще се съединятъ съ други осемъ и т. н. Така съединени, хората заживяватъ въ Божията Любовь, въ която, именно, човѣшката душа расте и се разширява. Цѣлото човѣчество върви къмъ тази любовь. То се намира на границата между тъмния и свѣтлия вѣкъ, между старото и новото време. Земята се движи къмъ пристанището на любовта. Тя влиза въ нова областъ, дето действуватъ други сили. Влѣзатъ ли хората въ тази областъ, всички спорове, недоразумения, борби преставатъ. Сега е краятъ на вѣка. Свърши ли се този вѣкъ, хората ще дигнатъ бѣли знамена, ще дойдатъ до границата на Царството Божие и ще кажатъ: Да живѣе любовта! Да живѣе мъдростта! Да живѣе истината! Всички хора ще си подадатъ ръка и ще заживѣятъ въ миръ и любовь, въ братство и свобода.

Божията Любовь носи великото благо на живота.

* 31 юлий, 10 ч. пр. об.

Който има уши, нека слуша

Въ живота има сжществени и несжществени нѣща. Несжществениѣ нѣща сж сѣнка на сжществениѣ. Всички разочарования идатъ все отъ несжществени нѣща, все отъ сѣнкитѣ на нѣщата. Понѣкога сѣнката е толкова реална, че хората я приематъ за сжществено нѣщо, но въ края на краищата се разочароватъ. Понѣкога на небето се явяватъ две слѣнца: едното е истинското слѣнце, а другото — негово отражение. Като се вгледате внимателно въ тия слѣнца, веднага намирате разлика между тѣхъ.

Казвате: Сжществено нѣщо ли е науката? Сама по себе си науката е резултатъ, а процесътъ на ученето е сжществено. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да учи. Не знае ли, какъ да учи, той дохожда до пресищане. Значи, както въ храненето има пресищане, така и въ ученето. Като яде много нѣща, човѣкъ се пресища и мисли, че съ дни нѣма да търси никаква храна. Обаче, като минатъ десетина часа, той отново огладнява и започва да мисли за ядене. Като огладнѣе отново, човѣкъ дохожда до своето нормално състояние. Дойде ли човѣкъ до положение да не приема ника-

ква храна въ стомаха си, той получава дипломъ за свършенъ курсъ на училището. Той взима диплома си въ ржка и заминава за другия свѣтъ, въ друго училище. Когато нѣкой се оплаква, че животътъ му е дотегналъ, това показва, че той не иска повече да се храни, т. е. не иска да се учи. Като замине за другия свѣтъ, човѣкъ отива въ друго училище, по-горно или по-долно отъ това, което е следвалъ на земята. Всѣка душа, която напуска земята, отива нѣкъде, но къде — никой не знае. Тя не пише на никого писма, затова никой не знае, на коя улица живѣе, въ коя кжща, и кой е номерътъ на кжщата ѝ. При този неточенъ адресъ, можете ли да намѣрите нѣкоя душа?

Единъ неграмотенъ турчинъ отишълъ при ходжата да му напише едно писмо. Турчинътъ диктувалъ, а ходжата писалъ. Като свършилъ писмото, ходжата запиталъ: Какъвъ е адресътъ на писмото? Ето адресътъ: гр. Призренъ. Въ този градъ има една улица, въ улицата — кжща, на кжщата — врата, на вратата — халка. Ще хванешъ халката, ще почукашъ на вратата. Отъ кжщата ще излѣзе единъ човѣкъ съ бѣла брада. Този човѣкъ е баща ми. На него ще се предаде писмото. Точенъ ли е този адресъ? Въ Призренъ има много улици, а не само една. И въ всѣка улица има много кжщи.

Следователно, всѣко знание трѣбва да бже точно опредѣлено. Знаешъ ли нѣщо, зна-

нието ти трѣбва да бѣде опредѣлено. Ако рисувате портрета на нѣкой човѣкъ, чѣртитѣ на лицето му трѣбва да отговарятъ на действителността. Ако носѣтъ на този човѣкъ е дълъгъ четири сантиметра, а вие го нарисувате шестъ сантиметра, той не отговаря на истинския образъ. Нарисувате ли носа, устата, веждитѣ на този човѣкъ по-дълги, отколкото сж въ действителность, вие давате представа за другъ човѣкъ, а не за този, когото сте рисували. Като рисувате образа на нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да предадете дължината на линиитѣ му въ абсолютна точность, нито съ милиметъръ по-дълги или по-къси. Всички хора страдатъ отъ лъжливи образи. Тѣ си въобразяватъ това, което не става. Нѣкой си въобразява, че ще стане високъ, снаженъ, ще обрѣща внимание на хората. Каква височина най-много може да достигне?—Най-много 2—2 $\frac{1}{2}$ м. Колкото високъ да стане човѣкъ, това има значение само на физическия свѣтъ. Важно е човѣкъ да расте въ умствено и въ духовно отношение. Да се развива човѣкъ добре въ умствено и въ духовно отношение, това значи, да възпитава своитѣ удове, за да се ползува отъ тѣхъ правилно.

„Който има уши да слуша, нека слуша“. Значи, човѣкъ има уши, за да слуша и възприема звуковетѣ правилно. Той има очи, за да гледа и възприема красивитѣ образи и да се ползува отъ тѣхъ. Той има уста, за да приема чиста храна чрезъ нея и да предава Ве-

ликото Слово на Бога. За да изпълнят своята задача, както трѣбва, ушитѣ, очитѣ, устата на човѣка трѣбва да бждатъ възпитани. Когато слуша, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да постави ушииѣ си. Не ги ли постави, както трѣбва, той започва да се дразни. Дразни ли се отъ свѣтлината, човѣкъ не е поставилъ очитѣ си, както трѣбва. Дразните ли хората съ вашето говорене, вие не сте отправили думитѣ си къмъ тѣхъ, както трѣбва. Следователно, разуменъ човѣкъ е онзи, който може правилно да слуша, да гледа, да говори и т. н.

Днесъ всички хора говорятъ за любовта, безъ да си даватъ отчетъ, какъ обичатъ, какъ проявяватъ чувствата си. Коя е първата проява на любовта? Като обичашъ нѣкого, или като те обича нѣкой, ти се радвашъ. Щомъ видишъ човѣка, когото обичашъ, ти веднага се зарадвашъ. Радостта е първата проява на любовта. Когато видятъ круши на дървото, децата започватъ да се радватъ, и отъ очитѣ имъ излиза свѣтлина. Когато въ дома ви дойде единъ обикновенъ гостъ, вие запалвате една свѣщъ. Дойде ли въ дома ви онзи, когото обичате, вие палите две, три и повече свѣщи. Тѣй щото, обича ли ви нѣкой, той се радва. Обичате ли нѣкого, вие се радвате. Вънъ отъ радостта всичко друго е второстепенно нѣщо, на последенъ планъ.

Какво ще кажете за похвалата? Може ли тя да се счита за проява на любовта?— Не,

да хвалишъ човѣка, това не значи да го обичашъ. Има смисълъ да похвалите нѣкого, но ако е необходимо. Запримѣръ, вие можете да хвалите единъ художникъ за картината, която е нарисувалъ. Вие можете да хвалите скулптора за статуята, която е изваялъ. Учениятъ се хвали за придобивките му въ науката, поетътъ — за поезията му, проповѣдникътъ — за силната и красива проповѣдь. Нѣма ли човѣкъ нѣщо, за което заслужава да бжде хваленъ, трѣбва или да мълчите, или да го критикувате. Какво придобива човѣкъ отъ похвалата? Като хвалятъ нѣкого, той се радва, изпитва нѣкаква приятностъ. Приятността, която човѣкъ изпитва при похвалата, е подобна на онази, която жадниятъ усѣща, когато задоволи жаждата си. Прекалената похвала не е на мѣсто. Тя крие въ себе си нѣщо користолюбиво.

Следователно, всичко, съ което човѣкъ прекалява, не допринася никаква полза. Нѣкои обичатъ да говорятъ много — прекаляватъ въ говоренето. Други говорятъ малко — прекаляватъ въ мълчанието. И едниѣ, и другитѣ дотѣгатъ и не допринасятъ нѣкаква полза нито на себе си, нито на окръжаващите. Какъвъ смисълъ има да говоришъ на човѣка съ чарове, че го обичашъ? После той ще ти отговори, че те обича. Какво се придобива отъ тѣзи обяснения? — Нищо не се придобива. Така постъпватъ и децата. Като видятъ една

ябълка, натегнала отъ плодове, едно следъ друго тѣ се изреждатъ предъ нея, откъсватъ си по една ябълка и заминаватъ. Като откъснатъ и последната ябълка отъ дървото, тѣ не се явяватъ вече. — Защо? — Нѣма какво да взематъ отъ нея. Докато ябълката имаше плодове, тѣ я обикаляха, казваха ѝ, че я обичатъ. Значи, когато хората казватъ, че ви обичатъ, дървото ви е пълно съ плодове. Престанатъ ли да ви говорятъ за любовъ, плодоветѣ на вашето дърво сж обрани. Не се сърдете на хората, когато говорятъ лоши нѣща за васъ, нито пъкъ се подавайте на тѣхнитѣ похвали, но провѣрвайте нѣщата, да видите, доколко думитѣ имъ сж истинни. Трѣбва ли художникътъ да се сърди, ако нѣкой му каже, че устата или веждитѣ на портрета, който рисува, сж по-голѣми, и не отговарятъ на действителността? Нѣма защо да се сърди. Той трѣбва да измѣри точно дължината на веждитѣ и устата на човѣка, когото рисува, и да види, отговаря ли на образа, който е сложенъ на платното.

Като ученици, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да се усъвършенствувате. Дали рисувате, пѣте или свирите, вие трѣбва да задоволите първо себе си, а после другитѣ. Ако пѣвецътъ очаква отъ публиката одобрение, той не е пѣлъ добре. Най-добриятъ слушателъ и ценителъ на изкуството, което даденъ човѣкъ проявява, е той самиятъ.

Щомъ той е доволенъ отъ своето пѣние, свирене или рисуване, и публиката ще бжде доволна. Най-добриятъ учителъ за човѣка е той самъ. Вжтрешниятъ учителъ на човѣка всѣки моментъ му нашепва, дали е постъпилъ добре, дали е разрешилъ задачата си правилно.

„Който има уши да слуша, нека слуша“. Въ този стихъ Христосъ не говори за външнитѣ уши на човѣка, но за неговото разбиране. Истинско разбиране е това, което укрепява човѣка и го води къмъ подмладяване. Каква наука, какво разбиране е това, при което човѣкъ се обезсърдчава, отслабва и остарява? Много окултни ученици, които изучаватъ духовнитѣ и окултни науки, вмѣсто да се подмладяватъ, все повече остаряватъ. — Защо? — Защото не могатъ да се откажатъ отъ своитѣ стари разбирания. Като дойдатъ до нѣщо красиво, възвишено, тѣ казватъ: Това е детинска работа, това е заблуждение. По този начинъ тѣ преждевременно остаряватъ. Смислътъ на живота не е въ остаряването, а въ подмладяването. Затова и въ Писанието е казано: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. За да влѣзе въ Царството Божие, човѣкъ трѣбва да стане като детето. Такъвъ е законътъ на духовния свѣтъ. Споредъ този законъ, никой художникъ не може да рисува живи, свѣтли образи, докато не се подготви за тѣхъ. Започне ли да рисува единъ отъ тѣхъ, образътъ моментално се изгубва. По това може да се познае,

дали даденъ художникъ е великъ. Нѣкой човѣкъ приема една свѣтла мисль въ ума си, но скоро следъ това я изгубва. Той самъ се чу-ди, какво е станало съ него, че тъй лесно я забравилъ. Всѣка мисль, за реализирането на която човѣкъ не е готовъ, лесно се заличава отъ паметта му. Той не може да изнесе тази мисль навънъ, защото лесно я забравя.

Следователно, човѣкъ трѣбва да се занимава само съ такива нѣща, които изпъкватъ ясно въ съзнанието му. Единъ човѣкъ може да изпъкне ясно въ съзнанието ви, когато го обичате. Вие разбирате човѣка тогава, когато имате знание и можете да хвърлите свѣтлина върху него. Вие можете да разбирате едно същество, когато го оставите свободно да се проявява. А при какви условия можете да създадете приятелски отношения съ единъ човѣкъ? За да си създадешъ приятелски отношения съ единъ човѣкъ, първо ти трѣбва да го обичашъ. Второ, ти трѣбва да мислишъ за него добре. Дръжъ всѣкога въ ума си мисльта, че той е уменъ човѣкъ. И най-после, ти трѣбва да му дадешъ свобода, никога да не го ограничавашъ. Не можешъ ли да приложишъ тия правила къмъ даденъ човѣкъ, ти не можешъ да създадешъ приятелски отношения съ него, нито той може да ти бжде приятель.

Сжщиятъ законъ се отнася и къмъ Бога. Човѣкъ не може да си създаде връзка съ Бога, докато не Го обича, докато не мисли, че

е всемждъръ и желае свободата на всички същества. При каквито условия да изпадне, човѣкъ трѣбва да знае, че Богъ освобождава хората отъ всичкитѣ имъ противоречия, мъчнотии, страдания. Той воюва за свободата на човѣка. Желанието на човѣка да бѣде свободенъ е Божествено. Затова, именно, като изгуби свободата си, човѣкъ става недоволенъ. Придобие ли я отново, той става вътрешно доволенъ. Не само хората, но и животнитѣ се стремятъ къмъ свобода и я ценятъ.

Едно магаре било впрегнато въ една каменновжглена рудница, нѣкѣде въ Америка, да пренася вжглища отъ една галерия въ друга. Тамъ то работило цѣли четири години, лишено отъ свобода, безъ да види ясенъ, слънчевъ день. Единъ день решили да пуснатъ магарето на свобода за нѣколко часа. Като се видѣло свободно, безъ никакъвъ товаръ, магарето започнало да гледа къмъ слънцето, да се търкаля на земята, съ очи, отправени нагоре, и съ ревъ, който изразявалъ голѣма радостъ, че може леко, спокойно да диша чистия въздухъ. Така магарето е приело нѣщо ново. Когато придобие свободата си, и човѣкътъ, и животното приематъ нѣщо ново.

Ще кажете, че магарето е животно, не разбира нѣщата като човѣка. Това не е право мислене. Магарето е животно, но има нѣщо разумно въ него. Формата на животното може да се уподоби на проста, работническа дреха на човѣка. Животното е работникъ, облѣ-

ченъ съ всѣкидневната си дреха. Когато видите аеропланъ на небето, можете ли да кажете, че аеропланътъ е птица? Ааеропланътъ е машина, която авиаторътъ движи. Авиаторътъ е разумното, което движи машината. Човѣкътъ е разумното същество въ аероплана. Следователно, конътъ, волътъ, магарето сж аероплани, машини, съ които се движи едно разумно същество. Сама по себе си машината не е разумна, но е разумно направена. Много има да се работи върху животното, за да дойде въ положението на човѣка. Като реве, магарето иска да каже, че не е дошло още до своята съвършена форма. То сега се учи да пѣе. Магарето реве всѣки часъ. По неговия ревъ вие можете приблизително да опредѣляте разстоянието отъ единъ часъ до другъ. Макаръ и животно, магарето има добри чърти, които заслужаватъ подражаване. Запримѣръ, магарето всѣкога пие чиста вода. Искате ли да знаете, кжде има чиста вода, следвайте магарето. Пийте отъ водата, отъ която то пие. Въ това отношение то е специалистъ. Освенъ това, магарето никога не се обезсърдчава. Каквото и да е положението му, то всѣкога върви напредъ и води камилиѣ и овцетѣ. Магарето носи товара на господаря си, но пакъ върви напредъ като генералъ.

Тѣй щото, който иска да води хората, да бжде тѣхенъ водителъ, той трѣбва да върви напредъ, но и товарътъ имъ да носи. Не иска ли да носи товара на хората, той трѣб-

ва да остане назадъ, на опашката. Първоначално животнитѣ, главно млѣкопитаещитѣ, се отличавали съ голѣмо спокойствие. Животътъ имъ се заключавалъ въ ядене и спане. Тѣ били будни само докато се нахранятъ. Щомъ се нахранвали, тѣ заспивали. За да не останатъ въ това лениво състояние, мухитѣ имъ дошли на помощъ. Тѣ постоянно ги хапѣли, да ги изкарватъ отъ голѣмата леностъ и пасивностъ въ живота. Заспи ли нѣкое животно, мухитѣ го хапѣли силно, да "провѣрятъ", будно ли е и колко дълбоко спи. Като дойде нѣкоя муха при него, то започва да върти опашката си, да удря, за да не го безпокои. Позволи лиси да настаява повече, животното скача отъ мѣстото си и бѣга. За него хапливитѣ мухи не сж нищо друго, освенъ лоши мисли, които минаватъ покрай човѣка и го безпокоятъ. Какъ трѣбва да се пази човѣкъ отъ тѣхъ? — Съ мисълта си. Какво прави той? Вмѣсто да се пази отъ лошитѣ мисли, той отива да разправя на близкитѣ си, че нѣкакви лоши мисли го нападнали. Лошитѣ мисли сж като учени-тѣ хора, които ходятъ отъ едно мѣсто на друго, да правятъ научни изследвания.

Отличително качество на лошитѣ мисли е користолюбieto. Всѣка лоша мисълъ е користолюбива, вследствие на което внася въ човѣка страхъ, неприятностъ. Когато човѣкъ намисли да заколи една кокошка, тази мисълъ е лоша за кокошката, но на човѣка е приятно, че ще опита нейното месце. Какво трѣбва да

прави кокошката като разбере, че ще я колят? Тръбва ли да чака спокойно ножа? Щомъ има крила, кокошката трѣбва да хвъркне и да избѣгне опасността, която ѝ се готви. Хвърченето е подобно на мисленето. Следователно, когато нѣкоя лоша мисълъ нападне човѣка, той трѣбва да мисли. Когато нѣкоя скръбъ го налети, той сжщо трѣбва да мисли. Нѣкои хора плачатъ въ време на скръбъ. Има скърби, които се махатъ съ плачъ, но има скърби, които съ плачъ не се уреждатъ. Тамъ трѣбва мисълъ, работа. Ако въ крака на нѣкой човѣкъ влѣзе трънъ, плачътъ ще му по Mogne ли? Колкото да плаче, болката, страданието си оставатъ. Тукъ само щипцитѣ помагатъ. Ще вземешъ щипцитѣ, ще изтеглишъ тръна, ще дезинфекцирашъ мѣстото, ще го намажешъ съ дървено масло, и болката ще престане.

И тъй, като знаете характера на лошитѣ мисли, пазете се отъ тѣхъ. Какъ ще се пазите? Като работите върху себе си, да станете неуязвими за тѣхъ, както златото е неуязвимо за кислорода. Благодарение на свойството на златото да не се окислява, всички го търсятъ. Златото се цени повече отъ желѣзото и отъ останалитѣ неблагородни метали. Като срещнете човѣкъ, който мисли и чувства правилно, който знае, какъ да яде и пие, вие го наричате благороденъ, уподобявате го на златото. Срещнете ли човѣкъ, който нѣма тия качества, уподобя-

вате го на желѣзото, което лесно се окислява лесно рѣждясва. Когато иска да познае, дали даденъ човѣкъ е злато или желѣзо, невидимиятъ свѣтъ го поставя на редъ изпитания, да види, какви свойства има. Ако се окисли и изгуби металния си блѣсъкъ, той е желѣзо. Не се ли окисли, той е злато. Хората обичатъ лесния пѣтъ, вследствие на което очакватъ всичко отъ Бога. Тѣ искатъ да имъ се дадатъ дарби, съ които да подобрятъ положението си. Тѣ не подозиратъ, че въ всѣки човѣкъ се криятъ дарби и способности, които чакатъ условия да се развиятъ. Мжнотиитѣ и трудноститѣ сж условия за развиване на човѣшкитѣ дарби. Запримѣръ, единъ човѣкъ отива въ гората и срѣща на пѣтя си една рѣка, широка около метъръ и половина. Той дойде до рѣката и веднага отстѣпва, връща се назадъ. — Защо? — Не се решава да прескочи. Обаче, ако сжщиятъ човѣкъ е преследванъ отъ разбойници, като дойде до нѣкоя рѣка, и поширока да е отъ първата, той я прескача и бѣга напредъ. Значи, мжнотиитѣ въ живота заставятъ човѣка да реши задачата си по-лесно, отколкото при спокойни, добри условия.

Единъ български свещеникъ, на възраст около 85 години, разправяше една своя опитностъ. Като стигналъ до тази възраст, той се почувствувалъ вече доста старъ, немощенъ. На всѣки две-три стѣпки трѣбвало да почива и все си казвалъ: Остарѣ вече, дѣдо по-пе! Какво се случило по-нататѣкъ? Когато ру-

ситѣ бомбардирали Варна, една бомба паднала до църквата и разтърсила околнитѣ кжщи. Както седѣлъ у дома си, свещеникѣтъ сжщо се разтърсилѣ и моментално решилѣ да бѣга. Огледалѣ се набързо въ стаята, сграбчилѣ нѣщо и хукналѣ да бѣга. Като видѣлъ, че е вѣнѣ отѣ града, успокоилѣ се и седналѣ да си почине. Каква била изненадата му, когато разбралѣ, че се намира на два километра разстояние вѣнѣ отѣ града. Не само това, но въ ржката си държалѣ една тиква. Значи, страхѣтъ, който преживѣлъ, събудилѣ въ него скрити сили, които му дали възможностѣ не само да върви на далеченѣ пжтъ, но да тича и да носи тиква въ ржката си. Той самѣ се чудѣлъ, защо му трѣбвала тази тиква. Значи, мжнотиитѣ, страданията иматѣ за целѣ да поставятѣ човѣка въ прогресивно състояние, да събудятѣ въ него всички скрити сили за животѣ, за работа.

Сжщественото въ живота на човѣка е да пази любовѣта, която има въ сърдцето си. Чрезѣ любовѣта човѣкѣ може да запази ония нормални състояния, съ които природата го е надарила. Замримѣрѣ, една отѣ нормалнитѣ прояви въ природата е вѣчното обновяване, т. е. вѣчното подмладяване. Дето любовѣта царя, тамѣ има вѣченѣ, постояненѣ приливѣ на енергия. Само любовѣта е въ състояние да подмлади човѣка. Тя внася въ него животѣ, енергия. Щомѣ любовѣта напусне човѣка, и животѣтъ му се прекратява.

И тъй, дайте широкъ пжтъ на любовта въ себе си. Не затваряйте прозорцитѣ на вашия умъ за Божествената свѣтлина. Обичайте свѣтлината, понеже тя се влияе отъ любовта. Обичайте свѣтлината, за да ви бжде приятна и да се ползвате отъ нея разумно. Който обича знанието, той може да го използва. Човѣкъ може да придобие нѣщо отъ науката, само ако я обича.

Като ученици, пазете свѣтлината на ума си, пазете любовта въ сърдцето си, пазете и свободата, която ви е дадена. Помнете, че Божественото се проявява и при най-лошитѣ и тежки условия на живота. Когато човѣкъ има вѣра и упование въ Божественото, той може и мечка да срещне на пжтя си, безъ да го закачи. Това показва, че Божественото се проявява и въ мечката. Щомъ вѣрва въ Божественото, човѣкъ може да го види навсѣкжде.

Единъ каракачанинъ често ходѣлъ изъ Стара-планина, да събира дърва и да ги носи въ близкитѣ села за продаване. Пжтътъ, по който влизалъ въ гората, билъ една тѣсна пжтека, презъ която само единъ човѣкъ могълъ да минава. Единъ день, като отивалъ въ гората, тръгналъ по сжщата пжтека, но останалъ малко изненаданъ, като видѣлъ, че срещу него върви една мечка. Той запазилъ присѣтствие на духа си и спрѣлъ за малко, да помисли, какво да прави. Въ сжщото време и мечката спрѣла. Следъ това тя се изправила на заднитѣ си крака, а съ преднитѣ се закре-

пила за камънитѣ. По този начинъ тя дала възможностъ на селянина да мине презъ пжтеката. Той миналъ спокойно край мечката, следъ което и тя продължила пжтя си. Като се разминали, селянинътъ се обърналъ къмъ мечката, да види, какво ще прави. И мечката, отъ своя страна, се спрѣла да го гледа.

Следователно, ще знаете, че всѣка мжчнотия, която се изпрѣчва на пжтя ви, не е нище друго, освенъ мечка, съ която лесно можете да се справите. Това показва, че и въ мжчнотията има разумностъ. Съ други думи казано: задъ всѣка мжчнотия се крие известна разумностъ. Така трѣбва да гледате на мжчнотиитѣ, за да можете лесно да се справяте съ тѣхъ. Не гледате ли така на мжчнотиитѣ, вие ще се страхувате, ще се обезсърдчавате и нищо нѣма да придобиете.

Едно малко момче често ходѣло да носи храна на баща си, който работѣлъ на нивата. За да отиде до нивата, детето минавало презъ една гора. Единъ день, като се връщало у дома си, то пакъ минало презъ сжщата гора, но срещу него се задала една мечка. Пжтеката, презъ която трѣбвало да мине момчето, била много тѣсна. Като видѣло мечката предъ себе си, то нѣмало накжде да бѣга и се спрѣло — не знаяло, какво да прави. Въ този моментъ мечката дигнала на ржце детето, завъртѣла се и го оставила отъ другата страна на пжтеката, свободно да продължи

пжтя си. Безъ никакъвъ страхъ, детето про-
дължило пжтя си.

И тъй, срещнете ли нѣкаква мжчнотия на пжтя си, приемоте я спокойно, съ пълна вѣра въ Божествения Промисълъ. Мжчнотията ще ви дигне на ржце, ще се извърти и ще ви остави на пжтя свободно да се движите. Помнете, че при всѣка мжчнотия, която срѣщате въ живота си, ще имате помощта на всички, които ви обичатъ. Никой човѣкъ не е самъ. Обаче, губи ли вѣрата си, той се чувствува самъ, отъ всички изоставенъ. Въ сжщностъ не е така, но като изгуби вѣрата си, човѣкъ изпуска отъ ржката си вжжето, за което се държи. Хване ли се отново за това вжже, той се насърдчава и трѣгва напредъ.

Мнозина казватъ, че сж остарѣли, че краката имъ не държатъ вече. Тѣ сж остарѣли, безъ да сж поумнѣли. Споредъ мене, само онзи има право да остарява, който е поумнѣлъ. Който не е поумнѣлъ, той нѣма право да остарява. Остарѣе ли, безъ да поумнѣе, човѣкъ е изложенъ на голѣмъ бой. Срещнете ли човѣкъ, който се оплаква, че го биятъ, ще знаете, че той е остарѣлъ, безъ да поумнѣе. Той казва: Едно време бѣхъ младъ, силенъ, никой не можеше да ме пипне, но като остарѣхъ, всички се подиграватъ съ мене. Станахъ посмѣшище на младигѣ. Биятъ те защото преждевременно си остарѣлъ. Ако бѣше уменъ, каквото страдание да ти дойде, щѣше да се радвашъ. Който разбира стра-

данията и радоститѣ, той разбира смисъла на живота.

Какво нѣщо е животътъ?—Най-великото изкуство на земята. Да може човѣкъ правилно да живѣе, това значи, да владѣе най-великото изкуство въ свѣта. Всичко въ живота е създадено за човѣка. Предъ него стои вѣчността. Той трѣбва да учи, да дойде до познаване на Бога, на цѣлата вселена. Въ Писанието е казано: „Ито око е видѣло, нито ухо е чуло това, което Богъ е приготвилъ за човѣка“. Когато любовта дойде въ човѣка, тя ще отвори очитѣ му да вижда всичко, което е приготвено за него. Безъ любовъ, човѣкъ е слѣпъ. Слѣпиятъ, като срещне своя ближень не намира никакво съдържание въ него. Обаче, като прогледа, той вижда красиви нѣща въ човѣка. Не е достатъчно само човѣкъ да има очи, но той трѣбва да знае да гледа. И въ най-грозния човѣкъ художникътъ намира нѣщо, за което заслужава да го рисува. И като го нарисува, той става знаменитъ. Въ грозното художникътъ намира красиви чѣрти, поради което грозотата се отваря за него и го прави великъ. Когато рисува нѣщо красиво, красотата сѣщо се отваря за него и му казва: Понеже ти вѣрвашъ, че можешъ да ме нарисуващъ, и азъ ще те направя великъ. Следователно, който има окоето на художника, да вижда великото и въ грозотата, и въ красотата, той ще стане великъ. Грозотата и красотата еднакво прославятъ човѣка.

Въ заключение на това, казвамъ: Който разбира смисъла на голѣмитѣ скърби и на голѣмитѣ радости, той великъ ще стане. Който разбира смисъла на грозотата и на красотата, той велика душа ще стане. Който разбира смисъла на ограниченията и противоречията въ живота, той свободенъ ще стане.

Преди години, полицията въ Лондонъ успѣла да залови единъ отъ голѣмитѣ апаши, когото дълго време търсѣла. Вързали ржцетѣ и краката му съ дебело, здраво вжже, и така го затворили въ участъка, докато излѣзе присждата му. Стражарьтъ, който надзиравалъ апашитѣ и престѣпниците, влѣзълъ въ стаята на този апашъ, съ запалена свѣщъ въ ржка, да му остави хлѣбъ и вода. Въ бързината си, обаче, той забравилъ свѣщъта. Като се видѣлъ самъ, апаштъ започналъ да мисли, какъ да се освободи. Изведнѣжъ му дошла мисълъта, да дигне краката си на свѣщъта и да прегори вжжето, съ което били завързани. Както намислилъ, така направилъ. После поставилъ и ржцетѣ си до пламъка на свѣщъта. Щомъ освободилъ ржцетѣ и краката си отъ вжжетата, той започналъ да мисли, какъ да избѣга. На земята, вмѣсто легло, имало единъ здравъ чаршафъ. Разкжсалъ чаршафа на тѣсни парчета, които завързалъ едно за друго и направилъ едно вжже, съ което се спусналъ отъ прозореца.

Ще кажете: Ималъ ли е право тоза апашъ да постѣпва така? Азъ взимамъ този примѣръ

като символъ, отъ който можете да извадите следното заключение: когато дяволътъ върже ржцетъ и краката ви и ви затвори, но по невнимание забрави свѣщъта си, бждете умни да използвате запалената свѣщъ, да прегорите превръзкитъ си и да излѣзете вънъ, на свобода. Свободата на човѣка стои надъ всичко.

Казано е: „Истината ще ви направи свободни“. Когато истината дойде въ човѣка, той се освобождава. Естественъ е стремежътъ на човѣка къмъ свобода. Тѣй щото, отнематъ ли свободата му той има абсолютно право да воюва заради нея, да я придобие. Акоси ограниченъ, имашъ право да се освободишъ. Ако срещнешъ нѣкой ограниченъ човѣка, помогни му да се освободи. Видишъ ли, че нѣкой е вързанъ за дърво, отрѣжи вжжето и му кажи да пази свободата си. Каже ли нѣкой, че животътъ нѣма смисълъ, насърди го, докажи му по нѣкакъвъ начинъ, че има смисълъ да се живѣе. Оплаква ли ти се нѣкой, че е неспособенъ, че не е даровитъ, намѣри най-малката дарба въ него и му я посочи, да се насърди. Накарай го да рисува. Започне ли да рисува, той ще се окуражи. — Ама не съмъ училъ. — Вземи четка и почни. Когато мисълта на човѣка се насочи въ правъ пътъ, все ще се роди нѣкаква идея въ него. Колкото малка да е тази идея, той трѣбва да ѝ

даде ходъ. Тя ще роди нѣщо добро отъ себе си.

„Който има уши да слуша, нека слуша“. Който се вслушва въ Божественото въ себе си, той може великъ да стане. Той може да стане ученъ, поетъ, философъ, ораторъ, художникъ и т. н. Работете върху себе си, да развивате своята интуиция. Правете опити да познавате времето интуитивно. Спирайте се върху своето вътрешно разположение и наблюдавайте, има ли нѣкаква връзка между него и времето отвънъ. По този начинъ ще придобиете изкуството да гадаете, дали времето ще бжде добро или лошо. Когато преживявате голѣма скръбъ, знайте, че животътъ ви е на оправяне. Когато преживявате голѣма радостъ, животътъ ви е изложенъ на голѣма опасностъ. Значи, следъ всѣка радостъ иде скръбъ и следъ всѣка скръбъ иде радостъ. Радостта представя години на изобилие, на плодородие въ човѣка, а скръбта — гладни, мършави години. Разумниятъ събира отъ плодороднитѣ години, за да издържи, когато дойдатъ гладни времена. Като знаете това, приемайте съ радостъ скърбитѣ въ живота си, защото следъ тѣхъ иде нѣкакво велико благо.

Като ученици на Велика Школа, благодарете и за радоститѣ, и за скърбитѣ. Благодарете за всички предмети, които ви се преподаватъ въ Школата. Отъ тѣхъ вие изучавате земята, камънитѣ, растенията, животнитѣ. За разумния ученикъ цвѣтята представятъ ме-

тоди за примиряване на човѣка съ мжнотиитѣ, негодитѣ и противоречията въ живота му. Синьото цвѣте казва на човѣка, че вѣра му е нужна; жълтото цвѣте му казва, че трѣбва да мисли; червеното цвѣте му казва, че трѣбва да има любовъ въ сърдцето си, да обича хората. Всички цвѣтя говорятъ съ хората, казватъ имъ, какво трѣбва да развиватъ въ себе си. Всички цвѣтя, отъ най-малкото до най-големото, иматъ своето велико предназначение. Всичко, което Богъ е създалъ, има велико предназначение. Цѣлата природа представя сборъ отъ същества, които сж живѣли въ съгласие съ Божиитѣ закони. Днесъ тѣ се проявяватъ въ различни форми и раздаватъ отъ изобилието, въ косто живѣятъ, на всички нуждаещи. Кой каквото нѣма, да го търси въ природата. Вслушвайте се въ гласа, въ езика на цвѣтята, на тревитѣ, на дърветата, на птицитѣ и на животнитѣ. Вслушвайте се най-после и въ вътрешния гласъ на Духа, който ви ръководи къмъ красивото и великото, къмъ всичко онова, което Богъ е създалъ.

„Който има уши да слуша, нека слуша“. Блажени сте, че имате уши да слушате за всичко онова, което Великиятъ е създалъ. Блажени сте, че имате възможность да се ползвате отъ благата, които днесъ ви се даватъ, както и отъ тия, които въ бъдеще ще ви се дадатъ.

*

3. августъ, 5 ч. с.

Трудни задачи

Всички съвременни хора, духовни или свѣтски, се намиратъ предъ въпроси, трудни за решаване. И на Христа сж задавали трудни въпроси. Запримѣръ, нѣкои сж Го питали: „Право ли е да даваме данъ Кесарю, или не?“ Нѣкои отъ садукееитѣ, които отричали възкресението, Го запитали: „Учителю, Мойсей написа намъ: Ако умре безчаденъ на нѣкого братъ му, който има жена, да вземе братъ му жената на брата си. А имаше седмина братя: и първиятъ взе жена и умрѣ безчаденъ. И взе вториятъ жената, но умрѣ и той безчаденъ. И третиятъ я взе; сжщо така и седмината, и не оставиха чада и умрѣха. А подиръ всичкитѣ умрѣ и жената. И тѣй, въ възкресението, на кого отъ тѣхъ ще бжде жена?“ На този въпросъ може да се отговори по следния начинъ: Седемъ гжсеници били на едно дърво. Като се превърнали на пеперуди, на коя отъ тѣхъ принадлежи дървото? Докато сж гжсеници, тѣ се нуждаятъ отъ листата на дървото, но щомъ се превърнатъ въ пеперуди, тѣ не се нуждаятъ вече отъ листа — друга храна е нужна за тѣхъ. Като пеперуди, тѣ нѣма да лазятъ по дървото и да ядатъ листа, но ще хвърактъ по широкия свѣтъ. Тѣй щото, ще

знаете, че мъчните въпроси за гжсеницитъ не сж мъчни за пеперудитъ. При сегашния животъ на хората, кой мъжъ или коя жена биха желали въ възкресението да иматъ сжщата жена или сжщия мъжъ? Съ други думи казано: Кой би желалъ въ възкресението да облѣче сжщитъ дрехи, които цѣлъ животъ сж го стѣгали?

Съвременнитъ хора трѣбва да си зададатъ следнитъ въпроси: Живѣятъ ли, както трѣбва? Учени ли сж, както тѣ разбиратъ? Имамъ ли свобода, каквато търсятъ? Освенъ тѣзи въпроси, има още редица материални въпроси, на които, не само трѣбва да се отговори, но трѣбва да се разрешатъ. Материалнитъ въпроси, които иматъ времененъ характеръ, създаватъ най-голѣми безпокойствия и противоречия на човѣка. Освенъ отъ материални въпроси, човѣкъ се интересува още отъ духовни и отъ Божествени. Значи, има въпроси, които сж отъ значение за отношенията на човѣка къмъ самия себе, къмъ ближнитъ му, къмъ природата и къмъ Бога. За човѣка е важно отношението му къмъ свѣтлината, къмъ въздуха, къмъ водата и къмъ храната. Съ очитъ си той приема свѣтлината, съ ушитъ си — трептенията на звука, съ устата си — водата, въздуха и храната. Той приема въздуха главно чрезъ носа си. Съ носа си човѣкъ приема и миризмитъ, били тѣ приятни или неприятни. Обаче, не е достатъчно човѣкъ само да гледа, да чува, да мирише, да се храни. да пие вода и да ди-

ша, но трѣбва да знае, какъ да извършва тия процеси и какво да възприема.

Сегашнитѣ хора гледатъ, чуватъ, миришатъ, дишатъ, хранятъ се, но сж изгубили способността си да извършватъ тия процеси правилно. Вмѣсто да гледатъ красиви образи, тѣ често се натъкватъ на грозни, неприятни образи и картини, вследствие на което изгубватъ навика си да гледатъ и възприематъ само красивото въ свѣта. Като срещнатъ нѣкой здравъ, жизнерадостенъ човѣкъ, тѣ се радватъ. Не се минава много време. тѣ срѣщатъ нѣкой боленъ, измжченъ човѣкъ и се наскърбяватъ. Здравиятъ произвежда приятно впечатление на човѣка, а болниятъ — неприятно. Светиятъ, чистиятъ човѣкъ произвежда приятно впечатление, а грѣшникътъ, нечистиятъ — неприятно. Ако седите зимно време около огъня, вие сте доволни, усѣщате една приятностъ. Ако лѣтно време, при голѣма горещина, се приближите при сжщия огънь, вие изпитвате неприятно чувство и бѣгате далечъ отъ него.

Като говоримъ за здравъ и боленъ човѣкъ, за уменъ и глупавъ, за добъръ и лошъ. явява се въпросъ, по какво се различава здравиятъ отъ болния, умниятъ отъ глупавия, добриятъ отъ лошия. Здравъ човѣкъ е този, който работи, безъ да се уморява. Уменъ човѣкъ е този, който мисли право. Добъръ човѣкъ е този, който чувствува нѣщата. Когото срещне, той влиза въ положението му за всичко му съчувствува. Като чувствува и своитѣ.

и чуждитѣ болки и страдания, човѣкъ се облагородява и избѣгва да причинява страдания, както на себе си, така и на своитѣ ближни. Достатъчно е единъ пътъ човѣкъ да мине босъ презъ нива, обрасла съ цигански тръне, за да не помисли втори пътъ за сжщото мѣсто. Като е миналъ презъ чувства, които причиняватъ болки, подобни на циганскитѣ тръне, човѣкъ се стреми, по какъвто да е начинъ да се освободи отъ тѣхъ. Ако мжжѣтъ минава презъ нива, обрасла съ цигански тръне, и набоде краката си, трѣбва ли да се оплаква на жена си, на приятелитѣ си. че е пострадалъ отъ трънетѣ? Какво ще му кажатъ тѣ? Всички ще започнатъ да го учатъ, какво да прави. Всички ще се чудятъ, какъ е допусналъ да се нарани толкова много. Тѣ ще кажатъ: Какъ е възможно, възрастенъ човѣкъ да не предвиди, какво го очаква. За него е важно въ дадения моментъ да извади трънетѣ отъ краката си, да намаже болното си мѣсто съ дървено масло и втори пътъ да не отива босъ въ такава нива. Ще дойде нѣкой да го убеждава, че циганскитѣ тръне помагали противъ ревматизмъ. Наистина, тѣ съдържатъ известна лѣчебна сила, но достатъчни сж само два-три тръна. Влѣзатъ ли стотина тръна въ краката на човѣка, това е извънредно много. Ако две пчели ужилятъ човѣка, тѣ ще му помогнатъ противъ ревматизма, но ако сто пчели го ужилатъ, тѣ могатъ да го умъртвятъ.

Сега, като влизате въ новитѣ условия на живота, вие трѣбва да мислите по новъ начинъ. Днесъ сиромаштъ мисли по единъ начинъ, а богатиятъ — по другъ. Мислите ли право, и като сиромашъ, и като богатъ, вие трѣбва да мислите по единъ начинъ. Когато осиромашее, човѣкъ започва да обикаля пазаритѣ на стари, на евтини дрехи. Като забогатѣе той обикаля най-модернитѣ и богати магазини. Той иска да си купи хубава, модерна дреха, а колко струва, това не го интересува. Като се разочароватъ отъ нѣкоя религия, хората трѣгватъ отъ едно религиозно общество на друго, да изучаватъ тѣхното вѣру, дано по-лесно, т. е. по-евтино го купятъ. Тѣ казватъ: Трѣбва да се върнемъ къмъ старото. Питамъ: трѣбва ли възрастниятъ човѣкъ да си спомня съ съжаление за своето детство, когато сж го возили въ количка и да иска да се върне къмъ него? — Не, веднѣжъ миналъ презъ една фаза на живота, човѣкъ трѣбва да върви напредъ. Нѣкои религиозни хора се придържатъ строго въ Писанието. Тѣ казватъ, че само това е вѣрно, което е писано въ Евангелието. Тѣ сж прави, но едно трѣбва да иматъ предъ видъ: Човѣкъ може да се ползува отъ Словото дотолкова, доколкото Духътъ го освѣтява. Всѣки день Духътъ изяснява Словото и внася въ него нови елементи.

Сега, да се върнемъ къмъ въпроса, който зададохъ на Христа: „Трѣбва ли да се дава данѣкъ на Кесаря?“ Този въпросъ може да се

представи въ друга форма: Тръбва ли синътъ да дава данъкъ на баща си? Тръбва ли дъщерята да дава данъкъ на майка си? Следователно, преди да отговори на зададения въпросъ, Христосъ зададе другъ, приблизително въ следната форма: Отъ кого взиматъ царетъ данъкъ — отъ синоветъ си или отъ чуждитъ? — Отъ чуждитъ. разбира се. Но за да не се съблазнятъ, Христосъ каза на Петра, да хвърли мрежата си въ водата, дето ще улови една риба, която въ устата си има една златна монета. Като извади монетата, нека я даде като данъкъ за себе си и за Него. Питамъ: Какъвъ данъкъ тръбва да платите за уроцитъ, за проповѣдитъ които нѣкой ви държи? По колко плащате на нѣкой учителъ по музика? — Различно. Има уроци по музика отъ 20 — 10 000 лева — зависи отъ учителя. Единъ младъ момъкъ, любителъ на музиката отишълъ при единъ виденъ учителъ. да взима уроци. Като взелъ единъ урокъ, учителътъ го запиталъ: Искашъ ли още единъ урокъ? — Не достатъчно ми е единъ, всичко научихъ. Учителътъ му взелъ толкова много пари. че ученикътъ не могълъ да помисли за втори урокъ. Ако за единъ урокъ по музика се плаща толкова скъпо, можете да си представите, колко тръбва да платите за единъ урокъ по Божията Любовь.

Днесъ е опасно да се говори за вѣрата, за любовта. Ако нѣкой те пита, вѣрвашъ ли въ Бога и отговоришъ, че вѣрвашъ, ведна-

га ще ти зададе другъ въпросъ: Като вѣрвашъ, защо не вѣрвишъ въ стѣпките Му? — Обичашъ ли мъжа си? — Обичамъ го. — Като го обичашъ, защо му причинявашъ толкова много безпокойства и страдания? Наистина, защо следъ като се обичатъ, хората си създаватъ мъжнотии и страдания? Като се събератъ двама души, които се обичатъ, тѣ изпадатъ въ положението на пѣвци или на музиканти, всѣки иска да изпѣе или да изсвири нѣщо, а другиятъ да слуша. И вториятъ, обаче, иска да свири или да пѣе и да бжде изслушанъ. Понеже всѣки иска да се чуе неговиятъ гласъ, между тѣхъ се заражда недоволство, неразположение. Щомъ се обичатъ хората трѣбва да си отстъпватъ: единъ день ще свири единиятъ, на другия день — вториятъ. Така, именно, и двамата ще бждатъ доволни.

Както свѣтскитѣ хора обичатъ да се хвалятъ, да иматъ предимство единъ надъ другъ, сжщото обичатъ и религиознитѣ. Като се събератъ нѣколко религиозни заедно, тѣ започватъ да се хвалятъ. Единъ отъ тѣхъ казва, че преди години съвсемъ западналъ материално, но като се помолилъ на Бога, въ скоро време положението му се подобрило. Другъ разправя, че говедата му измрѣли отъ нѣкаква болестъ, но като се помолилъ, всичко дошло въ първото си положение. Трети разказва че билъ младъ, но самотенъ момъкъ. Като се помолилъ, скоро срещналъ добра, знатна мома и се оженилъ за нея, Колкото и да се хвалятъ, това сж преси-

лени работи. Женитбата не подразбира щастие, както мнозина мислятъ. Да се оженишъ, това значи, да минешъ презъ посвещение. Жената, децата ти ще те опитватъ по различни начини, да видятъ, колко си добъръ. Мжжътъ пъкъ ще опитва жена си. Голѣмъ курсъ, голѣма наука е женитбата. Сиромашията и богатството сжщо така сж условия за посвещение. Човѣкъ минава презъ сиромашията и богатството, презъ знанието и невежеството, за да се опита, какво може да направи съ тѣхъ. Когато свърши гимназия и университетъ човѣкъ се поставя на изпитъ да се провѣри, каква работа може да му се даде. Животътъ на земята е велико училище, въ което ученикътъ постоянно се подлага на изпити. Като се поставя на редъ изпитания, човѣкъ постепенно развива надеждата, вѣрата и любовта си. Безъ надежда той не може да разбере човѣшкото сърдце. Безъ вѣра той не може да разбере ангелитѣ. Безъ любовъ той не може да разбере Божествения свѣтъ, т. е. Духътъ Божий. Казано е въ Писанието, че любовта е плодъ на Духа. Който се храни съ плода на Духа, той може да се запознае съ Божествения свѣтъ. Като обича, човѣкъ самъ се храни, а щомъ се храни, той прави добро първо на себе си, а после на ближнитѣ си. Любовта се изявява въ две направления: въ даване и въ взимане. Всѣки дава отъ себе си най-хубавото. Ако музикантъ ви обича, той ще ви извири най-любимото си парче. Ако градинарь ви обича, той ще ви даде отъ най-

хубавитѣ си плодове. Ако шивачъ ви обича, той ще ви скрои и ушие дреха, по всички правила на изкуството си.

Сега, като изучавамъ хората отъ Божествено гледище, виждамъ, че тѣ представятъ музикални парчета. Трѣбва да дойде нѣкой великъ музикантъ въ свѣта, който да чете написаното върху тѣхъ и да свири по него. Само при това положение човѣкъ може да познае истинската си стойностъ. Докато не изсвирите това, което е писано върху човѣка, вие не можете да го познаете. Сегашнитѣ хора се срѣщатъ, но нито се познаватъ, нито се разбиратъ. — Защо? — Защото не могатъ да четатъ, какво е написано върху тѣхъ. Има хора, които внасятъ въ ума ви нѣкаква идея, въ сърдцето ви приятно чувство или радостъ, а въ волята ви потикъ за една добра постѣпка. Значи, всички добри разположения, които придобивате, се дължатъ на срѣщата ви съ хората. Тази е причината, поради която трѣбва да обичате хората. Всѣки човѣкъ е носителъ на известно благо въ себе си. За да получите това благо, вие трѣбва да знаете да свирите написаното върху човѣка. Сѣщиятъ законъ има значение и при познаване на Бога. Човѣкъ не може да познае Бога, докато не дойде до положение да чете и да свири всичко онова, което Той е създалъ. За да разбере красотата на Божия свѣтъ, човѣкъ трѣбва да знае да чете, да свири и да пѣе. Яденето, отъ своя страна, е особенъ родъ музика, въ която има тактъ,

ритъмъ и темпо. Да ядешъ музикално, това значи, да не бързашъ. Животнитѣ ядатъ много бързо, вследствие на което сж лишени отъ музика. Когато волътъ преживя храната си, и това представя до известна степенъ музика. Добре е, когато човѣкъ се храни, да слуша музика. Въ време на ядене, човѣкъ се нуждае отъ весела, но не игрива музика. Игривата и тжжната музика еднакво нарушаватъ ритъма на яденето.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да изучава живота, да го разглежда като музика. Всѣка дума, всѣко движение крие въ себе си особенъ родъ музика. Коя е първата дума, съ която посрѣщате нѣкой вашъ гостъ? Вие му казвате „добъръ день или добре дошълъ“. Съ каква дума ще ви посрещнатъ, като отидете на онзи свѣтъ? Вие говорите за раждане и прераждане. Като сте заминавали за онзи свѣтъ, спомнете си, какъ сж ви посрѣщали и какво сж ви казвали. Вижда се, че нищо не помните. Какъвъ е първиятъ звукъ, съ който новороденото дете заплаква? Лесно можете да имитирате този звукъ, защото не е сложенъ. Щомъ детото излѣзе на бѣлъ свѣтъ, ангелътъ му стои близо до него и му дава тонъ. Детето чува този тонъ и го произвежда. Щомъ чуятъ този тонъ, всички окръжаващи се радватъ, че се е родилъ човѣкъ на свѣта. Не само при раждането си човѣкъ се нуждае отъ основенъ тонъ, но презъ цѣлия си животъ. Когато човѣкъ намисли да направи нѣ-

кое добро дѣло, ангелътъ на доброто веднага му дава основния тонъ. Не вземе ли правилно този тонъ, доброто дѣло не излиза, както трѣбва. Обикне ли човѣкъ нѣкого, ангелътъ на любовта му дава основния тонъ. Не вземе ли правилно основния тонъ на любовта, човѣкъ изгубва любовта си и не може да пѣе, както трѣбва. Не е лесно човѣкъ да обича, т. е. не е лесно да попадне въ основния тонъ на любовта. Всички добродетели — любовта, мжростъта, истината, правдата и доброто иматъ свои основни тонове, които, не се ли взематъ правилно, и добродетелитѣ не се изиявяватъ правилно.

Като ученици на Велика Школа, вие се намирате предъ велики задачи. За решаването на тия задачи се иска голѣмо смирение и чистота. Единъ способенъ американски студентъ по богословие решилъ да прекара лѣтото въ чифлика на единъ богатъ земевладѣлецъ, да работи и да проповѣдва Словото. Той прекаралъ лѣтото въ усилена физическа и духовна работа и като тръгналъ за дома си, земевладѣлецътъ му далъ само половинъ доларъ. Ще кажете, че това е несправедливо. Колко плащате вие за работата на една пчела? Не само че нищо не ѝ плащате, но взимате всичкия ѝ медъ. Понѣкога, една дума, казана на мѣсто, струва хиляди левове. И ако не могатъ да ви платятъ за труда съ пари, за предпочитане е да получите едно добро пожелание. Нѣкой беденъ човѣкъ не може да възнагради труда ви,

но казва: Богъ да ви благослови вмѣсто мене. Божието благословение струва хиляди и милиони пѣти повече отъ благото, което хората могатъ да ви дадатъ. Нѣма по-голѣмо благо за човѣка отъ това, да има за приятель нѣкой царь или Бога. Съ каквато молба да се обърне къмъ приятеля си, той ще му послужи въ всичко. Въ ржцетъ на Бога е изобилието на свѣта. Рече ли човѣкъ да се оплаква отъ сиромашия, отъ невежество, това показва, че той нѣма такъвъ приятель, който да му помогне въ онази липса. отъ която се оплаква.

Бедниятъ трѣбва да има за приятель поне единъ богатъ човѣкъ. Богатиятъ трѣбва да има за приятель поне единъ беденъ човѣкъ. Учениятъ трѣбва да има за приятель поне единъ невежа, а невежиятъ трѣбва да има за приятель поне единъ ученъ човѣкъ. Следователно, ако човѣкъ не може да събере на едно мѣсто въ себе си белния и богатия, невежата и учения, той нищо не може да постигне. Бедниятъ представя човѣшкото сърдце, а богатиятъ—човѣшкия умъ. Работата на ума е лесна, но работата на сърдцето е мжчна. Човѣкъ страда отъ сърдцето си, а не отъ ума си. Бедниятъ, т. е. сърдцето страда, когато нѣма единъ богатъ умъ. Богатиятъ, т. е. умътъ страда, когато нѣма едно бедно сърдце. Бедното сърдце представя поле, върху което умътъ работи. Ако богатиятъ умъ не е свързанъ съ едно бедно сърдце, той нѣма кжде да вложи капитала си. Бедниятъ нѣма на разположе-

ние материални нѣща, но той е способенъ, уменъ, може да се учи. Следователно, богатиятъ използва богатството си, само когато има единъ беденъ приятелъ. Като дойде при богатия, бедниятъ носи хубави книги за четене. Щомъ прочете книгата, той започва да пѣе и да свири. Мощна сила се крие въ книги, писани подъ диктовката на Духа. Такива сж Свещенитѣ книги и Евангелието. Евангелието съдържа цѣръ за всички болести, за всички нахърнени чувства, за безвѣрието, за обезнадеждаването, за безлюбието и т. н. Евангелието дава цѣръ за примиряване на хората. Обаче, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да употребява тия цѣрове. Може ли музикантътъ или пѣвецътъ да свири или да пѣе, следъ като се е нахранилъ добре? Трѣбва да мине най-малко половинъ часъ следъ яденето, за да може човѣкъ да пѣе или да свири.

И тъй, за да разбира Божиитѣ пѣтища, човѣкъ трѣбва да е смлѣлъ материалнитѣ работи въ сърдцето си. Той трѣбва да е разрешилъ материалнитѣ въпроси. Това не значи, че той трѣбва да се откъсне отъ физическия животъ, но не трѣбва да се товари съ работи, които не сж по неговитѣ сили. Ако вие живеете при приятелъ, когото обичате и който ви обича, трѣбва ли да се смущавате за утрешния день? Щомъ е богатъ, той има грижа за васъ. Ако баща ви е богатъ и е решилъ да ви издържа да учите въ странство, трѣбва ли да се безпокоите за материалното си положение? Всѣ-

ко безпокойство и смущение има за основа нѣщо материално. Трѣбва ли да се смущавате, щомъ живѣете въ свѣтъ, създаденъ отъ Бога? — Ама какъ ще прекарамъ живота си? — Баща ви е богатъ, нѣма защо да се тревожите. Той ще ви подържа да свършите гимназия, университетъ и ще вземете добра служба. — Не зная, какъ да се моля на баща си. — Това е другъ въпросъ. Добриятъ синъ знае, какъ да се моли на баща си. Щомъ е отишълъ въ странство, между чужди хора, той знае, какъ и какво да пише. Той ще вземе перо и мастило и ще пише: Татко, свършихъ първия семестъръ успѣшно. Сега ми трѣбватъ пари за такси, за наемъ, за храна и облѣкло. Животътъ стана по-скѣпъ. Прати ми по-голяма сума отъ тази, която досега ми пращаше. Благодаря за грижитѣ, които имашъ къмъ мене. Моята длъжностъ е да уча, да работя, да оправдая всичко, което правишъ за мене. Добре съмъ, доволенъ съмъ отъ лекциитѣ на професоритѣ. Рече ли да се оплаква на баща си, той не го познава. Болниятъ има право да се оплаква, но здравиятъ — никога. Здравиятъ трѣбва само да благодари на баща си за грижитѣ, които полага за него. Като се върне отъ странство, той трѣбва да покаже на родителитѣ си, каква наука или какво изкуство е придобилъ, да познаятъ тѣ, че синътъ имъ е училъ добре и оправдалъ тѣхнитѣ грижи и сръдства. Ако е художникъ, той трѣбва да вземе четката и набързо да нарисува портрета на баща си, на май-

ка си, на братята и на сестритѣ си, да видятъ, че той, наистина, е училъ и придобилъ нѣщо. Гледамъ, нѣкой художникъ взима моливъ и листъ, туря черни точки по хартията, изведнѣжъ виждамъ, че е нарисувалъ нѣщо: вода, която тече, или снѣгъ. Това сж сѣнки на водата и на снѣга, но даватъ ясна представа за тѣхъ. Всѣки човѣкъ може да бжде художникъ, да рисува живи картини. Запримѣръ, какъ бихте нарисували картината на любовта? Какъ бихте нарисували картината на вѣрвация и безвѣрника? Изобщо, човѣкъ може да рисува всичко, каквото преживява.

Следователно, както храната се отразява върху човѣка, така и неговитѣ мисли и чувства хвърлятъ известенъ отпечатъкъ върху лицето му. Колкото по-чиста и здрава храна употребява човѣкъ, толкова по-чиста е неговата кръвъ. Чистата кръвъ пкъ е първо условие за здравето. Много хора, особено българитѣ, ядатъ люти чушки. Лютитѣ чушки помагатъ противъ треска, но за здравъ човѣкъ тѣ не се препоръчватъ. Сжщо така не се препоръчватъ и много кисели и сладки храни. Ако човѣкъ прекара цѣлия си животъ въ охолностъ и безгрижие, той ще придобие голѣма мекота, която не е на мѣсто. Това е мекота безъ пластичностъ. Такава мекота разваля човѣка. Ако пкъ употребява много кисели храни, човѣкъ придобива повече енергия, отколкото му трѣбва, вследствие на което става много остъръ. Всѣка храна трѣбва да се употребява въ такава

количество, каквото е нужно за организма. Всѣки трѣбва да познава организма си и да го храни съ съответна храна, както въ физическо, така и въ психическо отношение.

Добрата психическа храна подразбира добри чувства и мисли къмъ всички хора. Говорите ли ви нѣкой човѣкъ, изслушайте го внимателно. Той има предъ видъ нѣщо добро. — Ама много силно говори. — Силниятъ говоръ показва, че въ този човѣкъ има голѣмъ напоръ на енергия. Той е подобенъ на водопадъ. За да го слушате спокойно, отдалечете се малко, идете настрана, да не ви засѣе водата. Щомъ сте далечъ отъ него, говорътъ му ще ви бѣде приятенъ. Срещнете ли единъ човѣкъ, намѣрете въ него една добра чѣрта, която всѣкога да държите въ ума си. Мислете добре за човѣка. Който мисли добре за другитѣ, той мисли добре и за себе си. Всѣка лоша мисль по отношение на кого-да е се връща къмъ този, който я изпратилъ вънъ отъ себе си. Какво изисква любовта отъ човѣка? — Да обича всички, безъ тѣ да знаятъ. Да вѣрва въ всички, безъ тѣ да подозиратъ. Кажете ли на човѣка, че го обичате, вие искате да ви плати нѣщо за това. И тази любовъ е добра, но за предпочитане е човѣкъ да обича, безъ да знае нѣкой за неговата любовъ. Щомъ обичате нѣкого, само Богъ и вие трѣбва да знаете това. Докато сте на земята, никой не трѣбва да знае за вашата любовъ. Щомъ напуснете земята, хората могатъ вече да знаятъ, каква е

била любовта ви. Знаятъ ли преди това, вие се излагате на голѣми спънки и изпитания.

Запитаха Христа: „Трѣбва ли да плащаме данѣкъ на Кесаря?“ Христосъ отговори: „Огледайте кесаревото на Кесаря, а Божието на Бога“. Подобното трѣбва да отиде при подобното си. Човѣшката любовъ носи страдания, а Божествената — радостъ. Когато любовта ви къмъ даденъ човѣкъ произвежда радостъ, тя е правилна. Не произвежда ли радостъ, тя не е правилна. Божията Любовь произвежда въ човѣка вътрешна радостъ, вътрешенъ миръ и вътрешно веселие. Това е резултатъ на Божия гласъ, който говори: Не губи вѣра въ ближните си и въ своите приятели. Не си създавай ненужни страдания. Богъ работи въ всички хора и ги потиква къмъ любовъ, вѣра, знание и свобода. Той ще изкара всичко на добъръ край. Той ще победи.

Следователно, на каквито изпитания и страдания да се натъквате, благодарете на Бога. Дойде ли сиромашията въ дома ви, попѣйте ѝ малко. Дойде ли ви нѣкаква болестъ, пѣйте и на нея. Сгрѣшите ли нѣкъжде, веднага изправете погрѣшката си. Нѣкои ваши погрѣшки се дължатъ на това, че сте се приближили или отдалечили отъ нѣкой човѣкъ повече, отколкото трѣбва. Отъ васъ зависи да грѣшите или да не грѣшите. — Ама отдалечъ не чувамъ. — Приблужи се тогава до човѣка, който искашъ да слушашъ. — Отблизо много силно говори. — Отдалечи се отъ него. — Не

зная, кое е сжщественото въ живота и него да търся. Сжщественото за всѣки човѣкъ е да бжде естественъ и да изявява Божията Любовь. Кой не желае да слуша такъвъ човѣкъ? Когато музикантътъ свири естествено, чисто, както е написано въ нотитѣ, всѣки е готовъ да го слуша. И той е доволенъ отъ себе си, и критиката е доволна отъ него. — Защо? — Защото е правилно предадено отъ него и правилно възприето отъ другитѣ. Не е ли предадено и прието нѣщо добре, това показва, че и който предава и които приема, имъ липсва нѣщо. Съвременниѣ хора не предаватъ и не приематъ добре Божията Любовь, защото имъ липсва нѣщо. Нѣкой казва, че човѣкъ не трѣбва да обича. Другъ казва, че човѣкъ не трѣбва да бжде обичанъ. Какво е нужно за човѣка, ако не трѣбва да обича и не трѣбва да го обичатъ? — Не, като е дошълъ на земята, човѣкъ и ще обича, и ще го обичатъ. Като го обичатъ и като обича, той ще бжде по-ученъ, по-силенъ, по-свободенъ, по-здравъ. Кой е Този, Който обича? — Богъ обича. — Кого обичатъ въ човѣка? — Бога обичатъ. Следователно, обичайте Бога въ себе си и въ ближния си и желайте да обичатъ Бога въ васъ.

Сега, като ученици, научете се не само да четете нотитѣ, но да свирите добре. Научете се да изявявате любовта, безъ да говорите за нея. Що се отнася до любовта, всички сте специалисти по нея. Че сте специалисти по любовта, това значи, че вие разбирате любовта

въ другигѣ хора по-добре, отколкото тѣ въ себе си. И хората разбиратъ любовта въ васъ по-добре, отколкото вие въ себе си. Следователно, човѣкъ има ясна представа за любовта само тогава, когато разбира, както своята любовъ. така и любовта на своитѣ ближни. Ако вие разбирате любовта по-добре отъ мене, вие сте въ мене. И ако азъ разбирамъ любовта по-добре отъ васъ, азъ съмъ въ васъ.

Сега, желая вие да разбирате любовта по-добре отъ мене въ едно отношение. Желая и азъ да разбирамъ любовта по-добре отъ васъ въ друго отношение. Съ други думи казано: Богъ да бжде въ васъ и въ мене.

у

5. августъ, 5 ч. с.

Нови пѣтища

Ще прочета 21. стихъ отъ 21. глава отъ Евангелието на Матей: „Истина ви казвамъ: ако имате вѣра и не се усъмните, не само дѣлото на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: Дигни се и хвърли се въ морето, ще бжде“.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ правилно разбиране на нѣщата. За да има правилно разбиране, човѣкъ се нуждае отъ редъ условия. Запримѣръ, човѣкъ трѣбва да има очи, съ които да вижда, правилно да възприема свѣтлината. Не е достатъчно само това. Човѣкъ трѣбва да знае, какъ сж устроени очитѣ му и какъ да манипулира съ тѣхъ. Тѣй щото, не е достатъчно само човѣкъ да има очи, но трѣбва да знае, какъ да гледа съ очитѣ си. Често човѣкъ вижда нѣща, които, не само че не го ползватъ, но му причиняватъ редъ пакости. Чрезъ очитѣ си човѣкъ трѣбва да се запознае съ онова, което Великиятъ е създалъ. Свѣтлината разкрива за човѣка цѣлия физически свѣтъ, който е отражение на още по-великъ отъ него — Божествения.

Човѣкъ се нуждае отъ още едно важно услвие — отъ уши, чрезъ които да възприема

трептенията на въздуха. Като стигатъ до мозъка, тия трептения се възприематъ като звукъ, и ние казваме, че човѣкъ чува. Като слуша, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да нагоди ухото си, за да възприема правилно звуковетѣ. Чрезъ ухото си, човѣкъ възприема не само физически звукове и говоръ, но и ония звукове, които идатъ отъ висшитѣ свѣтове.

Третото условие, отъ което човѣкъ се нуждае, е уста. съ две устни — горна и долна, и единъ езикъ — главенъ инспекторъ въ живота му. Всѣка дума, която излиза отъ устата на човѣка, е войникъ, който чака заповѣдитѣ на своя генералъ — езика. Езикътъ опредѣля посоката на нейното движение и службата, която трѣбва да извърши.

Най-после, човѣкъ се нуждае отъ носъ, съ който да възприема уханията въ природата, и ржце, съ които да пипа, да усѣща различнитѣ състояния — топло и студено, твърдо и меко и т. н.

И тъй, за да има правилни разбирания за живота, още отъ най-ранната си възраст човѣкъ трѣбва да упражнява своитѣ сѣтвива, да се ползува разумно отъ тѣхъ, че и като остарѣе, да му служатъ както въ младини. Не си ли е служилъ правилно съ тѣхъ, въ старини тѣ постепенно го напущатъ. Такъвъ човѣкъ става за смѣхъ на окръжаващитѣ: не вижда ясно, не чува добре, не усѣща миризмитѣ правилно и т. н. Всички казватъ: Старъ човѣкъ е този, извѣтрѣлъ е вече, оставете го настрана,

не се интересувайте отъ него. Какво представя стариятъ човѣкъ? Ще кажете, че стариятъ е немощенъ, глупавъ, извѣтрѣлъ човѣкъ. — Не, това, което виждате отвѣнъ, съвсемъ не може да се нарече старъ човѣкъ. Стариятъ човѣкъ се отличава съ мъдростъ. Това, което вие наричате старъ човѣкъ, представя само едно облѣкло на човѣка, но ни най-малко не е истинскиятъ човѣкъ. Преди всичко, човѣкъ още не е дошълъ до положението на стария.

Съвременнитѣ хора едва сега минаватъ отъ детинство къмъ юношество. Тѣ едва сж на 12 годишна възраст, свършили сж курса на основното училище и влизатъ въ първи прогимназиаленъ класъ. Като ученици въ прогимназията, тѣ ще започнатъ да учатъ, да мислятъ, да говорятъ, да чувствуватъ и да постъпватъ правилно. Това е наука, за изучаването на която сж нужни хиляди години. Тя не се придобива изведнѣжъ. Не е лесно да се научи човѣкъ да говори правилно. Който е придобилъ това изкуство, той би могълъ съ една дума само да спре вѣтъра. Сега вие казвате на вѣтъра да спре, говорите му по различни начини, но вмѣсто да спре, духането му все повече се усилюва. Който знае добре да говори, той би се разговарялъ приятелски съ сиромашията. Като не могатъ да я приематъ добре и като не я разбиратъ, хората роптаятъ, оплакватъ се отъ сиромашията, искатъ да се освободятъ отъ нея. Като стане въпросъ за богатство, всички се стремятъ къмъ него. За

богатството тѣ иматъ добро мнение, а за сиромашията — лошо мнение. Както детето се страхува отъ лѣкаритѣ, така и хората бѣгатъ отъ сиромашията. Опитайте се да заведете на болница нѣкое дете, което е яло горчивитѣ хапове на лѣкаря, за да видите, колко силно ще се противопостави на вашето желание. Детето ще ви каже, че е опитало горчивитѣ хапове на лѣкаря и втори пжтъ не отива при него.

Сегашнитѣ хора страдатъ по единствената причина, че не могатъ да говорятъ на болеститѣ си, на сиромашията, на невежеството, на слабоститѣ си и т. н. Лесно е да се справи човѣкъ съ болестъта си, но ако знае, какъ да ѝ говори. Достатъчно е само да раздвижи малко въздуха около себе си, за да застави болестъта да излѣзе вънъ отъ него. Днесъ всички хора говорятъ, но малцина знаятъ изкуството на говоренето. Запримѣръ, нѣкой момъкъ отива въ дома на своята възлюбена, която го угощава съ нѣкакво ядене, добре приготвено, обаче, пресолено. За да не я обиди, момъкътъ яде отъ яденето и мълчи, но щомъ излѣзе отъ дома ѝ, веднага започва да се оплаква отъ разстройство на стомаха и търси начинъ, да облекчи положението си. Въ дадения случай момъкътъ не разбира нито изкуството на мълчание, нито изкуството на говорене.

Единъ младъ момъкъ завелъ приятеля си на гости при своята годеница, да види, какви ценни качества и добродетели има тя. Годеницата ги поканила любезно, разговаряла се съ

тѣхъ и добре ги угостила. Следъ закуската. тя направила кафе и ги почерпила. Въ бързината си, вмѣсто да вземе кутията съ захаръ, тя взела кутията съ солта и направила кафе съ соль, вмѣсто съ захаръ. Тя запитала годеника си, дали кафето е сладко. — Много е сладко, казалъ той. Щомъ излѣзли отъ дома на годеницата, приятельтъ му казалъ: Какво бѣше това кафе? Никога въ живота си не бѣхъ пилъ солено кафе, но днесъ пихъ. — Да, приятелю, кафето бѣше солено за тебе, защото любовта ти е малка. Ако любовта ти бѣше по-голѣма, кафето щѣше да ти се види сладко. Значи, любовта може да превърне соленото въ сладко.

Много нѣща въ живота на човѣка сж солени, но и тѣ иматъ своето предназначение. Хората осояватъ нѣкои нѣща, за да ги предпазятъ отъ гниене. Сжщевременно солта дава почивка на човѣка. Солта, за която ви говоря, се отличава коренно отъ солта, съ която хората си служатъ. Солта на земята е дете на духовната соль, за която Христосъ казва, че ако солта обезсолѣе, трѣбва да се хвърли навънъ. Като дете на духовната соль, готварската соль прави голѣми пакости въ зависимостъ отъ това, какъ и въ какво количество се употрѣбява.

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ нови възгледи, отъ нови разбирания за живота. Като не го разбиратъ, тѣ казватъ: Животътъ е лошъ. Само онзи може да каже, че животътъ

е лошъ, на когото вкусътъ е разваленъ. Каквото ядене дадете на болния отъ треска, въ края на краищата той ще каже, че яденето е горчиво. — Защо? — Защото въ устата му е горчиво. Каквото да кажете или да дадете на болния, той все ще намъри нѣщо лошо въ него. За болния всичко въ свѣта е дисхармонично. Тази дисхармония се дължи само на неговото болезнено състояние. Този човѣкъ страда, боли го окото, ухото, гърлото, главата. или стомаха. Благодарение на своята болка, той не може да оценява нѣщата, не може да опредѣли истинската имъ стойностъ.

Днесъ отъ всички хора се изисква да оценяватъ това, което имъ е дадено. Тѣ иматъ очи, уши, носъ, уста, които струватъ милиони и милиарди, но не ги оценяватъ. Не само че не ги оценяватъ, но тѣ още не могатъ да си служатъ съ тѣхъ, както трѣбва. Въ Америка приготвятъ единъ телескопъ, широкъ петъ метра въ диаметръ. Съ него ще може да се вижда това, което съ досегашнитѣ телескопи не могатъ да виждатъ. Хората не познаватъ още, какво се крие въ тѣхнитѣ сѣтива. Въ очитѣ си човѣкъ има единъ по-сложенъ апаратъ отъ този телескопъ. Той е широкъ не само петъ метра въ диаметръ, но много повече. Обаче, сегашнитѣ хора не сж развили още този апаратъ, нито сж го инсталирали. Пъкъ и да го инсталиратъ, тѣ не биха могли да си служатъ съ него. Тѣ не могатъ още да си служатъ съ обикновенитѣ очи, а колко повече съ вжтреш-

нитѣ, въ които сѣ намира този телескопъ. Голѣмо богатство представя този телескопъ, но само за онзи, който може да се ползува отъ него. Само човѣкътъ на любовта може да се ползува отъ този телескопъ.

Какво представя любовта? Любовта не е нѣщо материално, както хората я разбиратъ. Казано е: „Богъ е Любовь“. — Какво нѣщо е Богъ? — Създателътъ на цѣлата вселена, на органическия и неорганически свѣтове, на всичко, което ни обикаля. Той се грижи за всичко, което е създалъ, и приготвя условия за растене и развиване на всичко живо, отъ най-малко до най-голѣмо. Той се вслушва и въ най-тихия зовъ, изпратенъ къмъ Него, и му отговаря. Като видите, че нѣкой човѣкъ се е разгнѣвилъ, вие казвате: Защо се е разгнѣвилъ този? Какво иска? Обаче, Богъ съ приятностъ се вслушва и въ гласа на гнѣвния. За Него гнѣвниятъ човѣкъ представя водопадъ, чиято вода слиза отвисоко и съ голѣмъ шумъ. Другъ нѣкой се разгнѣвилъ, и окръжаващитѣ му сж недоволни, че въ гнѣва си ударилъ нѣкого и му пукналъ главата. — Кой е виновенъ за това? — Вината е въ онзи, който стои на пътя на разгнѣвения. Гнѣвниятъ не е нищо друго, освенъ камѣкъ, който се търкаля отъ нѣкой високъ планински връхъ и, каквото срещне на пътя си, удря и завлича. Камѣкътъ е доволенъ, че се е освободилъ отъ известно ограничение, а вие сте недоволни, че дигалъ шумъ, че ударилъ главата, или крака на нѣкой пътникъ.

Следователно, когато нѣкой човѣкъ ви направи една пакостъ, ще знаете, че вината е у васъ, понеже сте застанали на пътя му и прѣчите на неговитѣ научни изследвания. Той е ученъ човѣкъ, прави своитѣ научни изследвания, а вие сте недоволни отъ него. Кой е виновенъ, че струнитѣ на цигулката се кжсатъ? — Цигуларьтъ. Той свири силно, мощно, радва се, че може да изрази своето скръбно или радостно състояние. Струнитѣ взиматъ участие въ неговото състояние и започватъ да скачатъ. Това скачане наричаме „кжсане на струнитѣ“.

Тѣй щото, научете се да прониквате въ вътрешния смисълъ на нѣщата, за да се ползвате отъ тѣхъ. Радвайте се, когато струната на вашата скръбъ се скжса, за да престане да свири. Радвайте се, че струната на вашата сиромашия се е скжсала, за да престане да ви тормози. Нѣкой студентъ се оплаква, че го скжсали на изпитъ. Значи, и неговата струна се скжсала. Той трѣбва да се радва, че струната му е скжсана, защото ще повтори материала още нѣколко пѣти и ще го научи по-добре. Следователно, страданията и нещастията носятъ нѣщо добро за човѣка. Тѣ го правятъ мекъ, добъръ, отзывчивъ и внимателенъ къмъ чуждитѣ радости и страдания. Колкото повече страда човѣкъ, толкова по-добре изучава езика на страданието и лесно се справя съ него. Той може да се разговаря съ своитѣ и съ чуждитѣ болести, и по този начинъ да помага, както на себе си, така и на другитѣ.

Въ страданията си човѣкъ изучава много езици — на сиромашията, на болеститѣ, на невежеството и т. н. Добре е човѣкъ да знае много езици. Колкото повече езици знае, толкова по-голѣми възможности се откриватъ предъ него. Ако нѣкои отъ васъ знае само български езикъ, той ще се разбира само съ българитѣ. Срещне ли нѣкой чужденецъ, нѣма да го разбере.

Сега, като ви говоря за езика на страданиято, вие мислите, че това е нѣкаква приказка, или сюжетъ отъ нѣкакъвъ романъ. Всички сте чели и четете романи и се интересувате. какво ще стане на края съ героя и съ героинята. Обикновено героятъ и героинята представятъ момъкъ и млада мома. Около тѣхъ се движатъ майкитѣ имъ, бацитѣ имъ, братята и сестритѣ имъ. Безъ тѣзи действащи лица не може. Тѣ сж главнитѣ фактори, около които действията се развиватъ. Безъ тѣхъ е невъзможно. — Защо? — Защото всѣки човѣкъ е носителъ на специфична енергия. Презъ даденъ човѣкъ минава такава Божествена енергия, каквато презъ другъ човѣкъ по никой начинъ не може да мине. Тази природна енергия, която минава презъ момата, по никой начинъ не може да мине презъ момъка. И обратно: енергията, която минава презъ момъка, не може да мине нито презъ момата, нито презъ майката, бащата, брата или сестрата. Въ този смисълъ, майката, бащата, братътъ или сестрата сж проводници на специфични при-

родни енергии. Тази е причината, поради която всѣка форма въ природата, колкото малка или голѣма да е, е важна и необходима. Презъ слугата минава една енергия, презъ господаря — друга; презъ учителя минава една енергия, презъ ученика — друга.

Иска ли да се ползува отъ тия енергии, човѣкъ трѣбва да се свърже съ Първата причина на нѣщата, въ която всички природни енергии се втичатъ и изтичатъ. Който се свърже съ Бога, той ще се ползува отъ знанието, което тия сили криятъ въ себе си. Казватъ за нѣкого, че се е влюбилъ. — Благодарете, че се е влюбилъ. Като се е влюбилъ, той има възможность да живѣе. Който люби, той живѣе. Не люби ли, човѣкъ е осъденъ на смъртъ. — Въ кого трѣбва да се влюби човѣкъ? Детето трѣбва да се влюби въ майка си и въ баща си, за да му дадатъ животъ. Майката и бащата трѣбва да се влюбятъ въ детето си. Майка, която не е влюбена въ детето си, не може да стане майка. Баща, който не е влюбенъ въ детето си, не може да стане баща. Детето трѣбва да се роди, за да подпише, че майката е майка и бащата — баща. Ако не роди дете, майката не може да се нарече майка. И ако бащата не стане причина за раждането на детето, той не е баща.

Сега, като сте дошли на планината, вие трѣбва да се сближите по душа, по духъ, да не мислите, че сте чужди. Вие сте излѣзли отъ едно и сѣщо Начало, но сте се прѣснали по

разни части на свѣта. Днесъ трѣбва отново да се запознавате. Тукъ имате възможность да създадете добри отношения помежду си и взаимно да си помагате. Ако нѣкой отъ васъ заболѣе, другитѣ трѣбва да му се притичатъ на помощъ. Като помагате на другитѣ, и на васъ ще помагатъ. Когато сте сами, ще се научите да не очаквате външна помощъ. Представете си, че ви заболи стомахъ или коремъ. Какво трѣбва да правите? Започнете да пѣте на корема си. Можете ли да го излѣкувате съ пѣсень. вие можете да се отнасяте добре съ всички хора. Ако заболѣятъ гърдитѣ ви и ги излѣкувате съ пѣсень, вие ще знаете, какъ да се отнасяте съ ангелитѣ. Ако страдате отъ главоболие и можете да се излѣкувате съ пѣсень, вие ще имате правилни отношения къмъ Бога и ще се разговаряте съ Него. За да се разговаряте съ Бога, вие трѣбва да станете като децата. Казано е въ Писанието, че ако не станете като децата, нѣма да влѣзете въ Царството Божие, т. е. нѣма да влѣзете въ царството на любовта.

Едно трѣбва да знаете: въ царството на любовта може да влѣзе само онзи, който знае да пѣе. Днесъ повечето пѣвци се движатъ отъ две до три и половина октави. Едва ли има пѣвци, чиито гласове взиматъ четири октави. Такива пѣвци не могатъ да бждатъ бедни хора. Голѣмо благословение е за пѣвеца, ако може да взима петъ — шестъ октави. Който знае да пѣе, както трѣбва, той може да лѣкува и себе

си, и ближнитѣ си. Има музикални парчета, съ които се лѣкуватъ различни болести: главоболіе, грѣдоболѣ, ревматизъмъ и т. н. За всѣка болестъ е нужно специално парче. Музиката може да се използува като методъ за лѣкуване. Старитѣ, обаче, казватъ, че музиката не е за тѣхъ, че само младитѣ могатъ да пѣятъ. Споредъ тѣхъ излиза, че младитѣ сж артисти, които играятъ различни роли на сцениата, а старитѣ сж слушатели. И това е добре, но всѣки за себе си, малъ или старъ, трѣбва да пѣе.

Цѣлата природа пѣе: вѣтрѣтъ, водата, птичкитѣ, цвѣтята, животнитѣ—всички по свой начинъ. Въ природата нѣма стари и млади — всички пѣятъ. Пѣйте и не се критикувайте. Защо трѣбва да се произнасяте, че този пѣлъ лошо, а онзи — добре? Защо трѣбва да се критикувате, кой какъ билъ облѣченъ? Щомъ Богъ е пратилъ човѣка на земята, Той му е далъ свобода да се облича, както иска.—Ама чернитѣ дрехи били модерни. - Това е човѣшка мода, но не и мода на природата. Въ човѣшката мода всѣкога има нѣщо всестествено. Ако черниятъ цвѣтъ трѣбва да се предпочита, тогава въ природата трѣбваше да има само нощъ. А сега има нощъ и день. Презъ дня, когато слънцето грѣе, всички сжщества трѣбва да бждатъ облѣчени съ бѣли, свѣтли дрехи. Вижте пеперудитѣ, птицитѣ, колко сж разноцвѣтни. Пеперудата е облѣчена съ пѣстра, разноцвѣтна дреха и по цѣли дни хвѣрчи, радва се на Божия свѣтъ. Нѣкои хора се обличатъ съ свѣт-

ли, а други—съ тъмни дрехи. Бѣлиятъ цвѣтъ означава щедростъ. Добре е скжперниците да се обличатъ съ бѣли дрехи, да станатъ щедри. Анемичниятъ трѣбва да се облича съ червени дрехи. Той трѣбва да вземе червения цвѣтъ отъ цвѣтята, а не червената боя, съ която бояджиитъ си служатъ. Най-красивитъ краски ще намѣрите въ растенията. Растенията представятъ най-великата художествена изложба. Тѣ представятъ страници отъ великата Божествена книга.

Като ученици, вие трѣбва да знаете, че всѣко цвѣте има свое велико предназначение. Щомъ е така, не кжсайте цвѣтята безразборно. Кжсате ли ги, мачкате ли ги, и вие ще пострадате въ известно отношение. Запримѣръ, ако откжснете единъ синъ цвѣтъ и го захвърлите, непременно ще изгубите нѣщо въ вѣрата си. Ако постжните небрежно съ нѣкой жълтъ цвѣтъ, ще изгубите нѣщо въ умствено отношение. Ако смачкате нѣкой червенъ цвѣтъ, животътъ ви ще се намали. Искате ли да се закичете съ нѣкое цвѣте, да му се порадвате, не го кжсайте, но турете го въ една малка саксийка и постоянно го гледайте. Откжснете ли единъ цвѣтъ и го дадете на своята любима или на своя любимъ, вие му давате любовъ, която скоро ще увѣхне. Радвайте се на хората, обичайте ги, безъ да имъ доказвате любовта си съ откжснати цвѣтя. Срежнете ли нѣкой човѣкъ, радвайте се, че виждате Бога въ него. И той трѣбва да вижда Бога въ

васъ. Видите ли нѣщо лошо въ характера на човѣка, не го сждете, но помогнете му по нѣкакъвъ начинъ да се изправи. — Ама обущата му били нечисти. — Не го сжди, но вземи една кърпа и, безъ да те забележи, изчисти ги. Днесъ хората се сждятъ, критикуватъ се, но не могатъ да си помогнатъ. Тѣ виждатъ, кое е право и кое не, но не могатъ да се изправятъ. Въ това отношение тѣ мязатъ на цигулари, които знаятъ да свирятъ, но не могатъ да настройватъ цигулкитѣ си, вследствие на което свирятъ неправилно.

И тъй, работете съзнателно върху себе си, да приемете новата култура. Новата култура изисква отъ човѣка едно — да обича Бога. Къде ще намѣрите Бога? — Въ всѣки човѣкъ. Какъвто човѣкъ срещнете, добъръ или лошъ, простъ или ученъ, той носи нѣкакво благо. Като знаете това, не е нужно да се препоръчвате едни-други, да казвате, че този е добъръ, а онзи — лошъ. Всѣки човѣкъ, който носи въ себе си сърдце, умъ, сила, душа и духъ, е добъръ. Той иде отъ Бога. Трѣбва ли да ви разправятъ, кой човѣкъ е отъ високо произхождение и кой — отъ низко? Всички хора сж пѣтници въ единъ и сжщъ паракходъ, който има строго опредѣлена цель — да ги заведе на пристанището. Ще кажете сега, че паракходътъ ви е родилъ. — Не, вие пѣтувате съ паракхода, но нито сте се родили въ него, нито той ви е родилъ. Ще кажете, че баща ви и майка ви сж ви родили. Тѣ сж ви

дали само условие да се родите, чрезъ тѣхъ да познаете Бога. Не познаете ли Бога, вие не познавате нито баща си, нито майка си. За да ги познаете, трѣбва да ги слушате. Също трѣбва да слушате и по-голѣмитѣ си братя и сестри. Изобщо, вие трѣбва да изучавате закона на послушанието. Като изучавате този законъ, ще можете да изпълнявате волята Божия.

Като ученици, отъ васъ се иска да пазите хармонията въ Божествения свѣтъ. На каквито противоречия да се натъквате, стремете се правилно да ги решавате. Отъ васъ зависи да бждете въ коренитѣ или въ клонетѣ на живота. Ако живѣете въ физическия свѣтъ, вие ще бждете въ коренитѣ. Живѣете ли по Божественъ начинъ, ще бждете въ клонетѣ. Ако живѣете само физически, вие ще бждете въ листага на дървото. Ако живѣете въ Божествения свѣтъ, ще бждете въ плодоветѣ на дървото. Който живѣе и въ двата свѣта, той съзнателно се движи между хората и имъ помага. Като влѣзе въ нѣкой домъ, дето има болни, той не имъ казва, че трѣбва да бждатъ весели, да търнатъ, но изважда цигулката си и започва да свири. Като изсвири едно - две парчета, болнитѣ оздравяватъ и ставатъ отъ леглата си. Цѣлятъ домъ се радва и благодари на този цигуларъ, че имъ направилъ добро.

Следователно, знайте, че нѣма по-велико нѣщо въ свѣта отъ любовта. Тя съживява,

подмлад I и свободни. Който има любовта въ себе си, той има разположение къмъ всички: къмъ камънитѣ, къмъ растенията и къмъ животнитѣ. Той знае, че Богъ е създалъ съ Словото си всичко. Като види нѣкое животно, той му се радва, милва го. Като види нѣкое цвѣте, той се спира да го помирише; ако е изсъхнало, ще го полѣе, ще го разкопае наоколо и ще си заминне. Той знае, че въ всѣко живо същество се крие Божията мъдростъ. Като знае и разбира това, той обиква Бога въ себе си, както и въ всички живи същества. Обикне ли Бога, всичкитѣ му работи се оправятъ.

Сега и на васъ казвамъ: Възлюбете Господа съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичката си сила, за да се освободите отъ болести, несгоди и противоречия въ живота си. Да обикнете Господа, това значи, да подигнете своитѣ мисли и чувства. Това не значи, че трѣбва да искате мною. Искайте малко, само за деня. — Какво иска гладниятъ? — Само едно ядене, единъ обѣдъ, но да бжде Божественъ, т. е. пѣленъ съ любовъ. Ядете ли отъ този обѣдъ, вие ще приемете отъ любовта, която е въ него. При това положение нито стомахъ, нито глава ще ви болятъ. Който има любовъ, той не може да боледува. Искате ли да се освободите отъ болеститѣ си, трѣбва да обичате всички хора и да сте готови на всѣкаква услуга. Нѣкой се оплаква отъ

болки въ стомаха, въ корема си. Щомъ обикне хората, стомахътъ и коремътъ му ще оздравѣятъ. Болятъ ли го гърлитѣ, той трѣбва да обикне ангелитѣ. Обикне ли ги, гърдитѣ му ще се подобрягъ. Който страда отъ главоболие, той трѣбва да изправи отношенията си къмъ Бога, къмъ Божествения свѣтъ. Значи, всѣка болестъ е причинена отъ нарушаване на законитѣ на физическия, на духовния или на Божествения свѣтъ. Хората сж проводници на такива природни енергии, които регулиратъ стомаха и цѣлата пищеварителна система на човѣка. Ангелитѣ сж проводници на такива природни енергии, които регулиратъ дихателната система на човѣка. Чрезъ Божествения свѣтъ пъкъ се прокарватъ такива енергии, които регулиратъ цѣлата нервна система на човѣка. Туй щото, обичайте хората, ангелитѣ и Бога, за да бждатъ стомашната, дихателната и нервната ви системи въ пълна исправность.

Казано е въ Писанието: „Ще разруша човѣшкия тѣрбухъ“. Подъ думата „тѣрбухъ“ се разбира лошия животъ на човѣка, но не и неговия стомахъ. Въ тѣрбуха се криятъ всички низши желанія на човѣка. Стомахътъ, обаче, не може и не трѣбва да се разруши. Искате ли да бждете съвършенъ човѣкъ, обичайте хорага и имъ помагайте, обичайте ангелитѣ, обичайте и Бога. Това е идеалниятъ човѣкъ. Въ него функциониратъ правилно тритѣ важни системи: стомашна, дихателна и нервна.

И тъй, за да бждете като ангелитѣ, вие трѣбва да имате тѣхната вѣра и знание. Вие не вѣрвате въ това и казвате, че хиляди години ви сж нужни, за да станете като ангелитѣ. Съ знание и съ вѣра нѣщата лесно се постигатъ. Безъ знание и безъ вѣра нищо не се постига. А Исусъ рече: „Истина ви казвамъ: Ако имате вѣра и не се усъмните, не само дѣлото на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: Дигни се и се хвърли въ морето, ще бжде.“ Въ Божествения свѣтъ на всѣко време можете да намирате плодове на дърветата. Всѣко дърво трѣбва да има поне 12 плода, за всѣки месецъ презъ годината по единъ плодъ. Като не разбиратъ този законъ, хората искатъ отсега нататкъ да станатъ добри. Тѣ сж добри, и на всѣко време могатъ да бждатъ добри, но трѣбва да проявяватъ своята доброта. Тѣ сж богати, но трѣбва да проявяватъ своето богатство. Тѣ сж деца, но не проявяватъ своето детско състояние. Тѣ сж майки и бащи, но не проявяватъ своето майчинство и бащинство. Кое е отличителното качество на майката и на бащата? — Любовта имъ. Любовта на майката възприема, подига и запазва нѣщата, а любовта на бащата се изразява въ даване. Бащата дава капитала, майката го запазва, а детето го разработва и туря въ обръщение. Значи, Богъ дава, а човѣкъ възприема и разработва даденото, Щомъ сте дошли на земята,

ще знаете, че сте се учили въ училището на баща си и на майка си и трѣбва да приложите това, което сте приели и научили отъ тѣхъ. Давайте на хората отъ богатата на вашата майка и на вашия баща. Само така ще познаете, че Богъ живѣе въ васъ. Не изисквайте само отъ другитѣ хора да бждатъ добри и да проявяватъ Божията Любовь.

Съвременнитѣ хора постоянно говорятъ за страданията си и се запитватъ, не може ли да живѣятъ безъ страдания. — Безъ страдания не може. Страданието е пробниятъ камѣкъ на любовта. Чрезъ страданието се опитва любовта на човѣка. Колкото повече човѣкъ страда и по-разумно носи страданията си, толкова и любовта му е по-голѣма. Безъ страдание любовта не може да се прояви. Страданието е сѣнка на любовта. Тази сѣнка е необходима за проява на величествената картина на любовта. Безъ сѣнки въ свѣта нѣщата оставатъ невидими. Дето нѣма сѣнки, тамъ владѣе пълно еднообразие. Когато се отегчи отъ живота между хората, човѣкъ отива въ по-горенъ свѣтъ, но остава самъ, обиколенъ съ свѣтлина, въ която не различава нищо. Като се отегчи и отъ този животъ, той започва постепенно да слиза все по-надолу, между ангелитѣ, между хората, животнитѣ и растенията. Като се намѣри между подобнитѣ си, той се радва, че е дошълъ на земята да живѣе. Отегчи ли се отново, пакъ напуска земята. Дето и да отиде, човѣкъ трѣбва да

знае, че страданията неизбежно ще го следватъ. Колкото по-голъма е любовта на човѣка, толкова и страданията му ще бждатъ по-голъми, но по-разбрани. Колкото по-разбрани сж страданията, толкова по-лесно се носятъ. Щомъ човѣкъ носи страданията си леко, съ радостъ, той е дошълъ вече до великата любовъ въ живота.

Хората говорятъ за любовта и се питатъ: Обича ли ни Богъ? — Колкото и вие Го обичате. Ако отидете при Него съ малка чаша, и Той ще ви даде малко. Ако отидете съ голъма чаша, много ще ви даде. Колко любовъ ще ви даде, това зависи отъ вашата чаша, т. е. отъ вашето сърдце. Искате ли да бждете обичани, и вие трѣбва да обичате. Обичайте Бога, за да ви даде и Той отъ своята любовъ. Обичайте, за да ви обичатъ.

Всѣки човѣкъ е актьоръ, който играе нѣкаква роля въ великата драма на живото. Отъ него се иска едно: да изучи ролята си и да я играе добре. Дали е царъ или слуга, той еднакво трѣбва да залѣга за ролята си, да я изучава и да играе съ любовъ. Отъ ролята на човѣка не може да се сжди, дали той е добъръ или лошъ. Нѣкой може да играе ролята на крадецъ, на престъпникъ, безъ да е лошъ човѣкъ. Нѣкога, въ миналото, въ Цариградъ сж давали за пръвъ пжтъ пиесата „Отело“ отъ Шекспира. Единъ турчинъ гледалъ тази пиеса и се възмутилъ отъ подлата роля на Яго. Като го видѣлъ на

другия день въ града, той го спрѣлъ и гнѣвно му казалъ: Защо забърка тази каша снощи? Турчинътъ се ядосалъ толкова много отъ ролята на Яго, че не могълъ да я отдѣли отъ самия човѣкъ. Човѣкъ е изпратенъ на земята да изиграе нѣкаква роля, отъ която трѣбва да научи нѣщо. Ирайте добре ролитѣ си, безъ да роптаете. — Ами защо трѣбваше да се родя жена? — Благодарни на Бога, че си жена. Като жена, ти ще бждешъ проводникъ на такава любовъ, каквато чрезъ мъжа не може да се предаде. Всѣки човѣкъ — мъжъ, жена или дете, старъ или младъ, е проводникъ на особенъ родъ Божествена енергия. Въ каквото положение да се намирашъ, каквато роля да играешъ, ти си проводникъ на специфична енергия. Чрезъ камънитѣ, чрезъ растенията, чрезъ животнитѣ сѣщо така се предаватъ специфични енергии. Чрезъ всѣка проява на човѣка, права или крива, се предава особенъ родъ енергия. Благодарете за всичко, което се случва въ живота ви. Нѣкой ви обидилъ, че сте направили нѣкаква погрѣшка, — благодарете за всичко—все ще научите нѣщо ново. Художникътъ рисува не само съ прави, но и съ криви линии. Съберете всички обидни думи, всички погрѣшки и ги турете на мѣстата имъ. Турете ли ги на съответнитѣ имъ мѣста, вие ще нарисувате една картина, която всички ще харесватъ. Каквото предприятие да поемете, свършете го добре, съ благодарностъ.

Сега, за да извършите добре своите предприятия, знайте, че не сте сами, но имате помощници. Ако направите нѣкаква погрѣшка, вие можете да я изправите. Съ изправяне на погрѣшката си, вие я заличавате така, както ученикътъ и учителятъ заличаватъ написаното на дъската, за да могатъ отново да пишатъ върху нея. Следователно, знайте, че заради доброто у васъ ви се давагъ всички условия да растете и да се развивате. Вие имате добри сърдца, добри умове, но трѣбва да работите, за да проявите тия богатства. Казано е въ Писанието: „Колко по-добъръ е човѣкъ отъ овца“. Наистина, колко по-добъръ, по-уменъ е човѣкъ отъ всѣко животно. Колко по-красиво и съвършено е тѣлото на човѣка отъ всѣко животно. Благодарете за всичко, което ви е дадено. Благодарете за мѣстото, което ви е дадено въ високата стълба на живота. Мислете за любовта на Бога къмъ васъ и приемега тази любовъ въ себе си. Знайте, че тази любовъ се проявява въ всѣки човѣкъ. Когато мома и момъкъ се обичатъ, между тяхъ действува Божията Любовъ. Ако се вслушватъ въ гласа на тази любовъ, тѣ никога нѣма да я изгубятъ. Дето е Богъ, дето любовта присѣтствува, тамъ никакво престѣпление не може да се извърши. Понеже Богъ е между насъ и въ насъ, нека всички отворимъ сърдцата си за Него и Го възлюбимъ. Като слушате нѣкой човѣкъ да ви говори, дайте внимание на думите му. Когато

нѣкое куче лае. вслушвайте се въ звука му, да разберете, какво иска да каже. Когато конь цвили, вслушвайте се въ цвиленето му, да разберете, отъ какво се нуждае. Както човѣкъ не говори всѣкога еднакво, така и кучето не лае всѣкога еднакво, и коньтъ не цвили всѣкога еднакво. Въ проявитѣ на всѣко живо сщество, човѣкъ трѣбва да вижда прояви на Божественото. Стремете се къмъ придобиване на свободата си, но пазете свободата и на своитѣ ближни.

Христосъ казва: „Азъ съмъ пжтьтъ, истината и животътъ“. Пжтьтъ представя бащата, истината — майката, а животътъ—това сме ние — хората, които сж изявление на пжтя и на истината. Значи, пжтьтъ е нашиятъ баща, истината нашата майка, а животътъ, това сме ние, децата на пжтя и на истината.

Желая ви сега всички да станете, да оживѣете и да възкръснете! Като възкръснете, радвайте се и скачайте като телци!

7 августъ, 5 ч. с.

Здравословни и болезнени състояния

Въ човѣшкия живоѣ се забелязватъ две състояния: здравословно и болезнено. По-го-лѣмата частъ отъ човѣчеството се намира въ болезнено състояние на живота. Тази е причи-ната, поради която, когото срещнете днесъ, все за болестъта си говори. Рѣдко ще сре-щнете хора, които говорятъ за своето здраве. Ако срещнете нѣкой човѣкъ, който не го-вори за нѣкаква болестъ, непременно ще ви говори за свои погрѣшки. Следователно, и по-грѣшкитѣ на хората представятъ болезнени състояния на живота, презъ които човѣшката душа минава. Тѣ сж временни състояния, но неизбѣжни. Докато минава презъ болезненитѣ състояния на живота, човѣкъ не може да се домогне до истинското знание. Какво се ползвате отъ това, че знаете, кой колко прахъ дигналъ, кой колко пжти се разгнѣ-вилъ, или кой колко болести има? Това сж относителни знания, които нищо не доприна-сятъ на човѣка. Разумниятъ, обаче, се учи и отъ отрицателнитѣ прояви на живота.

Въ древността, единъ младъ ученикъ отишълъ при единъ отъ великитѣ Учители на

Индия, да му покаже правия път на живота. Учителят не му казал нищо, но му дал следната задача: Ще отидеш при един военен, при един брамин, при един адепт и ще им удариш по една плесница. След това ще дойдеш при мене, да ми кажеш, какво си научил. Ученикът пристигнал към приложението на задачата. Той срещнал на пътя си един военен и му ударил една плесница. Военният веднага се обърнал към ученика, ударил му две силни плесници, гърколил го на земята и заминал. Ученикът станал, изтърсил праха от дрехите си и продължил пътя си. По-нататък той срещнал един брамин, който се молел. Ученикът му ударил една плесница и продължил пътя си. Браминът дишал ржката си, направил движение да го удари, но веднага свалил ржката си и продължил молитвата. Най-после той срещнал един адепт, който бил дълбоко вгълбен въ себе си. Ученикът се приближил до адепта и му ударил една плесница. Силно вгълбен въ своите размисления, адептът не обърнал никакво внимание на постъпката на ученика.

Като изпълнил задачата добре, ученикът се върнал при Учителя си и му разказал всичко, което видял и научил. Тогава Учителят му отговорил: Военният, на когото удари една плесница, а получи две, представя хора, които се движат въ своите болезнени състояния. Само такива хора се

разправятъ съ плесници. На една плесница тѣ отговарятъ съ две. Наистина, плесницата е велико благословение за човѣка, но когато излиза отъ онзи, който го обича. Когато майката удря плесници на детето си, тя го благославя. Браминътъ, който дигналъ ржката си и я свалилъ, представя човѣкъ, който отчасти живѣе физически, външенъ животъ, а отчасти духовенъ, т. е. вътрешенъ животъ. Като му удари плесница, той дигна ржка да отговори съ същото, по старъ навикъ, но веднага съзнава, че по-добре е да не се занимава съ разпавии, да не разваля своето молитвено разположение. Адептътъ представя човѣкъ, който е надрасълъ обикновения животъ, вследствие на което не обърналъ никакво внимание на плесницата, не се засегналъ отъ нея, и останалъ въ своето дълбоко размишление.

Сега, пренесете тия положения по отношение на вашия умственъ животъ. Има мисли, които се натрапватъ на човѣка, както плесницитѣ. Той веднага скача, удря съ ржце, маха, иска да се освободи отъ тѣхъ. Той е недоволенъ, на всички разправя, че го нападнали лоши мисли. Така се разправя съ лошитѣ мисли всѣки човѣкъ, който живѣе само физически. Ония, които се стремятъ къмъ духовенъ животъ, работятъ върху себе си да не се подаватъ на влиянието на лошитѣ мисли. Това сж така нареченитѣ брамини. И най-после, истински духовнитѣ хора, адепитѣ, чрезъ своята

висша мисълъ, сж оградени отъ влияния. Лошитѣ мисли ги обикалятъ, нападатъ ги, но адегитѣ оставатъ чужди за тѣхното влияние. Адептътъ разбира смисъла на лошитѣ мисли и желанія въ човѣка, не се бори съ тѣхъ, не ги пжди, но остава свободно да минаватъ покрай него и да си взематъ, каквото имъ е нужно. Когато детето тегли майка си за роклята, за главата, за косата, тя веднага се вслушва въ желанието му и го задоволява. Щомъ задоволи желанието му, детето я оставя на спокойствие. Защо не гледате и вие по сжщия начинъ на ония мисли и желанія, които ви безпокоятъ? И тѣ сж ваши деца, които искатъ да имъ дадете нѣщо. Ученикътъ трѣбва да се спира върху мислитѣ и желаніята си и да ги възпитава.

Лошитѣ мисли и желанія представятъ локви на пжтя, които могатъ да опръскаатъ и окалятъ всѣки пжтникъ. Минавате ли край тия локви, вървете далечъ отъ тѣхъ, на разстояние най-малко 15-20 м., да не се окаляте. Чуйте ли, че мжжъ и жена се каратъ, не отивайте да ги примирявате. Тѣ се разговарятъ любовно помежду си и сами ще се споразумѣятъ. Отидете ли да ги помирявате, ще се оплескате. Не се мѣсете въ семейни работи. Ако чуете, че нѣкое дете плаче, иска нѣщо отъ майка си, не отивайте да морализирате майката, да я съветвате, какъ да укроти детето си. Майката знае това по-добре отъ васъ. Детето плаче, защото майка му дала

едно орѣхче, а на брата му — две. Братътъ е два пѣти по-голѣмъ отъ него, затова майка му дала две орѣхчета, а на по-малкото — едно. Видите ли, че нѣкой човѣкъ се моли на Бога, не отивайте при него да го учите, какъ да се моли. Нека всѣки се моли, както разбира.

Единъ простъ овчаръ живѣлъ на единъ уединенъ островъ. Той всѣкога се молѣлъ на Бога, но по свой начинъ: слагалъ тояга си на земята и я прескачалъ. Като я прескачалъ отъ едната страна, той казвалъ: Господи, това правя заради Тебе. Прескачалъ я отъ другата страна и казвалъ сѣщото. Това била неговата свещена молитва. По едно време единъ руски параходъ спрѣлъ случайно на острова. Единъ руски архиепископъ слѣзълъ отъ парахода да разбере, защо този човѣкъ прескача тоягата, ту отъ едната, ту отъ другата страна. —Какво правишъ, Божи човѣче?—Моля се на Бога.—Така не трѣбва да се моли човѣкъ. Ето, азъ ще те науча една молитва. Започналъ той да го учи молитвата „Отче нашъ“. Архиепископътъ чете, овчарътъ повтаря следъ него. Като се убедилъ, че овчарътъ научилъ вече молитвата, архиепископътъ се отправилъ къмъ парахода, който скоро отпътувалъ. Щомъ останалъ самъ, овчарътъ започналъ да чете молитвата, но останалъ огорченъ, като видѣлъ, че я забравилъ. Моментално той съблѣкълъ кожуха си, турилъ го на водата, седналъ на него и заплувалъ по направление къмъ па-

рахода, да го стигне. Архиепископътъ видѣлъ, че овчарѣтъ стигналъ парахода и търсилъ нѣкого, съ погледъ, устремѣнъ къмъ хората. — Какво искашъ, Божи човѣче? — Отче, свети, забравихъ молитвата, искамъ да ме научишъ. — Върни се на острова и бжди доволенъ отъ твоята молитва. Това, което ти можешъ да направишъ, азъ не мога да го направя.

Съвременнитѣ хора не успѣватъ въ живота си, понеже сж много нетърпеливи. Понѣкога тѣ търпятъ, но това е търпение по неволя, а не съзнателенъ процесъ. Когато началникътъ се кара на нѣкой свой чиновникъ, последниятъ мълчи, търпи, макаръ и да намира, че забележката на началника е несправедлива. Той търпи, защото се намира предъ по-силенъ отъ себе си. Намѣри ли се предъ по-слабъ, той започва да му се кара, да го хока. — Не, изкуство е човѣкъ да бжде търпеливъ и предъ силния, и предъ слабия. Намѣришъ ли се предъ нѣкой силенъ и несправедливъ човѣкъ, направи бележка за погрѣшката му, но съ любовь. Човѣкъ трѣбва да говори съ любовь и на силния, и на слабия.

На времето си еврейскиятъ царъ Давидъ направилъ едно престѣпление, което и до днесъ се споменава. Богъ изпратилъ при него пророкъ Натанъ да му обърне внимание, че е постѣпилъ крайно несправедливо. Пророкътъ не му казалъ направо за извършеното отъ него

престѣпление, но по косвенъ пѣтъ: Царю, голѣма несправедливостъ е извършена въ царството ти.—Какво е станало? — На единъ богатъ човѣкъ, който разполагалъ съ хиляди овце и овела, дошълъ гостъ отъ странство, неговъ добъръ приятелъ. Богатиятъ решилъ да угости приятеля си. Той заповѣдалъ на слугата си да заколи единствената овца на своя беденъ съседъ, за да нагости съ нея приятеля си. —Смъртъ за този човѣкъ! — извикалъ царьтъ. — Този човѣкъ си ти, казалъ спокойно пророкътъ. Царьтъ призналъ погрѣшката си и се разкаялъ, следъ което написалъ 51 Псаломъ, единъ отъ най-хубавитѣ Псалми.

Казвате, че престѣпленieto на Давида било голѣмо. Колко голѣмо е било престѣпленieto на Давида, никой не знае, но имайте предъ видъ, че за грѣховетѣ и престѣпленията на хората се сѣди по тѣхнитѣ послѣдствия. Важно е, защо хората грѣшатъ. Първиятъ човѣкъ е създаденъ праведенъ. Коя е вътрешната причина за първия грѣхъ? Казвате, че причината за грѣхопадането се крие въ Ева, понеже яла отъ забранения плодъ. Коя е била побудителната причина, поради която Ева яла отъ забранения плодъ? И да знаете вътрешната причина, вие нѣма да се ползвате. Има смисълъ да знаете нѣщата само тогава, когато се ползвате отъ това знание. Какво ще се ползвате, ако знаете, кой е убиецьтъ на дадено лице? Мислите ли, че въ случая можете да помогнете съ нѣщо? На убития не

можете да помогнете съ нищо, но и на убиеца не можете да помогнете. Веднъжъ направено едно престъпление, мъчно можете да го изправите. Самъ човѣкъ не може да изправи погрѣшката си. — Защо? — Не знае начина и закона, по който може да я изправи. Начинитѣ и законитѣ за изправяне на погрѣшкитѣ сж въ Бога. Следователно, само Богъ може да ви покаже начинъ за изправяне на погрѣшкитѣ ви. Като не може самъ да изправи погрѣшкитѣ си, човѣкъ се обезсърдчава и казва: Има нѣщо непоправимо въ мене. — Не, всичко е поправимо, но човѣкъ трѣбва да работи въ съгласие съ Божествения Духъ. Докато работи самъ, докато е въ противоречия, човѣкъ всѣкога ще се блѣска въ своитѣ погрѣшки, въ своитѣ болезнени състояния.

Следователно, искате ли да бъдете здрави, съ чистъ, ясенъ погледъ, съ мекъ характеръ и съ дълбокъ вътрешенъ миръ, дайте пжтъ на Божественото въ себе си. Напусне ли ви Божественото, болеститѣ, страданията и мъчнотиитѣ започвагъ да ви следватъ. Като не разбирате, защо идатъ страданията въ живота, вие започвате да роптаете противъ Бога, прогивъ сжлбата си. Държете ли въ ума си мисълта, че само вие страдате, че сте голѣмъ грѣшникъ, вие не сте на правъ пжтъ. Отъ една страна казвате, че всичко иде отъ Бога, добро и зло, а отъ друга страна роптаете противъ злото. Това е неразбиране на живота. Хората сж нещастни

по единствената причина, че търсятъ щастieto, както и смисъла на живота вънъ отъ себе си. Щастieto и смисълътъ на живота сж въ човѣка вътре, а вънъ отъ него сж само условията на живота. Виждате, че нѣкой човѣкъ грѣши и искате да го изправите. Налагате му редъ наказания, но той не се изправя. Външно човѣкъ не може да се изправи. Изправянето на човѣка е вътрешенъ процесъ, а не външенъ. Виждате единъ вълкъ съ верига, лишенъ отъ възможността да яде овце. Като го развържете, ще видите, отказалъ ли се е да яде овце. При първа възможностъ той ще се нахвърли върху овцата и ще я задуши. Значи, изправянето на човѣка подразбира изправяне на човѣшкото естество.

И тъй, искате ли да се изправите, да постигнете своитѣ желания, турете любовта за основа на живота си. Любовта е въ човѣка вътре, а не вънъ отъ него. Докато любовта е въ васъ, не търсете човѣкъ вънъ отъ себе си да го обичате и да ви обича. Външнитѣ отношения на хората се дължатъ на любовта, която тѣ носятъ въ себе си. Това, че майката цѣлува, милва и приръща детето си, още не показва силата на нейната любовъ. Силата на любовта въ човѣка се опредѣля отъ любовта му къмъ Бога. Виждате, че нѣкоя майка обича детето си много, но ако се случи нещастие съ детето ѝ, тя веднага упреква Бога. Тя казва: Защо Богъ ми даде това дете, и защо го взима? Тази майка

мисли криво. Богъ, най-съвършениятъ въ свѣта, не благоволява въ страданията и въ смъртѣта на човѣка. Причината за страданията се дължи на самия човѣкъ. Следователно, когато се произнасяте за нѣщо, първо трѣбва да мислите, да разглеждате нѣщата добре и тогава да кажете мнението си.

Като ученици, вие не трѣбва да се спирате само върху външната страна на живота, но да се вглеждате и въ вътрешната му страна. Вътрешното е сжщественото. Въ него се крие смисълътъ на живота. Нѣкой казва, че е Синъ Божий. Да съзнавашъ, че си Синъ Божий, това подразбира външната страна на живота. Да любишъ Бога, да любишъ ближния си, това е вътрешната страна на живота. Ако при това положение обичате нѣкого, той ще живѣе въ васъ, и вие — въ него. Има ли нужда да убеждавате този човѣкъ, че го обичате? Ако той не живѣе въ васъ, а вие го обичате, трѣбва да го убедите въ това по нѣкакъвъ външенъ начинъ: чрезъ подаръци, чрезъ нѣжности и т. н.. Обаче, външнитѣ нѣща сж условия, които днесъ сжществуватъ, а утре ги нѣма, изчезватъ. Животътъ, който е осмисленъ отъ истинската любовъ, никога не се мѣни. Всички блага и условия, които този животъ дава на човѣка, сж постоянни и неизмѣнни. Който е влѣзълъ въ Божествения животъ, той постоянно се подмладява.

Следователно, каже ли нѣкой, че е остарѣлъ, ще знаете, че той живѣе въ свѣта на

промѣнитѣ, въ външнитѣ условия на живота. Като не различавате външния отъ вътрешния животъ на хората, вие се огорчавате, че нѣкой не ви погледналъ, както трѣбва, не ви обърналъ внимание. Нѣма защо да се сърдите — толкова разбира човѣкътъ. — Ама еди-кой прави различни движения съ мускулитѣ на лицето си. — Какво лошо има въ това? Той ви дава възможностъ да правите фотографии, да развивате своята наблюдателностъ. Наистина, тия образи ще бждатъ окарикатурени, но ще се упражнявате. Мнозина се възхищаватъ отъ нѣкой карикатуристъ. Да бждешъ карикатуристъ, това не е голѣмо изкуство. Децата сж голѣми карикатуристи. Съ нѣколко чърти тѣ давагъ образъ за известенъ предметъ. Безъ да искатъ, хората често представятъ карикатурни образи. — Защо? — Защото още не сж придобили самообладание. Каквото имъ кажете, лицето имъ веднага приема изразъ на недоволство, на огорчение, на обида и т. н. Лице, което не може да запази чърти, изразяващи вътрешенъ миръ, любовъ и разположение на духа, е окарикатурено.

Съвременнитѣ хора не сж дошли още до онова дълбоко, вътрешно самообладание, при което да запазятъ естествентѣ чърти на лицето си. Вие виждате, какъ единъ криви лицето си, другъ се почесва по главата, трети маха съ рѣце, четвърти трона съ крака и т. н. Това сж редъ неправилни, неестествени движения, които нарушаватъ красотата на човѣщ-

кого лише. Сегашниятъ човѣкъ е изгубилъ своята първична прасота, която трѣбва да възстанови. Казано е за човѣка, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Въпрѣки това, всѣки съзнава, че е изгубилъ този образъ и се стреми отново да го придобие. Колкото по-съзнателно работи човѣкъ върху себе си и изправя погрѣшките си, толкова по-лесно ще се върне къмъ своя първиченъ образъ. За да придобиете този образъ, отъ всички се изисква самообладание, справедливостъ, милосърдие. Това сж условия, необходими за здравословното състояние на човѣка.

„Духъ Светий ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете“. Въ какво седи истинското знание: въ изучаване на погрѣшките ли, или на добродетелите на човѣка?—Въ изучаване на човѣшките добродетели. Само силниятъ може да изучава погрѣшките на хората. Ако слабиятъ ги изучава, ще се намѣри предъ опасността да направи сжщитѣ погрѣшки, каквито хората правятъ. Това не значи, че човѣкъ трѣбва да бжде слѣпъ за погрѣшките на хората, но като се вглежда въ тѣхъ, погледътъ му трѣбва да бжде насоченъ навътре, а не къмъ външния свѣтъ. Гледате ли само къмъ външния свѣтъ, вие ще изпадате въ редъ погрѣшки и противоречия. Запримѣрь, каго срещнете нѣкой богатъ човѣкъ, ще мислите, че той е щастливъ. Това е криво разбиране. Ако една рѣка е голѣма, това още не значи, че тя може да бж-

де плавагелна. Тази рѣка може да се пресуши и нищо да не остане отъ нея. Колко пжги цѣли континенти сж се снишавали и въздигали! Защо славятъ такива промѣни въ природата, и ученитѣ не знаятъ. Такива промѣни на подигане и на понижаване на състоянията славятъ въ всѣки човѣкъ. Днесъ сте весели, разположени, обичате в ички хора, а на другия день състоянието ви се смѣня. никого не обичате, на никого нищо не давате.

Въ какво се крие силага на човѣка? — Въ вжтрешната му връзка съ Бога. Докато е свързанъ съ Бога, човѣкъ може да учи, да работи, да обича. Прекжси ли се тази връзка, той всичко изубва. И догава, колкото повече животътъ му се разширява и развива, толкова повече той разбира Божиитѣ пжгища и блага и се ползува отъ тѣхъ. Който не разбира Божиитѣ пжтища, той иска да стане голѣмъ човѣкъ, министръ на една държава. Този човѣкъ не знае, че ако свърши училището, въ което Богъ го е изпратилъ не само министъръ ще стане, но ще му дадатъ да управлява цѣла планета. Пъкъ и днесъ човѣкъ управлява повече хора, отколкото би управлявалъ като министъръ. Само въ главата си човѣкъ има около два милиарда и 600 милиона жители—мозъчнитѣ клетки, а въ цѣлото тѣло — около трисѣа милиарда жители. Много отъ тия поданици сж учени, голѣми капациети. Все не се познавате съ тѣхъ, не можете да ги подчините на себе си, а искате да

управлявате хората отвън. Нѣкой казва: Да стана веднѣжъ министъръ, ще накажа ючонизи, ще туря редъ и порядъкъ въ страната. Той мисли, че свѣтътъ се оправя съ наши зачия. То е все едно да счита, че като унищожи своигѣ мисли и желанія и остане безъ глѣдъ, ще се оправя. Не е ющо човѣкъ да има много мисли и желанія, но тѣ трѣбва да бждатъ на мѣстата си. Дално желаніе е добро за едного а ющо за другия. За човѣка голлата храна е добра, но за пчелитѣ не е добра. Тази храна може да ги умори. И ако човѣкъ се храни изключително съ сладкия сокъ които пчелитѣ ядатъ и има да се чувствува добре.

Нѣкои мислятъ, че ако се хранятъ само съ сладка храна ще бждатъ по-добри по-духовни. Пчелата която се храни съ сладъкъ сокъ, добра ли е? Достатъчно е да ви вжиди единъ лѣтъ за да опитате нейна а отрова. Какъ се образува тази отрова щомъ тя се храни изключително съ сладъкъ сокъ? Значи не само външно сладкитѣ сокове, но и свѣлитѣ и олагородни човѣшки мисли чувства и постѣпки представятъ нейната сладка храна. Добритѣ мисли, чувства и постѣпки представятъ условия за здравословно състояние на човѣка. Като здравъ човѣкъ има условия да расте и да се развива да принесе плодъ. Само здравиятъ човѣкъ може да влѣзе въ Царството Божіе. Казано е въ Писанието: „Ако не станете като деца не можете да влѣзете въ Цар-

ството Божие“. Значи, детето, въ широкъ смисълъ на думата, е здравъ човѣкъ. Следователно, докато мисли, че е дете на Бога, човѣкъ е на правъ пжтъ. Докато мисли, че е ученъ, силенъ, добъръ той е на кривъ пжтъ. Съ какво може човѣкъ да привлѣче вниманието на Бога: съ учеността съ добротата или съ силата си? Единственото нѣщо, съ което човѣкъ може да привлѣче вниманието на Бога, това е любовта му къмъ Него. Какъ грѣбва да изявявагъ любовта си къмъ Бога, това сами знаете. Питате ли ме, какъ азъ проявявамъ любовта си, ще ви кажа да дойдете при мене и да гледате, какво правя. Правете това, което и азъ правя. — Какви ще бждатъ резултатитѣ? — Като гия при военния, при брамина или при адепта.

Сега, като ученици, приложете любовта въ живота си. Радвайте се на прилобивкитѣ на всѣки човѣкъ, за да се радватъ и на вашитѣ придобивки. Ако срещнете нѣкои здравъ, ученъ, силенъ човѣкъ, радвайте се за благо, което му е дадено. Като срещнете нѣкой човѣкъ, намѣрете доброто въ него, а не погрѣшкитѣ му. Не бутайте човѣкъ, който носи оржие. Не бутайте човѣкъ, който е пьленъ съ избухливи вещества. Дойдете ли до въоръжения или до човѣка съ избухливитѣ вещества, стойте далечъ отъ него. Приближавайте се къмъ доброто на човѣка, но отдалечавайте се отъ неговото зло. Затова е казано въ Писанието: „Не противи се на злото!“ Съ други думи казано: не се бори съ своитѣ лоши мисли, чувства и

постъпки.—Защо? Тѣ представятъ болезнени
сѣстоянія въ човѣка. Дръжъ се за своитѣ до-
бри мисли, чувства и постъпки. както и за тия
въ другитѣ хора. Тѣ представятъ здравословни
сѣстоянія въ живота.

x

10 августъ. 5. ч. с.

Милосърдие

Въ живото на човѣка има важни и сжщесивни нѣща, но има и много несжщесивни. Едно отъ важниѣ нѣща за човѣка е въпросътъ за здравето му. Всѣки човѣкъ трѣбва да бжде здравъ. Обаче, здравето на човѣка зависи отъ слѣдниѣ четири нѣща: отъ силата на неговия духъ, отъ добротата на неговата душа, отъ свѣтлината на неговия умъ и отъ мекотата на неговото сърдце. За да придобие гия нѣща, човѣкъ трѣбва да има знания. Всѣки може да разлежда цигулката на Страдивариусъ, да я пипа, да обтѣга лжка ѝ, даже и да си я купи, но всѣки не може да свири на нея. За да свири на цигулка, човѣкъ трѣбва да е работилъ, съ години да се е упражнявалъ. Следователно, всѣки има духъ, душа, умъ и сърдце, но всѣки не е могълъ да разлже такива качества въ себе си, които да го направятъ здравъ. Всѣки се стреми да се домогне до здравето, но това още не значи че той го е придобилъ. — Ама близо съмъ до него. Близостта на нѣщата още не показва, че тѣ сж постигнати. Слънцето е далечъ отъ насъ, неговата свѣтлина и топлина ни докосвагъ, но самото слънце не сме постигнали. То стои далечъ отъ насъ и ни освѣтява. Свѣ-

шигѣ сж близо до насъ, но тѣ не свѣтятъ така, както слънцето. Слънцето освѣтява голѣми пространства, а свѣштиѣ — малки.

Гѣн щото, коѣто нѣкои нѣща не сж ясни за човѣка, това показва, че сж слабо освѣтени. Щомъ нѣщата сж ясни, тѣ сж силно освѣтени. Слънцето освѣтява най-силно нѣщата. Коѣто слънцето грѣе, всички работи се нареждатъ добре: цвѣгята и тревитѣ никнатъ и цвѣтятъ, плодетѣ зрѣятъ. Слънцето е причина за приготвяне на много блага, но то само не ги използва. И земята, отъ своя страна, дава много блага на човѣка, но и тя не ги използва за себе си. Човѣкъ се ползува отъ блага, които земята и слънцето даватъ. Ако той не използва гия блага, тѣ ще гниятъ, ще се развалятъ. Сжщо така въ човѣшкия умъ сж вложени свѣтли, красиви мисли, а въ човѣшкото сърдце — благородни и възвишени чувства, които той непременно трѣбва да използва. Не ги ли използва, тѣ ще се развалятъ. Въ блага на живота трѣбва да има постоянно движение. Какво става съ човѣка, ако не яде? Или какво става съ него, ако яде? Ако човѣкъ не яде никакъ, или ако яде чрезмѣрно, това сж две крайности на живота. Ако не яде никакъ, той ще умре. Ако яде много, той ще задлъжняе. Човѣкъ трѣбва да яде умѣрено, колкото да поддържа функциитѣ на своя организъмъ.

Които не разбиратъ законитѣ на храненето, казватъ, че смисълътъ на човѣшкия жи-

вотъ се заключава въ ядене и пиене. Други пъкъ казватъ, че смисълътъ на живота е въ ученето. Както при яденето, така и при ученето, трѣбва да се спазватъ известни правила и закони, за да могатъ процесите въ човѣка да ставатъ правилно. За да може да учи, човѣкъ първо трѣбва да познава добре своя езикъ. Щомъ познава езика си добре, той може да върви напредъ, да учи всички предмети, които го интересуватъ. Следователно, за да разбира смисъла на живота, първо човѣкъ трѣбва да познава неговитѣ елементи, да ги съчетава, да ги съпоставя, да образува отъ тѣхъ срички, думи и изречения и така да чете и да го изучава. Първитѣ елементи, съ които детето се запознава, това са неговитѣ майка и баща. Дете, което не е кърмено отъ майка си и което не е чувало гласа на баща си, е лишено отъ най-благоприятнитѣ условия на живота. Майката предава мекота на сърдцето, а бащата — свѣтлина на ума и сила на воляга. Безъ майка детето би било твърдо, като камъкъ, а безъ баща, то би се намирало въ положението на листъ, носенъ отъ вѣтъра по всички посоки. Има ли баща, детето ще бжде листъ, който се държи здраво за дървото и се ползува отъ неговитѣ блага. Мекото и милостиво сърдце на човѣка се дължи на майката, а знанието и свѣтлината на ума — на бащата. Азъ взимамъ думитѣ баща и майка въ тѣхния широкъ смисълъ.

Христосъ казва: „Ако бѣхте знаели, що е „милость искамъ, а не жертва“, не бихте осъдили невиннитѣ“. Значи, милостъта стои погоре отъ жертвата. Жертвата е външна стра-на на нѣщата. Какво може да жертвува чо-вѣкъ? Той ще пожертвува една овца, една ко-кошка, плодове и т. н. Човѣкъ жертвува нѣ-що, което е вънъ отъ него, а въ милостъта, въ милосърдието той дава отъ себе си онова, което е научилъ и опиталъ. Като жертвува кокошка, овца или агне, човѣкъ не взима въ внимание страданията, които причинява на тия сѣщества. Като проявява милостъта, ми-лосърдието си, човѣкъ опитва нѣщата и, акс-памѣри, че сж добри, ще ги даде и на дру-гитѣ; не сж ли добри за него, той не ги да-ва на никого. Милосърдието има отношение къмъ човѣшкия духъ и къмъ човѣшката ду-ша, а жертвоприношението — къмъ човѣш-кия умъ и къмъ човѣшкото сърдце. Въ този смисълъ, човѣкътъ на жертвата не означава високо издигнатъ човѣкъ. Какъвъ човѣкъ е този, който дава нѣща, които сж вънъ отъ него? Има смисълъ човѣкъ да дава само оно-ва, което е вътре въ него. И въ Писанието е казано, че Богъ не иска жертвоприношения, но сърдце чисто и свѣтълъ умъ. Сърдце чи-сто и свѣтълъ умъ трѣбва да бждатъ олтаръ за служене на Бога. Богъ не се нуждае отъ ржкотворни храмове. Той се нуждае отъ свѣт-литѣ човѣшки умове и отъ тѣхнитѣ чисти сърдца.

Какво представя чистото сърдце? — Чисто сърдце е това, което не ражда никакви отрицателни чувства, нито ги допуска да влязат въ него. Чистото сърдце е всъкога тихо и спокойно, не се вълнува. То е подобно на дълбока вода, която не се размътва. Сърдце, което се размътва, е плитка вода. Дъното на това сърдце е покрито съ калъ. Човешкото сърдце се размътва лесно, а Божественото — никога. Казано е въ Писанието: „Ще имъ отнема каменното сърдце и ще имъ дамъ сърдце чисто, на което ще напиша закона на своята любов.“ Чисто сърдце подразбира разумното сърдце на човъка.

Како ученици, вие трябва да се стремите къмъ разуменъ живогъ, въ които всъко нѣщо става на своето време и мѣсто. Когато иде на своето време, дъждътъ носи благословение за човъка. Закъснѣ ли да дойде на времето си, човъкъ се лишава отъ това благословение. Въ Писанието е казано: „Ще имъ дамъ раненъ и късенъ дъждъ на време“. Когато добритъ мисли и чувства идатъ на време, тѣ носятъ своето благословение за човъка. Бъдете будни да не изпуснете времето, когаго тия мисли и чувства ви посещаватъ. Който губи добритъ случаи въ живота, той се ожесточава и започва да спори съ ближнитъ си, да се сърди за нищо и никакво. Днесъ всички хора спорятъ за първото мѣсто, кой да бже глава. Гози въпросъ лесно се разрешава. Пръвъ е онзи, който при-

лага милосърдието въ живота си. Последенъ е онзи, който жертвува. Нѣкой жертвува голѣми суми и мисли, че заради тѣзи благоденния трѣбва да заема първо мѣсто въ обществото. Преди всичко той не жертвува нѣщо отъ себе си. Златото, съ което разполага, не е негово. То принадлежи на природата. Нѣкои хора бѣгатъ отъ такова богаѣство. Тѣ знаятъ, че чуждото всѣкога чуждо остава

Въ древността нѣкога на една планина живѣли двама светии. Въ подножието на тази планина се намиралъ единъ градъ. Тѣ често слизали въ града да продаватъ плегени кошници, които сами изработвали за собствена си прехрана. Единъ день, каго се движелъ по пѣтекитѣ на гората, единиятъ отъ светиитѣ видѣлъ една голѣма дупка, отворена отъ проливнитѣ дъждове. Като погледналъ въ дупката, той се уплашилъ отъ нѣщо и хукналъ да бѣга. — Какво го уплашило? — Въ дупката имало едно голѣмо гърне, пълно съ злато. Значи, златото, съ своя блѣсъкъ, уплашило светията и го заставило да бѣга. Като видѣлъ, че другарьгъ му подскочилъ като ужилень отъ нѣщо и ударилъ на бѣгъ, вторииятъ светия отишълъ да види, коя е причината за това. Той се приближилъ до дупката и що да види? — Гърне, пълно съ злато. Тои си казалъ: Чудно нѣщо, защо трѣбва да бѣа човѣкъ отъ златото? То може да се употрѣби за полезни работи. Тои се навелъ, извалилъ гърнето съ златото и слѣзълъ съ него

въ града, да помисли, какъ и за какво да го употреби. Тукъ той предприелъ направата на училища, на болници, на църкви. Като употребилъ всичкото злато изключително за благотворителни цели, той се върналъ на планината, при своя другаръ, и започналъ усилено да се моли на Бога, да му отговори, дали е постъпилъ добре. Една вечеръ му се явилъ единъ ангелъ на сънъ и му казалъ: Всичкитѣ благотворителни дѣла, които направи, не струватъ, колкото избѣгването на другаря ти отъ гърнето съ злато.

Следователно, много отъ човѣшкитѣ благотворителни дѣла сж по-малко ценни отъ отказването имъ отъ нѣкакво земно благо. — Защо? — Защото тия дѣла сж лишени отъ милосърдие. Съ други думи казано: Всѣко добро, въ което милосърдието отсъствува, не е истинско добро. Милосърдието е една отъ красивитѣ страни на любовта. Казано е, че Богъ е милосърдъ и дълготърпеливъ. Велико нѣщо е милосърдието на Бога! Той търпи хората по причина на това си качество. Милосърдието е приложение на любовта въ живота. Милосърдието е лишено отъ всѣкакво користолюбие. И най-малкитѣ нѣща, проникнати отъ милосърдие, ставатъ велики. Вижте, запримѣръ, колко малко изглежда слънцето. Въпрѣки това то изпраща грамадни количества свѣтлинна и топлинна енергия чрезъ които освѣтява и отоплява цѣлата земя.

Сега азъ ви навеждамъ на мисълта за милосърдието и за слънцето, за да не се смущавате, че не разбирате нѣкои нѣща. Причината за неразбиране на нѣщата е двойка: или тия нѣща сж много далечъ отъ васъ, или сж много близо. Ако поставите близо до очитѣ си една златна монета, тя ще закрие всичко предъ васъ, вследствие на което нищо нѣма да виждате. Отдалечите ли монетата отъ очитѣ си, просторътъ на вашия погледъ веднага се разширява. Обратно, ако много отдалечите единъ предметъ отъ очитѣ си, вие можете да го виждате само съ телескопъ. Следователно, искате ли да виждате нѣкой предметъ ясно, турете го на такова разстояние отъ себе си, че да бжде добре освѣтенъ отъ всички страни. Това се отнася за физическиѣ предмети, но има значение и за мислитѣ и чувствата на човѣка. Искате ли да развivate своитѣ мисли и чувства, дръжте ги на такова разстояние отъ своя умъ и отъ своето сърдце, че свѣтлината на мислитѣ ви да не помрачава свѣтлината на вашия умъ, нито топлината на чувствата ви да намалява топлината на вашето сърдце.

Като се натъкватъ на нѣкои неразбрани нѣща, хората се запитватъ, кои нѣща сж реални и кои — нереални. Реално е само това, което носи животъ. Всѣка мисль, която внася свѣтлина въ човѣшкия умъ, разширява неговитѣ възгледи и помага за растенето му, е реална. Всѣко чувство, което внася топлина

и мекота въ човѣшкото сърдце, е реално. Всѣка постѣпка, която усилива човѣшката воля, е реална. Реалнитѣ мисли, чувства и постѣпки наричаме Божествени. Тѣй щото, искате ли да знаете, дали мислитѣ, чувствата и постѣпките ви сѣ Божествени, ще ги опитвате по следния начинъ: мислитѣ ще познавате по свѣтлината, която носятъ, чувствата — по топлината, а постѣпките — по силата. Това е положителното знание на живота, което се придобива отъ външния свѣтъ чрезъ външнитѣ слѣсти, а отъ вътрешния — чрезъ вътрешнитѣ слѣсти. Ако очитѣ ви сѣ здрави и силни, висхващате ясно очертанията на предметитѣ. Очитѣ на човѣка сѣ въ услуга на неговия умъ. Докато умътъ му функционира правилно, и очитѣ му ще бѣдатъ здрави. Започне ли умътъ да отслабва, и физическите очи на човѣка постепенно отслабватъ. Значи, между очитѣ и ума на човѣка има известна зависимостъ. По-точно опредѣлено: човѣкъ, въ който милосърдието работи, винаги има здрави очи и уши. Когато човѣкъ не вижда и не чува добре, това показва, че въ мислитѣ, въ чувствата и въ постѣпките му има калъ, нечистотии, които му препятствуватъ. Какво трѣбва да направи, за да вижда и да чува ясно? Той трѣбва да вземе чиста вода и да измени прозорците на своя умъ и на своето сърце — Михъ ги, но пакъ не виждамъ. — Милъ си ми съ вода, която не може да изчисти калта. Вземи отъ Божествената вода и съ нея измени

прозорцитѣ си. Всички мисли, чувства и постѣпки, които не могат да измиватъ калѣта на вашитѣ прозорци, сж човѣшки. Всички мисли, чувства и постѣпки, които измиватъ калѣта на вашитѣ прозорци, сж Божествени. Тѣ представятъ онази Божествена вола, която мие, чисти всичко, каквото срещне на пътя си.

Какъ постѣпи Христосъ съ жената, хвапата въ прелюбодѣяние? Доведоха тази жена при Христа и казаха: Учителю, споредъ закона на Мойсея такива трѣбва да се убиватъ съ камъни, защото развалятъ дома и обществото. Ти какво ще кажешъ? Наведе се Христосъ на земята и пишеше съ прѣстъ. Следъ това лигна главата си и отговори: „Който се счита праведенъ, нека той прѣвъ хвърли камъкъ върху нея“. Съ други думи казано: Ако праведниятъ хвърли камъкъ върху тази грѣшница, и тя ще стане праведна. Обаче, ако грѣшникътъ хвърли камъкъ върху нея, тя ще стане още по-голѣма грѣшница. Следъ тѣзи думи на Христа, единъ по единъ всички се разотидоха. Христосъ погледна къмъ жената и я запита: „Никой ли не те осѣди, жено?“ — Никой, Господи. — Нито азъ те осѣждамъ. Иди дома си и не грѣши повече. Иди да служишъ на Бога. Не прави повече престѣпления за прехраната си.“ Човѣкъ може да изкарва прехраната си по честенъ начинъ, а не чрезъ престѣпления. Човѣкъ грѣши понѣкога, защото търси лесенъ начинъ за живѣене. — Не, много начини има за изкарване на прехраната. Много

изкуства и занаяти сж дадени на хората за прехрана. Има ли желание и любовъ къмъ труда и работата, човѣкъ всѣкога ще бжде облѣченъ и нахраненъ.

Като ученици, вие трѣбва да влизате въ положението на страдащитѣ и да ги облекчавате. Единъ день Настрадаинъ Ходжа се качилъ на кѣщата си да я покрива съ керемиди. Той стѣпилъ на една керемида несполучливо, падналъ на земята и счупилъ крака си. Всѣки, който чулъ за нещастieto на Настрадаинъ Ходжа, отишълъ да го посети и го запитвалъ: Какъ падна, че счупи крака си? Не можа ли да бждешъ по-внимателенъ? Той разправялъ цѣлата случка на единъ, на втори, на трети и най-после се отегчилъ да разправи. Като продължавали още да го питатъ за случилото се, Настрадаинъ Ходжа казалъ: Не сѣ ли намѣри досега единъ човѣкъ да е падналъ като мене, че да знае, какъ се пада? Следователно, като срещнешъ една страдаща душа, не я питай, какъ е паднала, не я морализирай, но влѣзъ въ положението ѝ и я облекчи. Добре е човѣкъ да има единъ учителъ, да го учи, но този учителъ трѣбва да бжде майсторъ, да се е училъ отъ Божествената книга на живота. Ако не намѣрите такъвъ учителъ, потърсете книгата, отъ която той се е училъ. Тамъ ще се запознаете съ буквитѣ, съ правдата и законитѣ на тази книга. Като научите добре буквитѣ, ще ги нареждате въ срички

Отъ сричкитѣ ще образувате думи, а отъ думитѣ — цѣли изречения.

Като казвамъ, че човѣкъ може и безъ учителъ да учи, имамъ предъ видъ онази жива, Божествена граматика на живота, по която сж учили всички велики Учители. Онзи, който е училъ буквитѣ отъ тази книга той може вече свободно да чете. Който е научилъ и позналъ Божията Любовь, той знае буквитѣ и може да чете. За него всичко е възможно и постижимо. Който е придобилъ само човѣшката любовь, той живѣе въ относителната възможность на нѣщата. Който е придобилъ Божията Любовь, той живѣе въ абсолютната възможность на нѣщата. Истинца, който люби Бога, той има помощта на всички добри хора, на всички светии и на Бога. Който люби Бога, той има помощта на слънцето и на дъжда. Неговата работа е само да довърши това, което слънцето и дъждътъ сж започнали. Богъ повелява на слънцето да грѣе и да възраства нѣщата, на дъжда—да полива и съживява израсналото, на почвата—да го храни, а на човѣка—да довърши започнатата отъ гѣхъ работа. Може ли да не успѣва въ работитѣ си онзи, на когото и земята, и небето сж въ услуга и въ помощъ? Този човѣкъ се ползува отъ благословието на всички добри сили на небето и на земята. Тѣ започнагъ работата, а човѣкъ я довършва.

Днесъ всички хора сж изпратени на земята да довършатъ онази работа, която слън-

цето и дъждът не могат сами да свършатъ. Има една работа, която принадлежи изключително на човѣка. — Коя е тази работа? — Да обича баща си и майка си така, както никогато досега не е обичалъ. Да обича брата си и сестра си, приятеля си, слугата си, господаря си, учителя си, ученика си така, както никога досега не е обичалъ.

12. августъ, 5 ч. с.

Азбука на Божествения езикъ

Съвременнитѣ хора разглеждатъ живота отъ различни становища. Гладниятъ мисли за хлѣба, какъ по-лесно и бързо да го осигури; жадниятъ се интересува за водата; сиромаштъ — за паритѣ, чрезъ тѣхъ да подобри живота си; невежиятъ — за придобиване на знания; слабиятъ — за усиляване на организма си. Ако не може да задоволи нуждитѣ си човѣкъ е недоволенъ. Недоволството се дължи на факта, че човѣкъ не е опредѣлилъ отношенията си къмъ Първата Причина, вследствие на което се проявява неправилно. Всѣко недоволство на физическия свѣтъ произвежда въ невидимия свѣтъ такава буря, каквато имате сега на планината.

Каква е разликата между физическия, духовния и Божествения свѣтове? Животътъ на човѣка и въ третѣ свѣта се състои въ неговитѣ мисли и чувства, които обаче, се различаватъ по нѣщо. Запримѣръ, силата на мисълта въ физическия свѣтъ се заключава въ нейната тежестъ, въ духовния свѣтъ — въ нейното напрежение, а въ Божествения — въ разширяването ѝ. Ако живѣе само на физическото поле, човѣкъ мисли за материални-

тѣ си нужди, да се наяде и напие. Това сж мисли, които иматъ опредѣлена тежестъ. Като влѣзе въ духовния свѣтъ, на каквато длъжностъ да се намира, човѣкъ започва да мисли, какъ да изрази любовта си къмъ своя домъ, общество и народъ. Бследствие на това, каквато работа да заеме, той се стреми да бжде полезенъ не само на себе си, но и на ближнитѣ си. Ние казваме, че въ мисълта на този човѣкъ има напрежение. Най-после, като влѣзе въ Божествения свѣтъ, човѣкъ започва да мисли, какъ да служи на Бога. вследствие на което мисълта му се разширява.

Първото нѣщо, което се изисква отъ хората, е да опредѣлятъ отношенията си къмъ Бога. Подъ думата „отношения“ разбирамъ възстановяване на надеждата, вѣрата и любовта въ човѣка. Надеждата има отношение къмъ физическия свѣтъ, вѣрата — къмъ духовния, а любовта — къмъ Божествения. Хората една сега започватъ да изучаватъ любовта. На теория тѣ знаятъ, какво нѣщо е любовта, но дойдатъ ли до приложението ѝ, правятъ редъ погрѣшки. Не е все едно да познавашъ теоретически условията на северния полюсъ, или да отидешъ тамъ, да се стълкновишъ съ тия условия. Въ опититѣ си да отидатъ на северния полюсъ, хората видѣха, че теорията имъ не се съвпадала съ действителността. Влѣзе ли въ свѣта на надеждата, човѣкъ трѣбва да бжде здравъ, богатъ и добре облѣченъ и обутъ. Въ който домъ, влѣзе, той трѣбва да носи ухание на цъв-

налъ, пролѣтенъ цвѣтъ. Влѣзе ли въ свѣта на вѣрата, човѣкъ трѣбва да бжде облѣченъ съ дреха, изтъкана отъ красиви, възвишени чувства. Тамъ не се допуща никакво недоволство, никакво горчиво чувство. Влѣзе ли въ Божествения свѣтъ, човѣкъ трѣбва да бжде облѣченъ въ дрехата на любовта, да има правилни отношения къмъ Бога.

Единъ день. когато дойде свършекътъ на свѣта, хората ще се прѣснатъ изъ пространството. както камънитѣ сж разхвърляни на планината. Само ония хора ще бждатъ запазени, които сж облѣчени съ дрехи на надеждата, на вѣрата и на любовта. Споредъ дрехитѣ си, тѣ ще бждатъ отдѣлени едни отъ други, за да може всѣки да заеме своето опредѣлено мѣсто. Обаче, и при това опредѣляне на мѣстата, пакъ ще има по-високи и по-низки мѣста. И въ надеждата, и въ вѣрата, и въ любовта има степени. Останалитѣ хора, които не сж облѣчени съ дрехи на добродетелитѣ, ще чакатъ вѣкове и хилядилѣтия да дойде нѣкой да имъ помогне. Казано е въ Писанието, че за всѣка празна дума човѣкъ ще отговаря. Значи. дошло е време вече, когато хората трѣбва да се откажатъ отъ стария си животъ, да забравятъ всички обиди и огорчения, да тръгнатъ напредъ. Новиятъ животъ изисква хора, надрасли старото. Всѣкакво недоволство и мърморене трѣбва да се забравятъ.

Искате ли да влѣзете въ новия животъ, вие трѣбва да приемете страданията съ бла-

годарностъ. Христосъ е страдалъ, и вие ще страдате. Не страдате ли като Христа, вие нѣмате дѣлъ съ Него. Ако Христосъ, Синъ Божий, бѣше подложенъ на тежки страдания, колко повече вие ще бъдете изложени на страдания. Мислите ли, че можете да минете безъ страдания, вие сте на кривъ пѣтъ. Който не е страдалъ, той не може да пристѣпи прага на духовния свѣтъ. Да живѣешъ безъ страдания, това значи, да отивашъ на училище и да се връщашъ, безъ да си научилъ една буква. Кой баща би се радвалъ на своя синъ, който се връща отъ странство, добре облѣченъ, но безъ никакво знание? Какво ще каже бащата на сина си? Той ще поклати главата си и ще дигне ржце отъ него. По сѣщия начинъ постѣпватъ и въ невидимия свѣтъ. Видятъ ли, че пристига такъвъ синъ, който нищо не е училъ, веднага го изпращатъ назадъ. Тамъ не държатъ недоволни. мърморковци. Успѣе ли нѣкой мърморко да се промъкне тамъ незаконно, веднага го намиратъ, даватъ му билетъ и съ експресъ го пращатъ на земята да учи.

Въ единъ анекдотъ се разправя за влизането на единъ еврейнъ адвокатъ въ рая, безъ позволение на тамошнитѣ власти. Той успѣлъ съ хитрина да се промъкне тамъ, но въ скоро време станалъ невъзможенъ за жителитѣ на рая. Каквото виждалъ, все го критикувалъ и разглеждалъ споредъ законитѣ на земята. Той казвалъ: По еди-кой членъ отъ закона за сѣдопроизводството това не с

справедливо, това не е на мѣстото си. Всички започнали да мислятъ, какъ да се освободятъ отъ него. На едного дошла въ ума мисълта да го примамятъ съ нѣкое богато дѣло на земята. Той казалъ: На земята се разглежда едно голѣмо дѣло, за което ще се заплати скжпо, но нѣма адвокатъ, който да го защитава. Като чулъ това, евреинътъ веднага излѣзълъ отъ рая и слѣзълъ на земята. Така раятъ се освободилъ отъ единъ мърморко който влѣзълъ вътре по незаконенъ пѣтъ.

Като ученици, вие трѣбва да се справите съ недоволството, съ мърморенето. И пророкъ Иона се опита да роптае противъ Бога, но се намѣри въ утробата на кита. дето лежало цѣли три дни. Знайте едно нѣщо: за Бога трѣбва да имате една мисълъ и едно чувство. Никакво съмнение, никакво колебание не се позволява по отношение на Бога. Нѣма по-великъ, по-силенъ, по-мощенъ отъ Него. Достатъчно е да проектира мисълта си къмъ далечно сжщество, малко или голѣмо, за да се уредятъ работитѣ му моментално. Мощна е Божията мисълъ! Тя всичко твори и пресъздава. Тази мисълъ слиза и до най-низкостоещитѣ сжщества — камънитѣ и растенията. Приематъ ли я, и тѣ започватъ да растатъ и да се подиатъ.

Като не разбиратъ закона на страданията, хората постоянно роптаятъ противъ Господа. Трѣбва ли калниятъ, нечистиятъ да роптае, че не го обличатъ съ чисти дрехи и не го поставятъ на първо мѣсто? Колкото да роптае, докато е

външно и вътрешно нечистъ, той всѣкога ще цапа дрехитѣ си. За да го облѣкатъ въ нови, въ чисти дрехи, първо трѣбва да го заведатъ на баня, да го оклпятъ добре. Ама водата била гореща, кожата му се охлузила отъ търкане, това още нищо не значи. Въ пѣтя на чистенето, на растенето си, човѣкъ неизбежно минава презъ страдания. Страданията сж методъ за чистене. На земята човѣкъ дохожда голъ и после го обличатъ. Малкото, новородено дете е голо, а после го обличатъ. При това майка му го облича въ дрехи, които не сж по желанието му. Първитѣ дрехи на детето сж пелени, които го стѣгатъ, здраво държатъ рѣцетѣ и краката му. Колкото повече расте, пеленитѣ се смѣнятъ съ леки, свободни дрехи.

Като слиза отъ невидимия свѣтъ, човѣкъ има високо мнение за себе си, мисли, че е Синъ Божий. Обаче, щомъ слѣзе на земята, веднага го поставятъ на известна дисциплина да се смири. И Христосъ е Синъ Божий, но като дойде на земята, трѣбваше да се учи на смирение. Той казваше за себе си: „Синъ Человѣчески нѣма кжде глава да подслони“. Като влѣзе въ Иерусалимъ, Христосъ нѣмаше конь, на който да се качи, но трѣбваше отъ съседното село да доведатъ една ослица, която да възседне. Мислите ли, че вие ще влѣзете въ Иерусалимъ по другъ начинъ? — И вие ще влѣзете съ ослица. Ослицата представя законъ на четвъртото посвещение. Щомъ дойде до това посвещение, човѣкъ ще възседне ослица и

така ще влѣзе въ Иерусалимъ. Като се качи на ослицата и мине презъ това посвещение, човѣкъ ще бѣде готовъ да говори истината.

Следователно, който е придобилъ вѣрата, любовта и истината, той трѣбва свободно да говори. Вѣрата, любовта и истината сж огънятъ въ човѣка, който непременно трѣбва да излѣзе навънъ.—Може ли нагорещената печка да не изкаже мнението си? — Не може. Огънь има въ нея, който по нѣкакъвъ начинъ трѣбва да се изяви навънъ. Тѣй щото, и безъ да говорите на хората, идеитѣ, които имате въ себе си, ще се извиятъ навънъ. Говорътъ не е единствениятъ методъ за разбиране между хората. Нѣкой момъкъ може да се влюби въ нѣкоя мома, безъ да изкаже чувствата си. Тя ще го разбере, безъ той да ѝ говори за любовта си къмъ нея. Това показва, че мислитѣ и чувствата се предаватъ отъ единъ човѣкъ на другъ, безъ всѣкакъвъ говоръ. Ако хората не казватъ, че те обичатъ, това не значи, че нѣматъ любовъ къмъ тебе. Преди да те е обичалъ нѣкой на земята, пръвъ Богъ те е обичалъ, заради което те е пратилъ да се учишъ. После баща ти и майка ти сж те обичали и сж станали врата, презъ която да влѣзешъ въ широкия свѣтъ. И най-после, учителитѣ, които сж те учили, сжщо сж те обичали. Ако не сж те обичали, тѣ нѣмаше да иматъ духъ и разположение да те учатъ.

Сега, знаете вече, че всѣки човѣкъ е обичанъ и му сж дадени условия да живѣе, да расте, да се учи и развива. Трѣбва ли следъ

всичко това човѣкъ да бѣде недоволенъ? Често срѣщате недоволни хора, които роптаятъ противъ този-онзи. не могатъ да ги търпятъ, не ги обичатъ. Какво показва това? Тия хора не познаватъ нито своята цена, нито цената на другитѣ. Всѣки човѣкъ, добъръ или лошъ, е буква отъ Божествената азбука. Щомъ не обичате нѣкои хора, вие не обичате известни букви отъ тази азбука. Какво ще постигне ученикътъ, който обича само десетъ букви отъ азбуката на своя езикъ. а останалитѣ 20 не обича? Наистина. и отъ десетъ букви може да се образуватъ думи. но нищо повече. Отъ тия нѣколко думи не могатъ да се образуватъ цѣли изречения. Пълна речъ е онази, която е съставена не само отъ срички и думи, но и отъ цѣли изречения. Следователно, вие трѣбва да обичате всички хора, защото всѣки човѣкъ, лошъ или добъръ, е необходимъ за съставяне на цѣли изречения, чрезъ които да изказвате своитѣ мисли и чувства. Влѣзете ли въ Божествения свѣтъ, вие трѣбва да обичате всички хора, за да си служите съ Божествения езикъ. Не можете ли да приложите този езикъ, никой нѣма да ви разбере, и вие ще се принудите да се върнете назадъ. Ще кажете, че не е нужно да обичате всички хора. И така можете да живѣете. но ще бждете невежи. Искате ли да бждете учени хора, вие трѣбва да обичате всички.

Запомнете следното правило: искашъ ли да бждешъ ученъ, да се домогнешъ до Бо-

жествената наука, ти трѣбва да обичашъ всички хора; искашъ ли да се домогнешъ до духовната наука, ти трѣбва да вѣрвашъ въ всички хора; искашъ ли да се домогнешъ до науката на земята, ти трѣбва да се надѣвашъ на всички хора. Като прилагате това правило въ живота си, вие ще се домогнете до всичко, което душата ви желае, и ще имате вътрешенъ миръ. Бъдете доволни отъ живота, които ви е даденъ, отъ мислитѣ и чувствата, които ви посещаватъ, отъ промѣнитѣ въ васъ, на които всѣки моментъ се натѣкватъ. Самъ по себе си животътъ е съвокупностъ отъ безброй промѣни. Нѣма по-красиво нѣщо въ живота на човѣка отъ това, да бъде вътрешно доволенъ, да носи въ себе си разположението на едно добро, разумно дете.

Желая на всички да бъдете добри, разумни деца. Христосъ казва: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“. Полъ думата „дете“ се разбира доброто разположение на сърдцето на ума, на душата и на духа. Колкото да желаете това, неразположението все ще ви посегне. Независимо отъ васъ неразположението ще дойде отвънъ нѣкъде, но трѣбва да знаете, че то не е ваше. Недоволството неразположението се дължатъ на същества извънъ нашия свѣтъ, които сж изостанали въ развитието си. Тѣхнитѣ състояния ви се налагатъ често, но вие трѣбва да ги различавате, да ги отдѣляте отъ себе си, отъ своя личенъ живогъ. Ако

влѣзете въ домъ, дето е имало покойникъ, виѣ веднага ще станете скърбенъ. Ако влѣзете въ домъ, дето е имало сватба, виѣ веднага ще се развеселите. Въ тѣзи случаи, нито скръбта е ваша, нито радостта. Човѣкъ взима участие въ скърбитѣ и въ радоститѣ на своитѣ близки, безъ той самъ да е скърбенъ или радостенъ. Това е неизбѣженъ законъ. Ако иска да се ползува отъ радоститѣ на хората, той трѣбва да взима участие и въ скърбитѣ имъ. Не взима ли дѣлъ отъ скърбитѣ на хората, той ще се лиши и отъ радоститѣ имъ. Сжщото може да се каже и за пѣвеца. За да задоволи себе си, както и публиката, пѣвецътъ трѣбва да взима и мажорни, и миньорни тонове. Тоноветѣ ще се смѣнятъ единъ следъ другъ, за да създадатъ цѣла пѣсень, въ която ще има хармония и мелодия. Не е важно, отъ какви тонове ще бжде съставена пѣсеньта; важно е да бжде изпѣта чисто, меко и съ съответна еила.

Какво представя човѣшкиятъ животъ? — Нищо друго, освенъ пѣсень за ангелитѣ. Ако живѣете добре, пѣсеньта ви ще бжде приятна и за хората, и за ангелитѣ. Не живѣете ли добре, и пѣсеньта ви ще бжде неприятна. Като благоволи къмъ добрия животъ на хората, Богъ имъ праща своето благословение. Безъ Божието благословение нищо не може да се постигне. Лошиятъ животъ на човѣка не води къмъ нищо друго, освенъ къмъ освиркване. — Да умра веднѣжъ, че да се освободя. — Не, и въ смъртъ-

та нѣма спасение. Смъртъта представя слизане отъ сцената на живота. Като слѣзешъ отъ сцената, пакъ не си спасенъ. Вестниците ще започнатъ да пишатъ, че еди-кой пѣлъ или свирилъ, но нищо не излѣзло отъ неговия концертъ. Като умре, човѣкъ се скрива въ нѣкоя дупка, да не вижда и да не чува какво се говори за него. Следъ известно време, като се забрави името му, той отново се насърдчава и започва да мисли за втори концертъ. Щомъ замине човѣкъ за другия свѣтъ, майка му и баща му го посрѣщатъ и започватъ да го питатъ, защо концертътъ му излѣзе несполучливъ. Трѣбва ли да се оправдава съ публиката или съ други външни причини? За неуспѣха на хората има, наистина, и външни причини, но главната причина е въ самитѣ тѣхъ.

Христосъ казва: „Който се отрече отъ мене, и азъ ще се отрека отъ него. Който не се отрече отъ мене, и азъ нѣма да се отрека отъ него“. Съ други думи казано: Който живѣе за мене, и азъ ще живѣя за него. Който мисли за мене и ме обича и азъ ще мисля за него и ще го обичамъ. Това е законъ. Когато обичашъ, и той ще те обича. Когато не обичашъ, и той нѣма да те обича. Хората искатъ да бждатъ обичани, безъ тѣ сами да обичатъ. Такъвъ законъ не съществува. Когато клиентъ влѣзе въ нѣкой дюкянъ търговецътъ веднага ще му предложи нѣщо отъ стоката си. Въ замѣна на това, клиентътъ ще заплати из-

вестна сума. При това, колкото стоката е по-добра, толкова повече се плаща за нея.

За да познае цената на своитѣ мисли, чувства и постѣпки, човѣкъ ще бжде подложенъ на редъ изпитания. Животътъ на земята е велико училище въ което се предаватъ различни предмети. Отъ предметитѣ, които се предаватъ на човѣка, вънъ и вътре въ него, той се учи. Запримѣръ, вѣтрътъ, който имате днесъ, дѣждътъ, мъглата облацитѣ сж външни предметни учения, а недоволството, огорченията, противоречията сж вътрешни предметни учения. Всички нѣща които ставатъ въ природата, носятъ известно благословение за човѣка. Като изучавате историята на религиитѣ, виждате, че всички религии, всички вѣрващи сж минали презъ голѣми изпитания. Всички хора млади и стари, учени и прости, сж минали презъ изпитания. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е миналъ презъ изпитания. Изпитанията страданията сж благословение за човѣчеството. Казано е въ Писанието, че когото обичатъ, него изпитватъ. Който се учи добре, него благославятъ.

И тъй, пожелавамъ ви Духътъ Божий да присѣтствува въ вашитѣ домове.

Пожелавамъ ви мирътъ Божий да царува въ умоветѣ, въ сърдцата, въ душитѣ ви и въ вашия духъ.

Пожелавамъ Божието благословение да се излѣе върху васъ,

14. августъ, 5 ч. с.

Всѣко растение

Христосъ казва: „Всѣко растение, коего не е насадилъ Отецъ мой небесни, ще се изкорени“.

Днесъ въ всички хора се корени нѣщо. Когато види, че нѣщо се корени въ него човѣкъ надава викъ и пита защо коренятъ това. Много естествено. Христосъ казва, че всѣко растение, което Богъ не е насадилъ въ човѣка ще се изкорени, защото, остане ли въ него, никакъвъ плодъ нѣма да принесе. Който искрено желае да учи, това го очаква.

Съвременнитѣ хора страдатъ отъ еднообразие. Дето е еднообразието, тамъ съществува голѣма тъмнина. Дето има тъмнина, тамъ сж най-голѣмитѣ противоречия. Наистина, нощта носи голѣмитѣ противоречия въ живота. Който не разбира нѣкои работи, той е въ тъмнина. Който е неразположенъ по духъ гой е пакъ въ тъмнина. Обаче, не смѣсвайте тъмнината съ злото. Свѣтлината и тъмнината сж две неизбѣжни явления въ Битието, както злото и доброто. Да ходи човѣкъ въ тъмнината това не значи, че е грѣшенъ. И праведниятъ ходи въ тъмнина. Разликата се заключава само въ това, че праведниятъ ходи въ

тъмнината съ свѣтлина, а грѣшниятъ — безъ свѣтлина. Запримѣръ. като се говори за чистота, праведниятъ, чистиятъ разбира въпроса добре, а обикновениятъ изпада въ противоречие. — Защо? — Защото той мисли за себе си, че е чистъ и се чуди. каква чистота се иска отъ него.

Има нѣколко вида чистота: физическа, духовна и Божествена. И една свѣщъ свѣти, но ако имате две, три, четири и повече свѣщи, свѣтлината е по-силна. Да мисли човѣкъ, че, като има една свѣщъ, повече не му сж нужни, той е на кривъ пжтъ. Че сте познали Бога отчасти, че четете Библията и Евангелието. това не е още всичкото знание. Да четешъ Библията, това не значи, че си спасенъ. Въ Библията сж изнесени опитноститѣ на хиляди хора. Минали ли сте презъ тѣхнитѣ опитности? Придобили ли сте тѣхното знание? И това, което е писано въ Свещената книга, не представи всичкото знание въ свѣта. Много още има човѣкъ да учи докато завърши своето развитие на земята. Като се обезсърдчаватъ, нѣкои казватъ, че нѣма да излѣзе човѣкъ отъ тѣхъ. Ако не излѣзе човѣкъ, какво друго може да излѣзе? Какъ могатъ да твърдятъ това, когато не знаятъ, какво въ сжщностъ е човѣкътъ? Като говори така, човѣкъ трѣбва да знае. какво може и какво не може да излѣзе отъ него. Казвамъ тогава, че ако не излѣзе пате, ще излѣзе пиленце; ако не излѣзе агне, ще излѣзе козле. Каква е разликата между овцата и козатѣ?

Понеже пасе само трева, овцата не причинява пакости на горитѣ. Козата, обаче, гризе коритѣ и листата на младитѣ дръвчета, вследствие на което причинява пакости на горитѣ. Козата е много самостоятелна, а овцата не е. Когато срещнатъ нѣкой самостоятеленъ, упоритъ човѣкъ, наричатъ го коза. Значи, като коза този човѣкъ прави нѣкакви пакости. — На кого? — На себе си.

Сегашниятъ човѣкъ безъ да иска, безъ да съзнава, самъ си пакости. Запримѣрь, днесъ си каже, че отъ него човѣкъ нѣма да стане и се вързва съ едно вжже; на другия день пакъ си каже сжщото — вързва се съ второ вжже; на третия день пакъ каже сжщото — вързва се съ трето вжже. День следъ день той се вързва съ вжжета, докато единъ день цѣлъ се види обвързанъ — отъ главата до краката. При това положение, какъвъ човѣкъ очакватъ да излѣзе? Искать да отиде на училище, но не може, защото е вързанъ. Искать да яде хлѣбъ, пакъ не може — вързанъ е. И очитѣ, и ушитѣ на този човѣкъ сж вързани. Какво може да излѣзе отъ човѣкъ който не вижда и не чува? Той ще каже, че всичко чува. Какво чува? Лошитѣ думи, които нѣкой казалъ за него, вследствие на което губи разположението си. Той чулъ, че нѣкой казалъ една лоша дума за него. а не е чулъ десеттѣ добри думи. Който чува само лошитѣ думи, които се говорятъ за него или за ближнитѣ му, той не е музикаленъ човѣкъ,

нѣма добъръ слухъ. Който възприема само лошитѣ слухове, лошитѣ картини, лошитѣ мизми, лошитѣ храни, той има слабо развити сѣтива. Въ този смисълъ, истински красноречивъ човѣкъ е онзи, който говори само хубави, добри работи. Който само обещава, безъ да изпълнява, и той не е красноречивъ човѣкъ. Какво красноречие има въ това че нѣкой обещава следната година да ви донесе плодове, дрехи, обуша? Отъ тия обещания едва ли едно на стотѣ ще се сбъдне. Сладко красноречиво говорене е това, каквото кажешъ и обещаешъ, веднага да го изпълнишъ. Малко давай, но на време, отколкото много, но безъ опредѣлено време. Сегашнитѣ хора даватъ много, но не на време. Докато дойде обещаното, човѣкъ може да умре отъ гладъ.

Съвременнитѣ хора търсятъ щастие, но безъ да искатъ си приготвятъ нещастieto. — Защо? — Защото постоянно говорятъ или за своето минало, или за бъдещето си, какво ги очаква. Ако говорятъ за нѣкакво свѣтло бъдеще, добре правятъ, но тѣ рисуватъ бъдещето си въ тъмни, мрачни краски. Значи, хората говорятъ за миналото, духоветѣ — за бъдещето, а Богъ — за настоящето. Тѣй щото, докато очаква на бъдещето само, човѣкъ се движи въ свѣта на духоветѣ. Докато живѣе съ миналото, той е въ човѣшкия свѣтъ. Обаче, живѣе ли въ настоящето, той е въ Божествения свѣтъ, дето нѣщата ставатъ моментално. Човѣкъ е господаръ на миналото, духоветѣ

сж господари на бждещето, а Богъ — на настоящето. Наистина, човѣкъ знае само онова, което е миналъ, добро или лошо. Що се отнася до бждещето, той нищо не знае. Има хора, които предсказватъ нѣкои нѣща, но това знание не е тѣхно. Тѣ декламиратъ това, което имъ се казва, както децата декламиратъ стихотворенията на нѣкой великъ поетъ. Детската глава не е създавала тия стихотворения. И грамофоннитѣ плочи могатъ да пѣятъ, да свирятъ, да държатъ речи, но само такива, които сж написани вече върху тѣхъ. Накарайте едва грамофонна плоча да ви изпѣе или изсвири нѣщо ново, тя се отказва да изпълни желанието ви.

Следователно, каже ли човѣкъ за себе си, че отъ него нищо нѣма да стане, той е грамофонна плоча, която пѣе една и сѣща пѣсень. Каже ли, че отъ него човѣкъ ще стане, той е пакъ грамофонна плоча. И въ първия, и въ втория случай той предполага нѣщата, не ги знае положително. Когато кажешъ, че отъ тебе човѣкъ нѣма да стане ти си правъ едно на хиляда. Кажешъ ли, че отъ тебе човѣкъ ще стане, ти си по-близо до истината. Въ първия случай ти поставяшъ нѣщата вѣнъ отъ себе си и мислишъ, че хората трѣбва да работятъ за тебе. Въ втория случай ти поставяшъ нѣщата вжтре въ себе си и мислишъ, че самъ трѣбва да работишъ. Въ този случай ти си по-близо до истината, защото, каквито условия да ти се даватъ отвѣнъ, ти трѣбва да бждешъ готовъ да ги използувашъ. Учителътъ може да ви даде

книги, учебници. но вие трѣбва да ги отворите, да четете и да размишлявате върху прочетеното.

Мнозина очакватъ да получатъ блага на готово, безъ да работятъ. Тѣ изживяватъ различни състояния и се страхуватъ, да не ги изкорени Господъ. — Не Богъ корени само заблужденията и кривитѣ разбирания на хората. Вие мислите за Бога, за себе си, за окръжаващитѣ това, което не е. Вие нѣмате ясна представа за нѣщата, вследствие на което си създавате цѣла каша отъ умувания и чувствавания. Кажете ли на нѣкого, че е много добъръ, той ви гледа изпитателно, не вѣрва, истината ли му говорите, или го подигравате. Той мисли за себе си, че е добъръ, но че е много добъръ, това не знае. На другъ нѣкой казватъ, че не е добъръ. И той се чуди. вѣрно ли е това. За да разбере истината. последниятъ се нуждае само отъ една запетая. Като му каже нѣкой „не си добъръ“, той трѣбва да тури следъ частицата „не“ запетая, и тогава ще излезе „не, ти си добъръ“. Ако между думитѣ „не си добъръ“ не поставишъ запетая и ги свържешъ въ едно. отъ тѣхъ се ражда нещо неестествено. Такова нѣщо е катърътъ. Катърътъ се ражда отъ кобила и магаре. Гон е нѣщо сръдно между дветѣ. Катърътъ е по-вѣшко произведение, вследствие на което е безплоденъ. Той не е създаденъ отъ природата. Всѣко неестествено проявление въ човѣка е катъръ, който не може нищо да роди.

Едно дете намѣрило една кошница съ ябълки и извадило отъ нея една, две, три, десетъ ябълки. То не може да изяде една ябълка, а взима десетъ. Защо му сж толкова много ябълки? Това показва, че желанията му сж много. И възрастнитѣ хора като децата, иматъ много желания, които не могатъ да реализиратъ, вследствие на което страдатъ. Тѣ раждатъ много желания, но нѣматъ храна да ги отгледатъ. Щомъ не можете да отхранватъ желанията си, ще се намѣрятъ хора, които ще ги взематъ за себе си. После ще страдате отъ това, че нѣкой взелъ едно ваше желание безъ позволение. Какво ще кажете за себе си, когато кжсате плодове отъ чуждитѣ градини безъ позволение? Кой ви даде това право? Нѣкой си насадилъ една череша, грижилъ се за нея и когато роди, той не може да се радва на своя трудъ. Преди него други сж опитали плодетѣ на черешата му. Искате ли една череша, вземете позволение отъ господаря на черешага. Не искате ли позволение, и вие грѣшите, и околнитѣ грѣшатъ. Като кжсате плодетѣ отъ нѣкоя череша безъ позволение, вие внасяте заблуждение и въ самага череша. Тя мисли, че господарьтъ ѝ я бере.

Не съмъ ли свободенъ да постъпвамъ, както искамъ? — Не си свободенъ. — Не съмъ ли чадо Божие? — Ако си истинско чадо Божие, ти ще признавашъ Баща си и за всѣко нѣщо ще искашъ позволение отъ Него, като създатель на цѣлата вселена. Благодарение

на своите криви разбирания и кривообразна свобода, хората мислят, че сж свободни тамъ, дето въ сжщностъ не сж свободни. Тѣ сж свободни да отидатъ при господаря на дървото и да го помолятъ да имъ откъсне нѣколко плода, но безъ позволение не сж свободни да кжсатъ плодове.

Като не могатъ да реализиратъ желанията си, хората се смущаватъ и обезсърдчаватъ. Смущенията произтичатъ отъ сърдцето, а радоститѣ — отъ ума. Животътъ на сърдцето е животъ на тъмнина. Значи, сърдцето носи скърбитѣ и страданията въ живота, а умътъ — радоститѣ. Казано е въ Писанието: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Като вземе сърдцето на човѣка, Богъ внася въ него нужната свѣтлина. Само Той е въ състояние да освободи човѣка отъ всички скърби и страдания, които идатъ на всѣко време. Сърдцето страда и съ време и безъ време. Запали ли се Божествениятъ огънь въ човѣшкото сърдце, страданията изчезватъ.

„Всѣко растение, което Отецъ мой небесни не е насадилъ, ще се изкорени“. Щомъ лошото се изкорени, доброго трѣбва да го замѣсти. Радвайте се, когато Богъ корени, защото на мѣстото на изкорененото Той посажда своите мисли и чувства. Следователно, щомъ скърбите, вие трѣбва да изпращагте сърдцето си при Господа, Той да го възпитава. Като го възпитава, Той внася свѣтлина въ него. Когато радости идатъ въ живота ви,

накъ се радвайте, защото живѣте въ свѣтлина. Благодарете на Бога и за тъмнината, и за свѣтлината, въ които живѣте. Уповавайте на ума си, който Богъ ви е далъ, защото чрезъ него пжтьтъ ви се освѣтява и можете да вървите напредъ.

17. августъ, 5 ч. с.

Силенъ и слабъ

Единъ философъ въдвигна по улицитѣ и срѣща едно малко момченце, което плаче.—Защо плачешъ? — Сираче съмъ, нѣмамъ майка и баща и не съмъ ялъ 24 часа.—Ела съ мене! По-нататкъ той срѣща друго дете, което плаче, защото майка му е болна и нѣма пари да купи лѣкарства да ѝ се помогне.— Не плачи, ела съ мене! Следъ това срѣща трето дете, сжщо така разплакано. — Защо плачешъ? — Носѣхъ единъ хлѣбъ за дома си, но едно голѣмо момче ме срещна, наби ме и взе хлѣба отъ ржцетѣ ми. — Ела съ мене! Кжде ще заведе философътъ тия деца? Той ще ги заведе у дома си, ще имъ даде по нѣщо, за да ги утеши, Кой е този философъ? — Човѣшкиятъ умъ, който може да успокоява човѣшкото сърдце. Значи, умътъ е силниятъ, а сърдцето—слабиятъ.

Казано е въ Писанието: „Да се не смущава сърдцето ви“. Сърдцето на всички съвременни хора е смутено: ученикътъ се смущава, че нѣма срѣдства за книги, или че не е издържалъ изпититѣ си; младата мома се сиущава, че годинитѣ минаватъ, а тя не се е оженила; чиновникътъ се смущава за служба-та си, да не го уволнятъ; майката се смущава за сина си, който е на бойното поле да не го

убиятъ. Ако пъкъ е убитъ, тя плаче, страда за него. Какъ ще се утешатъ тия хора? Какъ ще утешите майката, която е изгубила сина си? Ще ѝ кажете, че като душа той е излѣзълъ отъ Бога и трѣбва да се върне при Него. — Ама защо толкова младъ? — Той е повиканъ горе, тамъ да държи изпититѣ си. Условиата на земята сж по-трудни отъ тия на онзи свѣтъ. Тамъ ще учи, ще следва университетъ и ще държи изпити. За да ги свърши успѣшно, никой отъ земята не трѣбва да го смущава и безпокои. — Защо моятъ синъ трѣбваше да бжде убитъ? Азъ се молихъ много за него. Защо не сж чули молитвата ми? — Тамъ е въпросътъ. Много майки сж се молили за синоветѣ си, но на едни отъ тѣхъ молитвитѣ сж приети, а на други — не. Защо е така, никой не знае. Това не е наша работа.

Нашата работа се заключава въ обединението. Днесъ всички хора трѣбва да се обединятъ, да работятъ въ единство. Днесъ всѣки човѣкъ мисли само за себе си. Всѣка майка се моли само за своя синъ. Ако всички майки въ свѣта концентриратъ мисълта си въ едно направление и отправятъ една обща молитва къмъ Бога, никаква война нѣмаше да има. Щомъ нѣма войни, и синоветѣ имъ ще бждатъ живи. Днесъ всѣки се грижи за себе си, всѣки мисли за себе си, какъ да стане чистъ, светъ, ученъ. Следъ всичко това, хората се запитватъ, защо свѣтътъ не може да се оправи. Свѣтътъ може да се оправи само тогава, ко-

гато всички хора се обединятъ. При това положение всѣки човѣкъ трѣбва да мисли не само за себе си, но и за своитѣ ближни. Това, което е благо за него, да бжде благо и за ближнитѣ му. Какъ ще се постигне това единство? — Много лесно. Вмѣсто да носите по една-две чаши вода, да задоволите жаждата на нѣколко души само, пуснете крана на вашата чешма, да могатъ всички хора да пиятъ и да се задоволятъ. Съ други думи казано: пуснете любовта въ себе си, да напълни вашето корито. Като се напълни коритото ви, водата ще почне да изтича навънъ и ще задоволи жаждата на всички живи същества.

Като се говори за любовта, мнозина мислятъ, че тя е залъгалка за младитѣ. — Не, истинската любовъ ни най-малко не подразбира залъгване. Да любишъ, това значи, да отправишъ погледа си къмъ Бога. Какво по-голъмо благо за младия и стария, за учения и простия, за бедния и богатия да отправятъ погледа си нагоре? Виждате единъ просякъ, съ часове седи спокойно по жглитѣ на улицитѣ и чака, моли се, дано пуснатъ нѣщо въ чинийката му. Какво ще му пуснатъ? — По единъ-два лева. И следъ това той ще се прехрани съ тѣхъ! Каква по-голъма залъгалка можете да очаквате отъ тази? — Не, просякътъ трѣбва да стъпи на краката си, да отправи погледа си къмъ Бога и да започне да учи. — Ама ще го считатъ за смахнатъ. — Да, всѣки момъкъ, който спира погледа си само върху една мома, а не

върху всички, с смахнатъ. За предпочитане е да гледашъ на едно лице, а не на две и на повече. Кое е това лице, на което всички хора трѣбва да гледатъ? — Божието.

Въ турско време още, при единъ сѣдия се явили двама тѣжителѣ, съ желание да разрешатъ единъ споренъ въпросъ помежду си. Единъ отъ тѣжителитѣ влѣзълъ при сѣдията и му далъ една турска лира, като му казалъ: Моля те, да гледашъ на моето лице. Следъ него влѣзълъ вториятъ тѣжителъ и далъ на сѣдията две лири, да разреши въпроса въ негова полза. Като заночнало дѣлото, първиятъ тѣжителъ се приближилъ при сѣдията и му пришепналъ: Господинъ сѣдия, гледай на лицето ми. — Синко, какво да правя съ онзи съ дветѣ лица?

Съвременникѣ хора често изпадатъ въ заблуждения и, за да излѣзатъ отъ тѣхъ, казватъ, че има само едно научно разрешение на тия заблуждения. Кое е научното разрешение? То може да бѣде механическо, а може да бѣде и органическо. Двама цигулари свирятъ на цигулка: единиятъ свири механически, туря прѣститѣ си по строго опредѣлени мѣста на цигулката, вследствие на което тоноветѣ му не сѣ чисти. Вториятъ цигуларъ е майсторъ, той свири органически, вследствие на което опредѣля мѣстата на тоноветѣ чрезъ своя тъгъкъ слухъ, а не по механическото имъ разпредѣление. Той свири съ голѣма точностъ и чистота. И първиятъ,

и вториятъ цигулари свирятъ споредъ научно-то разпредѣление на тоноветѣ, но всички се възхищаватъ отъ втория. Сжщото може да се каже и за любовта. Мнозина говорятъ за нея, но неправилно я произнасятъ.

Какво виждаме въ живота на съвременитѣ хора? — Навсѣкжде неправилности, дисхармония. Тази дисхармония е причина за всички слабости и недъзи на хората. Запримѣрь, не пѣе ли правилно, човѣкъ разваля гърлото си. Не мисли ли правилно, той разваля челото си. Ако не чувствава правилно, той разваля сърдцето си. Ако не постѣпва правилно, той разваля брадата си. Ако това не се отрази още на този животъ на човѣка, ще се отрази въ бждещето поколѣние. Изобщо, нѣма мисль, чувство или постѣпка, които да не се отразяватъ върху човѣшкото лице.

И тъй, когато човѣкъ се подаде на своитѣ лоши състояния, съзнанието му се помрачава, потъва въ мъгла, съ каквато днесъ сме обиколени. Само мисльта на човѣка е въ сила да махне тази мъла, да даде възможность на слънцето да проникне въ неговия умъ. Мисльта на човѣка е подобна на вѣтъра въ природата. Духне ли той, мъглитѣ се разпрѣсватъ. Велико нѣщо е човѣшката мисль. Тя опредѣля човѣка. По мисльта, по погледа, по усмивката на човѣка ще познаете онова неизмѣнно, велико начало въ него. Това се отнася за онази мисль, която движи човѣка напредъ; за онзи погледъ, въ който нѣма никакво раздвоя-

ване, никакво колебание и за онази усмивка, която стопля сърдцето на всеки страдащ. Само онзи човѣкъ може да даде такава усмивка, въ сърдцето на когото Богъ се проявява.

Днесъ всички хора искатъ да видятъ лицето на Бога. Когато дойде на земята, Богъ ще се изяви не само за хората, но за всички живи същества. Това значи, че е дошло спасението на свѣта. Какъ ще Го посрещнатъ животнитѣ? — Чрезъ бѣгане. Спасението на животнитѣ е въ бѣгането. — Какъ ще Го посрещнатъ хората? Каго мислятъ. Спасението на хората е въ мисълта. Като мисли право, човѣкъ едновременно люби. Като мисли и люби, човѣкъ има всичко на разположение. Реалността на живота е въ любовта. Като има любовъ, дето и да се намира, човѣкъ разчита на нея. Любовта дава ценностъ на всички нѣща. Тя съдържа въ себе си всички възможности. Въ това отношение тя е подобна на костилката въ плода. Любовта се намира и въ плода, и въ костилката, но възможноститѣ на любовта сж въ костилката. Достатъчно е да посадите костилката въ земята, за да видите всичкитѣ възможности, които се криятъ въ нея. Отъ една костилка се ражда само единъ плодъ. Това показва, че въ проявитѣ на любовта съществува голѣмо разнообразие. Костилката на любовта се отличава отъ костилкитѣ на останалитѣ плодове по това, че отъ нея произлиза не само единъ плодъ, но всички плодове въ цѣлото Битие. Живѣешъ

ли въ любовта, за какъвто плодъ мислишъ, такъвъ ще имашъ: ако мислишъ да станешъ музикантъ, музикантъ ще станешъ; ако мислишъ да станешъ философъ, поетъ, ученъ, такъвъ ще станешъ; ако искашъ красивъ да станешъ, и красота ще придобиешъ. Какъвто пожелаешъ да станешъ, непременно ще успѣешъ. Това е магията на любовта. Много време трѣбва да работи човѣкъ върху себе си, за да придобие костилката на любовта. Той не е готовъ още за тази костилка. Ако днесъ му се даде, той ще я използва за несжществени работи и въ скоро време ще я изгуби. Слушате нѣкой момъкъ да казва на момата, че я обича съ всичкото си сърдце. Този момъкъ не е намѣрилъ костилката на любовта. Той се залъгва съ външната, съ месестата частъ на плода. Той ще изяде плода, а костилката ще хвърли. Едно трѣбва да знаете: само Бога можете да обичате съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Ближния си ще обичате като себе си. Пазете се отъ заблужденията на влюбването. Влюбване, въ което нѣма любовъ, носи съ себе си всички заблуждения и разочарования. Каква любовъ може да очаквате между единъ луненъ и единъ сатурновъ типъ? Момъкътъ е луненъ типъ, а момата — сатурновъ. Той се мѣни като луната и живѣе въ въображението си, а тя критикува всичко въ него. Не минава много време, на сцената се явява още една луна.

Какво ще прави това паднало божество съ две луни?

Велика, мощна сила е любовта, но когато има прелъ видъ изпълнение волята Божия. Тази любовъ подига всички живи същества. Нѣма ли предъ видъ изпълнението на волята Божия, тя внесе дисхармония въ свѣта. Ще дойде нѣкой да ме пита, какво мисля за любовта и въ коя любовъ вѣрвамъ. Азъ вѣрвамъ само въ онази любовъ, чиято свѣтлина никога не загасва. Въ свѣтлината на свѣщъта не вѣрвамъ. Тази свѣтлина трае нѣколко часа. При това, за да свѣтне свѣщъта, кибритъ е нуженъ. Азъ не вѣрвамъ въ свѣтлина, за която е нуженъ кибритъ. Донѣкъде само вѣрвамъ въ свѣтлината на слънцето. Ще дойде день, когато и слънцето ще загасне. Следователно, азъ не мога да вложа всичката си вѣра въ тѣла, свѣтлината на които не е вѣчна. Обаче, има едно слънце, което никога не загасва. То освѣтява по-малкитѣ слънца. Този законъ се отнася и до душитѣ. Има малки, млади души, които се освѣтяватъ отъ по-големитѣ. Последнитѣ пъкъ се освѣтяватъ отъ още по-големи и т. н. Богъ пъкъ освѣтява всички души. Човѣкъ трѣбва да знае, отде иде свѣтлината на неговата душа. Нѣкоя мома казва, че нѣкой момъкъ я освѣтява, т. е. вдъхновява. Не се минава много време, момата казва, че вдъхновението ѝ изчезнало, нѣмала вече свѣтлина въ себе си. — Защо? — Момъкътъ я напусналъ. Човѣкъ не трѣбва

да разчита на свѣтлина, която ту се явява, ту се губи. Човѣшката душа се нуждае отъ непреривна свѣтлина. Дойдете ли до любовта, вие трѣбва да знаете следния законъ: човѣкъ не може да бжде обичанъ, докато той самъ не е обичалъ. Детето е привързано къмъ майка си и я обича, защото първо тя го е обичала.

Христосъ казва: „Азъ съмъ виделината на свѣта“. Значи, като е дошълъ на земята, Христосъ е станалъ отражение на Божествената свѣтлина. На сжщото основание казвамъ, че всѣки човѣкъ на земята, който ви обича, е проводникъ или отражение на любовта на нѣкое близко на васъ сжщество отъ невидимия свѣтъ. Въ тази любовъ нѣма никаква сѣнка, никаква тъмнина. Яви ли се най-малката сѣнка въ любовта, това показва, че нѣкое тъмно сжщество проявява своето неразположение къмъ васъ. Значи, единъ и сжщъ човѣкъ може въ единъ случай да прояви любовъ къмъ васъ, а въ другъ случай — умраза или неразположение. Въ истинската любовъ нѣма никаква тъмнина, никакво обезсърдчаване, никакво обезвъряване. Тамъ животътъ теche непрекъснато. Искате ли да придобиете този животъ въ себе си, вие трѣбва да се калите, да издържате на мъчности, несгоди, страдания, злини и т. н. Кажете ли ви нѣкой, че обича само единъ човѣкъ, ще знаете, че той е слабъ. Той може да носи само единъ килограмъ тежестъ. Силниятъ човѣкъ може да но-

си земята на гърба си. Това значи, че той може да обича всички хора. Да обичашъ всички хора, това значи, да ги съберешъ на едно мѣсто и отъ тѣхъ да образувашъ единъ човѣкъ. Въ този човѣкъ трѣбва да виждашъ красивото лице на Единния. Както слънцето огрѣва едновременно всички сѣщества, така и човѣкъ трѣбва да обича всички. — Слабъ съмъ, не мога да обичамъ така. — Слабъ си, защото не проявявашъ доброто въ себе си. Доброто прави човѣка силенъ. Искать ли да прояви добродетелитѣ си, човѣкъ трѣбва да приложи въ живота си закона на любовта. Любовта не търпи никаква дисхармония. Най-малката дисхармония, вънъ или вътре въ човѣка, отнима възможността му да прояви любовта си.

Днесъ слънцето грѣе силно, деньтъ е ясенъ, небето чисто. Когато мислитѣ, чувствата и постѣпките на човѣка сѣ добри, и неговото слънце ще грѣе ясно, и неговиятъ день ще бѣде добъръ.

Желая ви сега да бѣдете силни, въ доброто, слаби въ злото; силни въ любовта, слаби въ безлюбието; силни въ вѣрата, слаби въ безвѣрието; силни въ надеждата, слаби въ обезсърдението.

Степени на съзнанието

Много нѣща сж дадени на човѣка, но всички не сж еднакво ценни. Най-ценното нѣщо за човѣка, това е животътъ. Не само човѣкъ, но всички живи същества ценятъ живота, по свой начинъ, и се стремятъ да го запазятъ. Изгуби ли живота си, човѣкъ изгубва всичко и става нещастенъ. Въпрѣки това, всички хора, учени или прости, могатъ да задържатъ живота си най-много до 120 години. Дойде ли до тия години, съ човѣка става нѣщо особено и, въпрѣки желанието си, той изгубва своя животъ. Кжде отива животътъ му, и той не знае. Животътъ на човѣка се топи като снѣжна топка. Докато мисли, че се е осигурилъ и го държи въ ржката си, самъ не забелязва, какъ постепенно се топи и изчезва нѣкжде въ пространството.

Двама братя живѣли добре помежду си, но единиятъ отъ тѣхъ решилъ да се посвети въ служене на Бога. За тази цель той отишълъ на една планина, да прекара въ постъ и молитва, въ пълно уединение, далечъ отъ грѣха и съблазнитѣ. Така прекаралъ той цѣли 20 години въ чистота и светостъ. Единъ день той решилъ да слѣзе въ града при брата си, който останалъ да работи между хората, да се

учи отъ тѣхъ. За да изкарва прехраната си, той станалъ обушаръ. Цѣли 20 години той правилъ обуща на хората и станалъ виденъ обушаръ. При него дохождали най-знатнитѣ хора отъ града да си поржчватъ обуща. Като слѣзълъ въ града да види брата си, светията взелъ въ ржката си една топка снѣгъ, да му покаже, че снѣгътъ не се топи отъ топлината му. Съ това той искалъ да подчертае своята чистота и светостъ. Както се разговаряли, въ магазина на брата му влѣзла една красива, знатна мома, да си поржча обуща. Младата мома събула обувката си, за да ѝ вземе обушарьтъ мѣрка. Като видѣлъ крака на младата мома, красиво изваянъ, светията се загледалъ въ него и започналъ да си мисли, че и въ свѣта, дето братъ му живѣе, има красиви нѣща, които заслужаватъ внимание. Унесенъ въ красивия кракъ и въ размишленията, на които той го навелъ, светията не забелязалъ, че снѣгътъ въ ржката му започналъ да се топи. — Братко, снѣгътъ ти се топи, казалъ обушарьтъ и продължилъ работата си.

Коя е причината за топенето на снѣга въ ржката на светията? Когато българинътъ иска да произведе огънь, той взима парче кремъкъ и го удря съ парче стомана. Отъ това удряне се образува искра, огънь, който запалва праханъта. Следователно, като наблюдавалъ крака на младата мома и размишлявалъ върху красивитѣ нѣща въ свѣта, въ сърдцето на светията се образувалъ огънь, който стопилъ

снѣга въ ржката му. Ще кажете, че светията се е съблазнилъ.—Не, никаква съблазънъ не е това, но мислитѣ му сж минали отъ едно състояние въ друго, както съзнанието минава презъ различни фази.

Съвременнитѣ хора признаватъ главно живота на самосъзнанието, въ който се движатъ. Обаче, въ живота на съзнанието различаваме четири степени: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Въ подсъзнанието влиза цѣлия неорганически свѣтъ; въ съзнанието — цѣлия органически свѣтъ, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ сжщества — растения и животни; въ самосъзнанието влиза човѣкътъ; а въ свръхсъзнанието — ангелитѣ. Ако влѣзе въ подсъзнанието, човѣкъ ще се натъкне на неорганическия свѣтъ, въ който сжществува голѣмо противоречие. Щомъ влѣзе въ съзнанието, въ него се заражда голѣма борба, следъ която той започва да работи. Щомъ се качи въ самосъзнанието си, той започва да се измжчва, защо нѣщата не ставатъ, както трѣбва, защо хората не мислятъ и не чувствуватъ правилно. Най-после, като влѣзе въ свръхсъзнанието, човѣкъ попада въ блаженството на живота, къмъ който всички хора се стремятъ. Кжде се намиратъ мѣстата на тия съзнания? За опредѣляне мѣстата на четиритѣ вида съзнания можемъ да дадемъ приблизителна, а не абсолютна диспозиция. Съзнанието на човѣка се намира въ сърдцето му, а самосъзнанието — въ неговия

умъ. Значи, въ сърдцето на човѣка живѣятъ растения и животнитѣ, въ ума — хората, а въ подсъзнанието му — неорганизиранитѣ същества. Страшно е да живѣете между неорганизирани същества. Човѣшкиятъ организъмъ е съставенъ приблизително отъ 30 милиарда клетки, разпределени въ човѣшкитѣ удове: въ мозъка, въ дробовѣтѣ, въ стомаха, въ сърдцето, въ очитѣ, въ ушитѣ, въ устата, въ мускулитѣ, въ коститѣ, въ космитѣ и т. н. Всички тия клетки се различаватъ помежду си по степенъ на развитие и строежъ. За да образуватъ човѣшкото тѣло, тѣ се подчиняватъ на една велика, мощна сила, която ги управлява и държи въ единство. Сами по себе си тѣ сж неорганизирани, и ако не съществуваше тази сила, никакъвъ човѣкъ не би съществувалъ.

Кжде е човѣкътъ? Човѣкъ се намира въ онази първична клетка, наречена монада, която управлява всички останали клетки и имъ дава различни заповѣди и направления. Що се отнася до човѣка, всички хора иматъ смѣтна представа. Тѣ казватъ, че човѣкъ е същество, което се ражда и умира. На пръвъ погледъ тѣ сж прави, но какво означава раждането и какво — смъртта? Всѣко нѣщо, което умира, се отдалечава отъ центъра. Значи, то върви къмъ периферията. Всѣко нѣщо, което се ражда, върви отъ периферията къмъ центъра. Тѣзи процеси се превеждатъ съ думитѣ „минаване отъ смъртъ въ животъ и отъ животъ въ смъртъ“. Хората не желаятъ смъртта, за-

щото губятъ ония условия, съ които сж при-
викнали. Представете си, че нѣкой човѣкъ
е живѣлъ 30 години въ затворъ. Колкото
да е тежъкъ животътъ му въ затвора, той е
свикналъ съ тамошнитѣ условия и мисли, че
вънъ отъ затвора не може да се живѣе.
Обаче, дохожда день, когато трѣбва да на-
пусне затвора. Предлагатъ му да излѣзе, но
той не се решава, сграхува се да отиде въ
широкия свѣтъ. Като не иска доброволно да
излѣзе отъ затвора, насила ще го заставятъ.
Като влѣзе въ широкия свѣтъ и се окопити,
човѣкъ вижда, че вънъ отъ затвора животътъ
е по-красивъ и смисленъ отъ този въ за-
твора. Въ този смисълъ човѣшкото тѣло пред-
ставя затворъ, съ условията на който човѣкъ
свиква и не иска да го напусне. Каквито бла-
га да му предлагатъ, той не иска да напусне
затвора. — Защо? — Защото не знае, къде
ще отиде и какви условия го чакатъ. Той не
познава нито небето, нито ада.

Следователно, човѣкъ се страхува отъ
смъртта, защото не познава условията задъ
нея. Докато е на земята, между хората, той
счита, че е осигуренъ. Щомъ се отдалечи отъ
хората, отъ близкитѣ си, той се страхува. До-
като ножътъ, сабята висятъ на тѣлото на
военния, той е осигуренъ, има на какво да
разчита. Отнематъ ли му ножа и сабята,
той изгубва вѣрата си. Докато учениятъ има
на масата си перо и хартия, той е спокоенъ,
има на какво да разчита. Отнематъ ли му тия

пособия, той се обезсърдчава. Какво ще бжде положението на военния, на когото ръцетѣ сѣ парализирани? Той иска да посегне къмъ ножа, да го пипне, но не може. Какво ще бжде положението на учения, на когото мисълта е парализирана и нищо не може да роди? Значи, задъ силата на военния, задъ мисълта на учения, задъ чувствата на всѣки човѣкъ се крие велика реалностъ, за която хората нѣматъ никакво понятие. Коя е тази реалностъ? — Любовта. Младитѣ ще кажатъ, че познаватъ любовта. Старитѣ пъкъ ще кажатъ, че любовта е нѣщо промѣнчиво: докато е младъ, човѣкъ може да люби; като остарѣе, любовта го напуца. Значи, стариятъ отрича любовта, както болниятъ отрича здравето. Колкото е вѣрно твърдението на стария, че старъ човѣкъ не може да люби, толкова е вѣрно твърдението на болния, че нѣма здраве за него.

Какво нѣщо е любовта? Каквито опредѣления да се даватъ за любовта, тя всѣкога ще остане неразбрана. Когаго човѣкъ мине презъ любовта на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието, тогава само може да има ясна представа за любовта. Любовта на свръхсъзнанието крие въ себе си магическа сила. Тя може да изкара мъртвия отъ гроба, както семенцата никнатъ отъ земята. Тя организира частицитѣ му и го връща къмъ животъ. Това, което възвръща човѣка къмъ живота,

който той е изгубилъ, е любовта. Обратно: това, което става причина човѣкъ да изгуби ценното — своя животъ, е безлюбието. Това, което прави хората щастливи, е любовта. Това, което ги прави нещастни, е безлюбието. — Коя е причината, която кара хората да живѣятъ? — Любовта. — Коя е причината, която ги заставя да умиратъ? — Безлюбието. Значи, единъ трѣбва да живѣе, а другъ — да умре. — Защо трѣбва да страда и да умира човѣкъ? — Законътъ е такъвъ. При сегашнитѣ условия на живота не може другояче. — Ние искаме да живѣемъ братски. — Знаете ли, какво изисква братскиятъ животъ, въ широкъ смисълъ на думата? Да живѣешъ братски съ всички сжщества, това значи, на никого да не причинишъ и най-малкото страдание. Какво ще правишъ тогава безъ жито, безъ млѣко, безъ яйца, безъ плодове, безъ кокошки, безъ агънца? Като живѣе, човѣкъ все ще смели нѣколко житни зърна, все ще изяде нѣколко плода, нѣколко яйца и т. н. Живѣе ли по този начинъ, той е нарушилъ вече принципа на великия братски животъ.

Следъ всичко това хората търсятъ животъ безъ страдания. Това е невъзможно. Ако нѣкой мисли, че има такава възможность, нека даде свой моделъ за създаване на новъ свѣтъ. Само онзи може да не страда, който свързва всички нѣща въ едно цѣло. Богъ може да направи това. Той живѣе въ всички форми, които сжществуватъ въ природата.

Той се жертвува заради насъ, да живѣемъ и да Го познаемъ. Затова е казано въ Писанието: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който Ме яде, той ще има животъ въ себе си“. На Бога е приятно да Го ядатъ, да се жертвува; на хората, обаче, не е приятно да се жертвуватъ.

Това е положителната, опитна философия на живота, между фактитъ на която съществува пълна последователностъ. Въ тази философия нѣщата растатъ и се осмислятъ, безъ да губятъ своята красота. Това става съ всѣки човѣкъ, който живѣе правилно. Първоначално той е дете, постепенно става юноша, възрастенъ и най-поске старъ човѣкъ, безъ да губи своята красота. Старъ човѣкъ не подразбира човѣкъ съ бѣла коса. Бѣлата коса, т. е. бѣлиятъ цвѣтъ е символъ на щедростъ, на даване. Значи, стариятъ човѣкъ е щедъръ, всичко дава. Отъ стария човѣкъ изтича Божествена енергия. Младъ човѣкъ не е само този, който има черна коса. Човѣкъ съ черна коса е касиеръ, който постоянно взима. Стариятъ дава, младиятъ взима. Стариятъ празни хамбара си, а младиятъ го пълни. Когато искатъ да кажатъ за нѣкого, че е старъ, българитъ казватъ, че е празна глава. Празната глава подразбира бѣла глава, а бѣлата глава винаги дава. Пълната глава подразбира младъ човѣкъ, косата на когото е още черна. За да уравни своитѣ енергии, природата си служи съ точни везни. Тя поставя младия на ви-

соки планински върхове, тамъ да складира богатствата си. Ако започне преждевременно да раздава, и той ще побѣлѣе. Тя поставя стария въ долината на живота, да раздава отъ своитѣ блага. Щомъ раздаде всичко, стариятъ започва отново да събира, докато главата му почернѣе. — Кой е по-добъръ: стариятъ или младиятъ? — И двамата сж добри. Дали косата на човѣка е черна или бѣла, това е все единъ човѣкъ — една идея въ различни форми.

Древниятъ окултизъмъ изобразява жената съ черна коса, а мъжътъ — съ бѣла. Жената била носителка на тъмнина, а мъжътъ — на свѣтлина. Тъмнината представя първичната материя, отъ която свѣтътъ е произлѣзълъ. Свѣтлината подразбира проявления, организирания свѣтъ. Първичната материя не е била организирана. Тя хвърляла сѣнка върху нѣщата, вследствие на което изглеждала тъмна. Отъ свѣтлината пъкъ се създаватъ новитѣ свѣтове. Значи, тъмнината е складъ, отъ който Богъ вади нѣщата, за да създаде свѣта на свѣтлината. Свѣтлината излиза отъ тъмнината. Тѣй щото, когато казвате, че нѣкой е лошъ, знайте, че въ него има нѣщо добро. Тигърътъ, едно отъ свирепитѣ животни, може да бжде нѣженъ, добъръ. — За кого? — За своитѣ малки тигърчета. Ако стоите на пята на този тигъръ, вие непременно ще пострадате. За да не пострадате, трѣбва да стоите далечъ отъ неговия пятъ. Искате ли

да избѣгнете противоречията на живота, водете се по разумнитѣ закони на Битието. Който знае закона за смаляването и увеличаването, той лесно ще се справи съ своитѣ мъчности. Много хора днесъ страдатъ, защото сж научили само изкуството да се увеличаватъ. Тѣ трѣбва да изучаватъ закона на смаляването, да се смиратъ. Малкиятъ, смирениятъ човѣкъ може да мине отвсѣкжде. Голѣмиятъ, обаче, се спъва и огъ най-малкото препятствие.

Съвременшитѣ хора се стремятъ къмъ външни нѣща: къмъ външна сила, външно богатство и знание. Тѣ не се спиратъ да пресметнатъ, какви граматни богатства се криятъ въ всѣки човѣкъ. Всѣки носи въ себе си музикално чувство, което може да разработи и да се осигури на цѣлъ животъ. Човѣкъ може да стане гениаленъ музикантъ и пѣвецъ—отъ него зависи. — Възможно ли е това? — Възможно е. Ако преди 50-60 години нѣкой би се осмѣлилъ да каже, че ще дойде день, когато хората ще хвърчатъ съ машини извъздуха, или ще могатъ да слушатъ, какво става и въ най-отдалеченитѣ страни на свѣта, щѣха да го нарекатъ лудъ. Днесъ, обаче, всичко това се реализира. Въ бъдеще се очакватъ още по-голѣми открития. Ще дойде день, когато хората ще се съобщаватъ съ своитѣ близки, заминали на другия свѣтъ. Тѣ ще знаятъ последнитѣ новини отъ онзи свѣтъ. Засега съобщенията съ онзи свѣтъ не сж усьвър-

шенствувани, вследствие на което тамошнитѣ жители мълчатъ.

Христосъ казва: „Търсете първо Царството Божие“. Превеждамъ този стихъ: Търсете първо онова, което е ценно за васъ — живота. Христосъ дава правила и закони, по които може да се живѣе, т. е. да се запази живота. Човѣкъ едновременно носи въ себе си и тъмнина, и свѣтлина, вследствие на което неизбежно е изложенъ и на страдания, и на радости. Страданията произлизатъ отъ неорганизираната материя на тъмнината, а радоститѣ — отъ организираната материя на свѣтлината, която твори и създава нѣщата. Когато любовта дойде, тя ще примири тъмнината съ свѣтлината. Съ други думи казано: животътъ ще примири човѣка съ страданията. Когато човѣкъ се убели, че страданието е обвивка на радостта, невежеството — на знанието, безсилието — на силата, неговиятъ животъ ще се изпълни съ радостъ и щастие. Влѣзе ли човѣкъ въ любовта на свръхсъзнанието, щастieto ще го последва. Като не разбиратъ това, хората търсятъ Бога вънъ отъ себе си. — Не, Богъ е въ любовта. Кой дава животъ на човѣка? Кой го утешава? Кой освобождава народитѣ отъ робството, въ което се намиратъ?

Следователно, познайте Бога, познайте любовта въ всички форми, въ които се проявява. Търсете Го въ силния и въ слабия, въ учения и въ простия, въ богатия и въ бедния,

въ всѣко растение и животно. Търсете Го въ музиката, въ поезията, въ изкуството, въ науката. И най-слабитѣ същества сж силни, щомъ Богъ присжгствува въ тѣхъ. Погледнете мъховетѣ, които растатъ върху канаритѣ. Съ години тѣ живѣятъ по камънитѣ, извличатъ нѣкаква храна отъ тѣхъ, и по този начинъ ги облагороляватъ. Като ги наблюдавате, вие трѣбва да взимате поука отъ тѣхъ. Тѣ не чакатъ да дойде щастieto имъ отвънъ нѣкъде. Тѣ работятъ, прилагатъ силитѣ, които сж вложени въ тѣхъ, и сами се осигуряватъ. — Защо? — Животъ, пматъ въ себе си — най-ценното въ свѣта.

Търсете първо Царството Божие. Търсете Божията Любовь, Мждрость и Истина. Любовта ще внесе въ васъ ценната топлина, мждростъта — ценното знание и свѣтлина, истината — ценната свобода — необходими условия за живота на земята.

x

21 августъ, 5 ч. с.

Великиятъ потикъ

Кое е великото въ живота? Много отговори, много мнения могатъ да се дадатъ на този въпросъ, но кой е най-правъ, не може да се каже. — Защо? — Защото всички пжтища, по които човѣкъ търси истината, сж прави. Важна е побудителната причина въ човѣка— да намѣри истината. Детето, което за пръвъ пжтъ взима четка и бои, има сжщия потикъ, какъвто и великиятъ художникъ, макаръ че детето едва започва да рисува. И двамата иматъ единъ и сжщъ потикъ. Великиятъ музикантъ не може да се сравни съ детето, което за пръвъ пжтъ взима цигулка, но потикътъ имъ е единъ и сжщъ. Следъ време, детето, което рисува и свири, ще стане великъ художникъ и великъ музикантъ. Не е въпросъ за погрѣшкитѣ, коиго човѣкъ прави. Който търси погрѣшкитѣ въ себе си и въ своитѣ ближни, той не може да се учи. Държите ли погрѣшкитѣ си въ своя умъ, вие ще се опетните. Нѣкой мисли, че е голѣмъ грѣшникъ. Другъ пъкъ мисли, че е светъ човѣкъ. Нито едното е вѣрно, нито другото. Затова, не си приписвайте качества, които нѣмате. Грѣхътъ, както и светостта, сж незавършени процеси. Следователно, не говорете за незавършенитѣ процеси. Ние

не дѣлимъ хората на грѣшни и на свети, но на способни и неспособни, въ смисълъ, способни да учатъ и неспособни да учатъ.

Казано е въ Битието: „Въ начало Богъ създаде небето и земята“. Небето представля великъ, организиранъ свѣтъ, а земята — не-проявенъ свѣтъ, който продължава да се устройва. Казано е: „А земята бѣше неустроена и пуста“. Богъ сътвори свѣта въ шестъ деня. Той даде първитѣ условия за проява на живота. Въ шестия день Богъ направи човѣка и го прати въ Божественото училище да учи. За тази целъ Той му създаде различни предметни учения да учи, да се развива. Животнитѣ бѣха предметно учение за него. Първиятъ човѣкъ трѣбвало да даде имена на всички животни. Растенията, дърветата сж били сжщо така предметно учение за него. Голѣми блага сж били дадени на Адама, но той не е могълъ да ги запази. Казватъ, че той изгубилъ щастието си.—Не, щастието не се губи. Това, което човѣкъ е изгубилъ, не е било реално. Реалното никога не се губи. Да изгуби човѣкъ дрехитѣ, обущата, шапката, паритѣ си, това не представя нѣкаква реалностъ.

Съвременнитѣ хора се дѣлятъ на благородни и на прости, по произхождение. Това дѣление не е нѣщо реално, защото човѣкъ може да изгуби положението си. И царьтъ умира, и последниятъ просякъ умира. Въ природата и двамата минаватъ подъ единъ законъ. Като умратъ, и двамата ще се превърнатъ

на пръстъ, защото сж направени отъ пръстъ. Обаче, има нѣщо въ човѣка, което не е земно и не може да се превърне на пръстъ. То е Божественото начало въ човѣка. Ще кажете, че знаете тия работи. — Много нѣща знаете, но още много има да учите. Какво знание е това, което почива на видено и чуто? Ще каже нѣкой, че видѣлъ гори, полета, планини, рѣки и морета. Това и нѣкои ясновидци виждатъ, но каквото видятъ, изгубватъ го. — Защо? — Сцената се е смѣнила, ново действие се дава. Това, което минава и заминава, не е реално.

И тъй, реално е това, което остава въ ума, въ сърдцето, въ душата и въ духа на човѣка. Какво, именно, остава въ сърдцето, въ ума, въ душата и въ духа? Въ сърдцето остава тъмнината, въ ума — свѣтлината, въ душата — истината, а въ духа — любовта. Подъ думата тъмнина ние разбираме непроявената реалностъ, т. е. реалностъ безъ сѣнки. За невежия тъмнината е страшна, но за просветения тя представя велики възможности за творческия принципъ, който работи въ свѣта. Богъ е и въ тъмнината, и въ свѣтлината. Ако не можете да намѣрите Бога въ свѣтлината, ще Го намѣрите въ тъмнината, въ голѣмитѣ страдания. Въ тъмнината човѣкъ може да научи това, което въ свѣтлината по никой начинъ не може. Ако се отнеме тъмнината отъ човѣшкия животъ, съ нея заедно се отнима и щастието му. Сжщото се отнася и до свѣтли-

ната. Тъмнината е млада мома, а свѣтлината — младъ момъкъ, които се женятъ единъ за другъ. Свѣглина за свѣтлина и тъмнина за тъмнина никога не се женятъ. Женитбата пкъъ дава възможностъ на човѣка да се прояви.

Сегашниѣ хора още не разбиратъ смисъла на тъмнинага, вследствие на което страдатъ. Като се прояви гъмнината въ тѣхъ, тѣ страдатъ, недоволни сж отъ нея. Щомъ се прояви свѣтлината, тѣ се радватъ. Голѣмо благословение е тъмнинага въ свѣта. Като настѣпи нощъ, всички хора си почиватъ, за да се освежатъ за следния день, за деня на свѣтлината. — Не може ли безъ страдания? — И безъ страдания може, но ще се намѣрите въ животъ безъ сѣнки, лето владѣе голѣмо еднообразие.

Запитали единъ денъ Паганини, следъ единъ отъ концертитѣ му: На три струни можешъ ли да свиришъ?— Мога. Той излѣзълъ на сцената и свирилъ на три струни. — На две струни можешъ ли да свиришъ? — Мога. Той свирилъ на две струни. На една струна? — И на една мога. — Ами безъ струни? На този въпросъ Паганини нищо не отговорилъ, но не се явилъ на сцената. Гози е отговорътъ на въпроса: Може ли безъ страдания? Имате ли една струна, тя представя тъмнината; дветѣ струни представятъ свѣглината; тритѣ — истината, а четиритѣ любовта. Мждростта пкъъ е въ цигуларя, който свири. Истината подразбира отношенията на човѣка къмъ при-

родата и къмъ всичко живо, създадено отъ Бога. Който не може да мисли, да чувствува и да постъпва правилно, той не може да се домогне до истината. Що се отнася до любовта, човѣкъ трѣбва да се роди и да умре въ нея. Какво означава това? Докато е въ утробата на майка си, детето живѣе въ временно тѣло, но като се роди, това тѣло умира. Следъ раждането си, детето започва да живѣе въ друго тѣло, докато единъ день и това тѣло умре. При това положение, и като умира, и като живѣе, човѣкъ се движи все въ любовта.

Какво представя раждането и какво смъртта? Раждането е свързано съ бременността на човѣка. Само онзи може да роди, който е билъ бремененъ. Толстой разправя за единъ свой сънъ, въ който се видѣлъ бремененъ. Цѣла нощъ той се мѣчилъ да роди нѣщо. Гледалъ около себе си, никакво дете не видѣлъ. Като се събудилъ сутринта, той си спомнилъ този сънъ и го изтълкувалъ въ преносенъ смисълъ. Той разбралъ, че наистина е бремененъ съ своето учение. Много хора сж бременни като Толстой и се мѣчатъ да родятъ, но не могатъ. Щомъ на сънъ не могатъ да родятъ, това показва, че ще минатъ презъ голѣми мжнотии и страдания. Хората се страхуватъ отъ мжнотии. За онзи, който разбира, страшно нѣщо е мжнотията, но и похубаво нѣщо отъ нея нѣма. Сжщото се отнася и до добродетелитѣ. Страшенъ е живо-

тътъ безъ любовта, но великъ е животътъ съ любовта. Страшенъ е животътъ безъ мъдростта и безъ истината. Великъ е животътъ съ мъдростта и съ истината. Какво ще кажемъ за свѣтлината и тъмнината? Страшенъ е животътъ безъ свѣтлина и тъмнина. Великъ е животътъ съ свѣтлина и тъмнина. Какво страшно има въ тъмнината? Тя представя единъ неорганизиранъ свѣтъ, който очаква своитѣ бждещи условия да се развие и прояви. Свѣтлината е организиранъ свѣтъ, който е почналъ вече да се проявява.

Красива е тъмнината, когато можете да виждате безбройнитѣ звезди на небето. Добре е да изучавате звездитѣ на небето. Нѣкои гледатъ зорницата и вечерницата и ги считатъ за две различни звезди. Въ сжщностъ тѣ сж една и сжща звезда. Зорницата е млада мома, а вечерницата — омжжена мома, която е придобила опитности и се връща у дома си. Женитбата не означава само свързване на двама млади, но свързване съ всѣка работа. Когато ученикътъ постѣпва въ училище, той се годява за учението, а като свърши училището, той се жени за него. Като учи, ученикътъ се запознава съ числата отъ 1—12. Дето системата на оценки е шестобална, ученикътъ извървява само половинъ кръгъ — полукръгътъ на деня. Дето системата на преценки е 12-бална, ученикътъ извървява цѣлъ кръгъ — кръгътъ на 12-тѣ зодии — на деня и на нощта. Какво означава шесторката? — Семе, посадено въ

земята, за да изникне. Семето трѣбва да се пукне, да мине презъ известни страдания и тогава да поникне и израсте.

Има известна аналогия между поникване на семето и явяване или раждане на една идея. За да се роди известна идея, тя първо трѣбва да се посади въ почвата — човѣшкия мозъкъ, дето претърпява редъ страдания—покълване, растене, цѣвтене, вързване, узрѣване. Докато мине презъ тѣзи процеси, ние казваме, че семето е минало редъ мъжнотии и препятствия. Най-голѣмитъ мъжнотии за семето се заключаватъ въ живота му въ земята, дето набѣбва, изгнива, разпуква се и следъ време покълва. Презъ каквито изпитания да мине, семето трѣбва или да преодолѣе тия условия, или да ги използва. Когато двама млади се обичатъ, тѣ си казватъ, че ако единиятъ отъ тѣхъ измѣни, другиятъ ще умре. Какво е смъртта?—Посаждане на семето въ земята. Като се посади, то се разпуква въ земята и отново изниква. Значи, тия млади ще се посадятъ въ земята, дето ще се разпукнатъ и отново ще изникнатъ. Тогава вече ще се разбератъ.—Не, това не е любовъ. Любовта носи животъ на хората, а не смъртъ. Хората иматъ криво разбиране за любовта. Тѣ мислятъ, че любовта се изразява чрезъ цѣлувки и пригрѣдки. Тѣ мислятъ, че като обичашъ нѣкого, трѣбва да го обсиפשъ съ подаръци, съ украшения, съ злата. — Не, това не е любовъ. Можешъ да обсиפשъ човѣка съ всичкото богатство и

знание на свѣта, но и това не е любовъ. Днесъ хората се стремятъ повече къмъ придобиване на блага въ живота, отколкото къмъ любовта. За да придобиятъ тия блага, тѣ трѣбва да се освободятъ отъ своитѣ стари възгледи. Иначе, нѣма кжде да сипятъ тия блага. За да налѣете чиста вода въ една чаша, тя трѣбва да бжде празна. Пълна ли е съ стари възгледи за любовъ, за щастие, нищо не можете да сипете въ нея. А старото нищо не струва, не може да се разчита на него.

Двама млади селяни, мома и момъкъ, се обичали. Единъ день отишли въ близката гора да се разходятъ. Момъкътъ започналъ да говори на момата за любовта си. Той и казвалъ: Калинке, герой съмъ азъ. Като мене юнакъ нѣма да намѣришъ. Каквото да ти се случи въ живота, разчитай на мене и на моя револверъ. Въ това време срещу тѣхъ се задала една мечка. И двамата изтрѣпнали отъ страхъ. Момъкътъ веднага се качилъ на една круша, а момата, като не могла да го последва, бързо легнала на земята и се присторила на мъртва. Като дошла до нея, мечката започнала да я мирише. Помирисала я оттукъ-оттамъ и си заминала. Следъ това момъкътъ слѣзълъ отъ дървото и я запиталъ: Калинке, какво ти каза мечката? — Да не дружа повече съ човѣка, който се е качилъ на крушата, да се спаси.

И тъй, какво можете да кажете за онзи човѣкъ, който при най-малката мъжнотия се

качва на крушата, за да се освободи отъ нея, а оставя сърдцето си на произвола на сждбата? Като слѣзе отъ крушата и отиде при сърдцето си, което е минало презъ голѣми страдания, сърдцето ще му каже: Азъ се отказвамъ отъ дружбата си съ такъвъ човѣкъ, който при най-малката мжнотия бѣга. — Не, умътъ всѣкога трѣбва да подкрепва сърдцето, а сърдцето всѣкога трѣбва да подкрепва ума. Съ други думи казано: мжжътъ трѣбва да подкрепва жената, а жената трѣбва да подкрепва мжжа. Днесъ всѣки мисли за себе си, да се качи по нѣкакъвъ начинъ на крушата, да се спаси. Тази е причината, поради която жената е недоволна отъ положението си, че се е родила жена, но и мжжътъ често е недоволенъ отъ положението си, иска да бжде жена. И едното, и другото е неразбиране на живота. Да си недоволенъ отъ формата, съ която си дошълъ на земята, това значи, да роптаешъ противъ Онзи, Който те е създалъ. Мжжътъ иска да бжде жена, за да не отива на бойното поле да воюва.

Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ, билъ той мжжъ или жена, трѣбва да воюва, но разумно. Има смисълъ да отидешъ на бойното поле, но да воювашъ разумно, безъ да те ранятъ, или да ранявашъ, безъ да плащашъ контрибуция. Има смисълъ да ходишъ на училище да се учишъ, но да проявишъ всичкото си прилежание и всичкитѣ си дарби. Обаче, да ходишъ на училище, за да получавашъ двойки, въ това нѣма никакъвъ смисълъ. — Ами ако пра-

вимъ погрѣшки?—На прилежния и способенъ ученикъ много отъ погрѣшките му се прощаватъ, но на неспособния, на мързеливия, и добродетелитѣ се намаляватъ. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ неизбежно ще грѣши, но като грѣши и изправя погрѣшките си, той има условия да се усъвършенствува. Човѣкъ трѣбва да мине презъ огънь, въ който грѣхътъ и погрѣшките да изгорятъ. Безъ огънь човѣкъ не може да се пречисти. Даже и при нормални условия, човѣкъ непрекъснато е изложенъ на слабо горение. Тѣлото му има постоянна температура, отъ 36—37°. Въ случай на заболяване температурата му се увеличава отъ 37—41°. Дойде ли до 41°, организъмътъ не може да издържа повече. Когато човѣкъ не може да издържа надъ 41° температура, това показва, че не разбира Божиитѣ пѣтица. Който разбира великите закони на Битисто, той може да издържа и най-висока температура. — Ама работитѣ ми не вървятъ добре. — Има ли нѣщо страшно въ това, че нѣкоя частъ отъ вашия локомотивъ спре за известно време? Тя пакъ ще се поправи. Може би тренътъ да е спрѣлъ на нѣкоя станция да слѣзатъ частъ отъ пѣтниците. Щомъ пѣтниците слѣзатъ, тренътъ отново ще продължи своя пѣтъ. Понѣкога и земята спира движението си за $\frac{1}{300000}$ частъ отъ секундата и после пакъ продължава движението си. Като спре движението си, нѣкои пѣтници слизатъ на различни станции. Нови пѣт-

ници се качватъ и започватъ да се движатъ заедно съ земята.

Като ученици, вие сте дошли на земята да учите и да бждете изпитвани. Ще ви изпитватъ по различни предмети: по търпение, по любовъ, по обхода, по деликатностъ, по вѣра и т. н. Какви сж вашитѣ бележки по тия предмети? Ще каже нѣкой, че умира отъ любовъ. Какво означава тази дума? Като турите следъ буквата „у“ запетая, ще излѣзе „у, мира“. Значи, този човѣкъ отива въ свѣта, тамъ да търси любовта. Когато човѣкъ не е доволенъ отъ любовта, която му се дава, той отива да я търси въ свѣта. Нѣкой умира за вѣрата си. Значи, и този човѣкъ отива въ свѣта да търси вѣра. Вѣрващиятъ не умира за вѣрата си, но работи за нея. Той дава отъ себе си. Безвѣрникътъ умира, за да вземе нѣщо отъ другитѣ. Ученицитѣ Христови казваха на Учителя си: „Придай ни вѣра!“ Който дава, вѣрата му се увеличава; който взима, вѣрата му се отнима. Днесъ повечето хора сж безвѣрници, всѣки иска да вземе нѣщо. Човѣкъ се ражда безвѣрникъ, и дълго време майка му трѣбва да му дава отъ своето живо млѣко, за да го научи да вѣрва. Детето казва на майка си: Азъ дойдохъ при тебе безвѣрникъ, за да ми покажешъ своята вѣра и да ме научишъ да вѣрвамъ. Като го кърми и обръща ту отъ едната, ту отъ другата си страна, майката казва: Чадо искамъ да бждешъ топълъ, както е топло моето сърдце, и свѣтълъ като моя умъ. Като кърми детето

отъ лѣвата си страна майката го подхранва съ ония топли, благородни чувства, които му сж необходими за живота. Като го кърми отъ дѣсната си страна майката го подхранва съ свѣтли и възвишени мисли. Сърдцето е синъ на ума, а умътъ — синъ на душата. Въ тази мисълъ се крие нѣщо отвлѣчено, нѣщо мистично което се нуждае огъ дълбоко разбиране.

Отъ всичко казано досега, запомнете следнитѣ четири нѣща: въ духа ви да владѣе любовта, въ душата ви — истината, въ ума ви — свѣтлината, а въ сърдцето ви — тъмнината. Свѣтлината подразбира знание и мъдростъ, а тъмнината — почивка. Представете си, че гонятъ нѣкого за нѣкаква погрѣшка или престѣпление. Кой ще го спаси: нощта или деня, тъмнината или свѣтлината? — Тъмнината, т. е. нощта спасява онзи, когото преследватъ, а свѣтлината и деньтъ го предаватъ. Вечеръ човѣкъ почива, а денемъ работи. Ако човѣкъ има свѣтлина, да вижда всичко, косата му би побѣлѣла отъ страхъ.

Презъ една тъмна нощъ единъ пиянъ човѣкъ се връщаль у дома си. Въ тъмнината той не виждалъ, къде върви, вследствие на което билъ спокоенъ. Дето краката му го водѣли, тамъ стѣпвалъ. По едно време трѣбвало да мине презъ една греда. Безъ да я забележи, той миналъ по нея благополучно. Сутринтъ, като минавалъ по сжщия пътъ той дошълъ до гредата, но се ужасилъ. Тя била поставена надъ

една грамадна пропастъ. Като си помислилъ само, какъ е миналъ презъ нея, той изтръпналъ отъ страхъ. Въ единъ моментъ косата му побѣлѣла отъ ужаса, който изживѣлъ.

Като ученици на новото учение, вие трѣбва да знаете, че всичко, което става въ личния, въ семейния, въ обществения, въ народния животъ, както и въ живота на цѣлото човѣчество, е строго опредѣлено. Нищо въ свѣта не е произволно и случайно. Който разбира това, само той ще се ползува. Който не го разбира, той постоянно ще се лута.

Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата на овцетѣ“. Всички хора сж минали вече презъ тази врата. Когато Христосъ дойде на земята, ще гледа, какви сж бележкитѣ на хората по различнитѣ предмети. Не е въпросъ, колко е страдалъ човѣкъ, но важно е, какви сж разбиранията и постѣпкитѣ му. Човѣкъ трѣбва да бжде благороденъ въ всѣко отношение: въ проявитѣ на ума, на сърдцето, на душата и на духа си. Дойде ли до сърдцето си, тамъ човѣкъ трѣбва да намѣри Бога, Който го избавя отъ страданията. Псалмопѣвецътъ казва: „Добре ми стана, че се наскърбихъ“. Съ други думи казано: Добре ми стана, че минахъ презъ тъмнината, за да позная Божиитѣ пѣтища. Всичко, което се случва въ живота ви, представя ржката на вашия великъ Баща. Който ви дава възможность да Го намѣрите и познаете.

Казано е въ Писанието: „Да възлюбимъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила“. Това значи: да възлюбимъ Господа при всичкитѣ условия на живота си, когато си въ тъмнина, когато си въ свѣтлина, когато си въ душата си и когато си въ духа си. Да възлюбишъ всичко онова, което Богъ е вложилъ въ твоео сърдце, въ твоя умъ, въ твоята душа и въ твоя духъ.

Желая ви сега да възлюбите Господа така, както Той ви е възлюбилъ въ началото.

Великиятъ Божи Духъ носи всичкитѣ блага на живота.

26 августъ, 5 ч. с. София.—Изгрѣвъ.

Подъ слънчевитѣ лжчи

Размишление.

Въ живота на човѣка има два пжтя, по които може да върви: пжтъ на свѣтлината и пжтъ на тъмнината. Въ пжтя на тъмнината човѣкъ събира опитности, минава презъ преживявания, презъ радости и страдания. Съ една дума казано, въ пжтя на тъмнинита човѣкъ се учи. Въ пжтя на свѣтлината човѣкъ се освобождава, т. е. придобива свобода. Обаче, свѣтлината и тъмнината иматъ, както външно или обективно проявление, така и вътрешно или субективно. Тази е причината, поради която всички хора на земята се движатъ въ външната свѣтлина, но всички не сж свободни. Значи. външната свѣтлина е само едно отъ условията за развиване на човѣка, но тя не е въ състояние да го освободи. Възъ основа на сжщия законъ, виждаме, че всички хора, праведни и грѣшни, учени и прости, се движатъ въ външната тъмнина. но всички хора не сж ограничени. Външната тъмнина е само едно отъ условията за почивка. Вътрешната тъмнина, обаче, ограничава човѣка.

Като се говори за свѣтлина и тъмнина,

явява се въпросъ, коя е причината за противоречията и спънкитѣ, които върващитѣ срѣщатъ въ разбиранията си. Преди всичко въртата е законъ на човѣшкия умъ, на човѣшката мисль, а надеждаа — законъ на човѣшкото сърдце, т. е. на човѣшкитѣ чувства. Който не работи съ закона на надеждата, той не може да развива нормално чувствата си. Надеждата въ човѣка трае отъ изгрѣването до залѣзването на слънцето. Тази е мѣрката, съ която надеждата опредѣля, т. е. мѣри нѣщата. Отъ сутринъ до вечеръ човѣкъ присма богатата, които слънцето му дава, като се ползува отъ условията за развиване на своитѣ чувства: индивидуални, обществени, общочовѣшки и морални.

Какво представятъ моралнитѣ чувства? — Отношения на човѣка къмъ своя ближенъ, подобенъ на него, и отношенията му къмъ по-долнитѣ отъ него — растения и животни. Човѣкъ не може да вземе отъ хората, отъ животнитѣ и отъ растенията нѣщо, ако нѣма правилни отношения къмъ тѣхъ. Да има човѣкъ правилни отношения къмъ всички живи същества, това значи, да знае, какъ да дава и какъ да взима. Въ това отношение природата е крайно взискателна. Тя има една книга, въ която сж написани имената на всички хора. Срещу всѣко име тя е поставила две графи, отгоре на които пише, колко е дала и колко има да взима. Този законъ се вижда ясно въ притчата за талантитѣ. Природата знае, на кого колко таланта да даде. На едного е дала единъ

талантъ, но като не го е използвалъ разумно, тя го взела обратно и го дала на онзи, който ималъ петъ таланта. На втория дала два таланта, а на третия — петъ. Тя дава на всѣки човѣкъ заслужено.

Днесъ. по цѣлия свѣтъ се пропождватъ две учения: материализмъ и спиритуализмъ. Споредъ материализма всичко въ свѣта е материя. Следователно, човѣкъ е изключително материално същество, което се явява и изчезва. Следъ смъртта на човѣка всѣкаквъ животъ престава да съществува. Вѣрно е, че задъ смъртта нѣма животъ, но трѣбва да се обясни, кой животъ, именно, престава. Залъ смъртта престава физическия животъ но продължава духовниятъ. Що се отнася до духовния животъ, тукъ спиритуалистите иматъ думата. Значи, духовниятъ животъ на човѣка продължава и задъ физическия, т. е. следъ смъртта на материалния човѣкъ.

Какво представя смъртта? — Най-големото ограничение и най-големата свобода. Мнозина мислятъ, че като умратъ ще бждатъ свободни. Само онзи ще бжде свободенъ, който знае законитѣ, да излиза и влиза свободно въ тѣлото си. Който не знае тия закони, той е вързанъ за тѣлото си. Таквъ човѣкъ и следъ смъртта си не е свободенъ. Той се намира въ голѣми ограничения. — Защо? — Той самъ се е свързалъ съ хиляди нишки за скжсването на които се иска съзнателна, разумна работа. Богъ, обаче, е свързалъ човѣка само съ една нишка

— съ любовта. Докато е въ свѣта, олагоденіе на връзкитѣ, съ които самъ се е обвързалъ, човѣкъ се стреми къмъ центъра на земята. Като помисли нѣщо за центъра на слънцето, той усѣща, че земнитѣ нишки силно го теглятъ надолу. Тази е причината, поради която стремлението на човѣка къмъ земята е по-големо отъ това къмъ слънцето. Да бжде човѣкъ духовенъ, това подразбира да има силенъ стремежъ къмъ Бога, къмъ Слънцето на живота. Ако този стремежъ въ него е естественъ, чрезъ съзнателна и упорита работа върху себе си той може постепенно да кжса една следъ друга връзкитѣ, които го държатъ за земята, и да остане само съ връзката си къмъ Бога—съ връзката на любовта. Само този човѣкъ следъ смъртта си може да бжде абсолютно свободенъ. Той ще бжде свободенъ и на земята, и на небето. Той може да отива на слънцето и да се връща, когато пожелас. Ще дойде день, когато хората ще се съобщаватъ направо съ слънцето, ще знаятъ всичко, каквото става тамъ. Дали вѣрвате въ това или не, то е другъ въпросъ. Слънцето изгрѣва и за вѣрващия, и за невѣрващия, но последниятъ малко ще се ползува отъ него, а първиятъ ще се ползува отъ всички блага, които слизатъ отгоре. Нѣкой казва, че докато живѣе, и слънцето изгрѣва, и Богъ сжществува. Щомъ умре, всичко се свършва за него. И Настрадаинъ Ходжа разсжждавалъ така. Той казвалъ: Ако умре жена ми, половината свѣтъ се свършва

Ако умра азъ, цѣлиятъ свѣтъ се свършва. Значи, докато човѣкъ живѣе, има нѣкаква реалностъ. Щомъ умре, и реалността изчезва.

И тъй, хората свързватъ реалността на нѣщата съ своя личенъ животъ. Щомъ тѣ не съществуватъ, никаква реалностъ не съществува. Споредъ мене нереалниятъ животъ е животъ на страдания. Дето има страдания, тамъ ставатъ голѣми промѣни. А реалността никога не се мѣни. Реалниятъ животъ се заключава въ ония блага, които постоянно слизатъ отъ Бога къмъ всички живи същества. Тѣзи блага, именно, поддържатъ живота. Като не оценяватъ тия блага, хората не се спиратъ върху тѣхъ, не ги използватъ разумно, но търсятъ външно щастие. Тѣ не знаятъ, че не е време за щастие. Тѣ не могатъ още да бждатъ щастливи. Какво щастие може да имъ се даде, когато тѣ не могатъ нито да дишатъ, нито да се хранятъ правилно? Като не знае да се храни правилно, човѣкъ изгубва и най-доброто си разположение. Който не дъвче храната си добре, той лесно разваля стомаха си, а съ това заедно губи и разположението си. Богатиятъ пъкъ не може да бжде щастливъ, защото се страхува за живота си, да не го убие нѣкой за богатството му. На земята човѣкъ е изложенъ на редъ опасности. Както върви, може да падне на улицата, да счупи крака си, главата си и т. н. Нѣкой, както върви, пада на улицата и умира. После започватъ да разискватъ, къде е отишълъ този човѣкъ. Питайте

спиритиститѣ. Тѣ знаятъ тия нѣща. Спиритиститѣ гледатъ и на физическия, и на духовния животъ съ отворени очи. Тѣ признаватъ и будния, и сънния животъ на човѣка. Мнозина не гледатъ сериозно на сънищата. Какво ще кажете за съня на Иосифа, на когото се яви ангелъ Господенъ на сънъ и му каза: Вземи майката и детето и бѣгай въ Египетъ! За мнозина сънътъ представя благоприятно условие за предаване на Божиитѣ мисли. за разбиране на Божиитѣ пжтища.

На земята човѣкъ има условия да придобие вѣра, надежда, любовъ, но въпрѣки това пакъ се чувствува нещастенъ. Защо е нещастенъ? Защото хората не го разбиратъ. За да ви разбиратъ хората, първо вие трѣбва да познавате Онзи, Който ви е създалъ, понеже всички пребждватъ въ Него, и Той пребждва въ всички. Следователно, каквито сж отношенията на човѣка къмъ Бога, такива ще бждатъ и отношенията на хората къмъ него. Човѣкъ получава отъ Бога изобилно, а дава оскждно. За да го научи, какъ да дава, природата държи смѣтка за всичко онова, което и на него е дадено. Единъ день, когато му се отнеме всичко, човѣкъ трѣбва да знае, че причината за това е той самъ. Когато му се е давало изобилно, той е задържалъ всичко само за себе си. Но и при това положение, като му отнематъ всичко, Богъ пакъ не го остава съвсемъ сиромахъ. Въ замѣна на отнетото му дава нѣщо ново. Човѣкъ трѣбва да се откаже отъ лихварството. Не-

видимиятъ свѣтъ държи сметка за всѣка напразно изразходвана енергия. Тѣй щото мисли ли човѣкъ само да живѣе, той трѣбва да знае, че ще го държатъ отговоренъ за всички негови действия. За всѣка празна дума човѣкъ ще дава отъветъ. Каже ли на нѣкого, че го обича или мрази, ще отговаря за думитѣ си. Не е позволено на човѣка да изразходва напразно Божествената енергия. И като обича, и като мрази, човѣкъ внася нѣщо въ живота си. Като обича, той увеличава щастieto си; като мрази, той руши щастieto си. Значи, умразата е обратната страна на любовта. Нѣкой казва за нѣкого: Изяде ме този човѣкъ.—Щомъ те изяжда, той те обича. Човѣкъ яде това, което обича.

Защо трѣбва човѣкъ да обича? — За да живѣе. Като обича, човѣкъ живѣе въ топлината на живота. Като мрази, той живѣе въ студа на живота. Трѣбва ли човѣкъ да мрази? Да се задава такъвъ въпросъ, това е все едно да се пита, може ли безъ студъ въ живота. Презъ лѣтото, при хубаво време, децата играятъ по цѣли дни на двора, забравятъ да се прибератъ при майка си и баща си. Обаче, зимно време, при голѣмитѣ студове, дето да отидатъ, тѣ бързатъ да се върнатъ у дома си при майка си и баща си. Значи, благодарение на студа, т. е. на умразата въ живота, децата се връщатъ при майка си и при баща си. При щастливия животъ на земята хората забравятъ Бога. Дойде ли нещастниятъ животъ, тѣ започватъ да си спомнятъ за Него.

Споредъ една източна легенда, единъ отъ инускиѣ богове пожелалъ да слѣзе на земята, да види, какъ живѣятъ хората. Позволили му да слѣзе най-много за четири-петъ години и следъ това да се върне, да продължи работата си на небето. Като слѣзълъ на земята, той решилъ да се въплѣти въ животинска форма, оттамъ да изучава живота. Като видѣлъ едно прасе, харесала му тази форма и влѣзълъ въ нея. Съ тази форма заедно, той приелъ и качествата на свинята. Той расълъ, удовлетворявалъ се въ живота и станалъ голѣмъ шопаръ. После се оженилъ, родили му се нѣколко прасенца и се радвалъ на щастieto си. Така изминали десетина години, но той не помислилъ да се върне на небето, дето го чакали да продължи работата си. Като видѣли, че доброволно нѣма да се върне, взели всичкитѣ му прасенца. Той пожалилъ малко, но си казалъ: Щомъ другарката ми е жива, можемъ да минемъ и безъ прасенцата. За да го накаратъ да се върне, взели и другарката му. Той потягувалъ и за другарката си, понеже останалъ самотенъ, но като се утешилъ, видѣлъ, че може и самъ да живѣе. Най-после взели и неговия животъ. Като се видѣлъ на небето, между своитѣ другари, той се засмѣлъ на себе си и разбралъ, колко безсмислено прекаралъ живота си на земята.

Такова е положението на всѣки човѣкъ, който мисли само за ядене и пиене и не памира никакъвъ смисълъ въ живота. — Не, живо-

тътъ има дълбокъ, вътрешенъ смисълъ, но човѣкъ трѣбва да намѣри този смисълъ. Ако въпросъ да се удовлетвори, човѣкъ може да си позволи и това, но само споредъ закона на любовта. Като е дошълъ на земята, той не трѣбва само да обича живота, но същевременно трѣбва да го разбира. Животнитѣ, които живѣятъ повече въ стадно състояние, и тѣ обичатъ живота и сж готови да се борятъ за него до смъртъ. Опитайте се да хванете една свиня, да видите, какво ще стане. Тя ще нададе страшенъ викъ, на който ще се отзоватъ всички свине отъ стадото и могатъ да ви разкъсатъ. Кой не се бори и не плаче за живота си? Хората плачатъ, като изгубятъ свой близкъ. Тѣ плачатъ, защото не знаятъ, къде е отишълъ. Чрезъ тѣхъ плаче онзи, който е замисленъ. Почти всички хора умиратъ преждевременно. На всѣки човѣкъ е опредѣлено да живѣе на земята около 100—120 години. Всѣки, който заминава преждевременно, прекарва много години между небето и земята, при единъ неопредѣленъ животъ. Онзи и този свѣтъ сж едно и също нѣщо. Достатъчно е да погледнете съ окото на ясновидеца, да видите, колко много сжщества отъ невидимия свѣтъ ни обикалятъ. Много отъ вашитѣ скръбни и радостни състояния се дължатъ на тѣхъ. Като не знаятъ причината за своитѣ страдания, хората сж готови да я отдадатъ на Бога. Той не създава страданията на хората, но употребява всички свои усилия да ги освободи отъ ненуж-

нитѣ имѣ страдания. За да се запази отъ тѣзи страдания, човѣкъ трѣбва да държи връзката си съ любовта. Само чрезъ любовта той може да приема Божественитѣ блага. Прекжсне ли се тази връзка, страданията идатѣ. Щомъ дойдатѣ страданията, това показва, че връзката между човѣшката душа и Бога е прекжсната, кредитътъ му е отнетъ, а заедно съ това и задълженията му оставатъ неплатени. Христосъ казва: „Синъ Человѣчески не дойде да Му служатъ, на да служи“. Сжщото се отнася и до васъ. Човѣкъ е дошълъ на земята да служи, а не да му слугуватъ. Истинско служене е служене отъ любовъ. Това значи, да направи човѣкъ такива връзки, които да отнесе съ себе си. Ако човѣкъ не прояви любовта си, съ какво може да се похвали?

Кои сж отличителнитѣ качества на човѣка? Човѣкъ се отличава по три нѣща: по любовта, която може да отправя къмъ всички живи сжщества; по знанието и свѣтлината, които разнася по свѣта, и по свободата, която дава, както на себе си, така и на своитѣ ближни. Чрезъ любовта той внася радостъ и веселие въ човѣшкитѣ души; чрезъ знанието и свѣтлината той помага при разрешаване на задачитѣ имъ, а чрезъ свободата, той ги въвежда въ свѣта на красотата. Всѣки човѣкъ иска да бжде щастливъ, но той трѣбва да знае, че щастieto му зависи отъ една страна отъ любовта, която има къмъ ближнитѣ си и отъ тѣхната любовъ къмъ него, а отъ друга страна—

отъ любовта му къмъ Бога и Божиата Любовъ къмъ него. Безъ тази любовъ човѣкъ не може да има външно и вътрешно щастие. Чрезъ любовта човѣкъ примирява всички противоречия. За любещия, за светия човѣкъ и смъртта е благословение.

Нѣкой-си дѣдо Драганъ, отъ варненско нѣкъде, 85 годишенъ старецъ. извикалъ тѣхния свещеникъ да поговори съ него. Въ това време дѣдо Драганъ поискалъ да му приготвятъ нѣкакво вкусно ядене, да си хапне. Свещеникътъ си помислилъ, че дѣдо Драганъ е боленъ, затова набързо взелъ причастieto и кадилницата си и тръгналъ за дѣдо Драгановия домъ. Влѣзълъ въ стаята при него, но останалъ очуденъ, като го видѣлъ, че седи на леглото си здравъ, разположенъ и сладко яде. — Защо ме викашъ, дѣдо Драгане? — Искамъ да ми прочетешъ една молитва, да ме причестишъ, защото съмъ пжтникъ. — Не се шегувай. Както виждамъ, ти ще изкарашъ до 120 години. Хайде. сбогомъ! Пъкъ втори пжтъ не си играй съ мене, да ме карашъ да напускамъ работата си. Свещеникътъ взелъ шапката си и излѣзълъ. Едва стигналъ до пжтната врата, когато чулъ плачове въ стаята на дѣдо Драгана. Веднага се върналъ назадъ и заварилъ дѣдо Драганъ въ агония. Както виждате, дѣдо Драганъ, безъ да е боледувалъ, знаелъ часа на своето заминаване. Светъ човѣкъ е билъ той.

Човѣкъ трѣбва да знае, не само часа на своето заминаване, но и всичко друго, което се отнася до неговия животъ. Запримѣрь, той трѣбва да знае мѣстата, лето се проявяватъ неговата мисль, неговитѣ чувства и неговата воля. Днесъ мисльта се проявява чрезъ мозъка; чувствата — чрезъ симпатичната нервна система, въ тѣй наречения слънчевъ вжзелъ — *plexus solaris*, който неправилно наричатъ сърдце, волята се проявява чрезъ ржцетѣ и краката. Сърдцето има свой представителъ въ главата, а главата има свой представителъ въ сърдцето. Когато нѣкой човѣкъ ви обича, той помага на сърдцето ви; когато нѣкой мисли добре за васъ, той помага на мозъка ви, т. е. на главата ви; когато нѣкой желае свободата ви, той помага на ржцетѣ и на краката ви.

И тѣй, за да се проявява човѣкъ правилно, всичкитѣ му удове трѣбва да бждатъ свободни, безъ никакъвъ дефектъ. Всѣка болка въ очитѣ показва, че въ свободата липсва нѣщо. Ако болката на човѣка е въ ушитѣ, въ знанието му липсва нѣщо. Ако носътъ го боли, въ интелигентността му липсва нѣщо. Ако въ устата си има нѣкакъвъ дефектъ, въ любовта му липсва нѣщо. Ако ржцетѣ го болятъ, той е нарушилъ Божията Правда. Ако краката го болятъ, той е нарушилъ нѣкаква добродетель. Който служи на истината, очитѣ му ще бждатъ здрави; който служи на мъдростъта, ушитѣ му ще бждатъ здрави; който служи на любовта, устата му ще бжде здрава. Съ

други думи казано: служите ли на добродетелитѣ, всички удове въ организъма ви ще бждатъ въ изправно положение.

И тъй, дайте пжтъ на всички добродетели въ себе си, за да бждете здрави. Любете безъ страхъ, за да бждете здрави. Обичайте, за да ви обичатъ. Давайте, за да ви даватъ. Любовь, която дава и взима, е чиста, безкористна. Въ тази любовь става правилна обмѣна: когато единиятъ дава, другиятъ взима. Като се говори за любовь, нѣкои се страхуватъ отъ нея, да не изгорятъ. Добре, правилно изявената любовь не изгаря — тя носи щастие за човѣшката душа; зле проявената любовь изгаря човѣшкия животъ. Добре приложеното знание усилва човѣшкия мозъкъ; зле приложеното знание го разрушава.

Какъ можете да познаете, дали нѣкой човѣкъ ви обича? Който ви обича, той може да ви дигне отъ леглото, ако сте боленъ. При любовта болниятъ оживява, а мъртвиятъ възкрѣсва. Една отъ главнитѣ причини за болеститѣ се крие въ недоимѣкъ на любовь, на свѣтлина и на свобода. Ако влѣзете въ една стая, херметически затворена, въ скоро време ще почнете да се задушавате. — Защо? — Въздухътъ се е свършилъ. Ако въ ума си човѣкъ не внася всѣки день по една нова мисль, той ще се задуши. Ако и въ любовта си не внася всѣки день по нѣщо ново, той ще се подпуши. Любовта е законъ на велико разнообразие. Обичате ли нѣкое дете, днесъ ще му дадете

една ябълка, утре една круша, после слива. череша и т. н. Всѣка проява на любовта е на мѣсто, ако внася животъ, свѣтлина и свобода въ човѣшката душа. Искане ли да прояви любовта, знанието и свободата си. човѣкъ грѣбва да се прояви такъвъ, какъвто е. безъ никакви външни предубеждения и ограничавания. Само тази любовъ изключва страданията. Само това знание изключва невежеството и тъмнината. Само тази свобода изключва ограниченията. Това значи, да даде човѣкъ възможностъ на Бога въ себе си да се прояви. Не ограничавайте Божествения Духъ въ себе си. за да влѣзете въ Царството на любовта, на мъдростта и на истината.

Днесъ, както да се говори на съвременнитѣ хора, все ще се намѣри нѣщо, което не имъ се харесва. — Защо? — Защото не отговаря на тѣхнитѣ разбирания. Момата ще каже на момъка. че за да покаже любовта си къмъ нея. той трѣбва да се отрече отъ майка си и отъ баща си. И момъкътъ ще каже на момата сжщото. За потвърждение на своята мисль, тѣ ще цитиратъ стиха отъ Евангелието, дето Христосъ е казалъ, че който не се отрече отъ майка си и отъ баща си той не може да бжде мой ученикъ. Този стихъ се отнася до онѣзи майки и бащи, които сж се отклонили отъ пътя на любовта. на мъдростта и на истината. Ако не се откаже отъ кривата любовъ, отъ фалшивото знание и отъ изопачената свобода, човѣкъ не може да бжде ученикъ на Христа.

Христосъ признава само единъ Баща и една Майка. Той признава само една любовъ, една мъдростъ и една истина. Истинската любовъ е слѣпа за погрѣшкитѣ на хората. И да вижда погрѣшкитѣ имъ, тя не ги отнася къмъ душата, но къмъ неустойчивото човѣшко естество. Душата, която е излѣзла отъ Бога и се стреми къмъ Него, не грѣши. Който люби, той преценява и най-малката проява на любовта. Любовта закриля и най-малкитѣ сжщества.

Единъ свещеникъ пжтувалъ отъ едно село въ друго. Като се уморилъ отъ пжтя, той седналъ подъ една круша да си почине и задрѣмалъ. Щомъ се събудилъ, той усѣтилъ, че подъ кожухчето му мръднало нѣщо. Погледналъ вътре и какво да види? Една малка чучулига го гледала плахо. За да разбере, защо се е скрила подъ кожухчето му, той започналъ да гледа нагоре, да види, каква опасностъ я накарала да се приюти подъ кожухчето му. Високо надъ главата му се виелъ единъ соколъ. Значи, соколътъ гонѣлъ чучулигата. Какво означава думата свещеникъ, или както нѣкои го наричатъ попъ? Попъ или папа означава баща. За да избѣга отъ ноктитѣ на сокола, птичката се скрила подъ кожухчето на баща си. Тѣй щото, намѣрите ли се предъ нѣкаква опасностъ, скрийте се подъ кожухчето на вашия баща.

Всички хора сж дошли на земята да се учатъ. Искате ли да вървятъ работитѣ ви добре, всѣка сутринъ, като ставате отъ сънъ, турете рждстѣ си на горната частъ на главата и

кажете въ себе си: Господи, искамъ да Ти служа съ всичкия си умъ съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичкия си духъ. Щастието на човѣка е въ горната частъ на главата му. Дайте ходъ на Божественото въ себе си, на своитѣ красиви и възвишени мисли, чувства и постѣжки и не мислете за миналото. Какво ви ползватъ тѣ, ако чрезъ тѣхъ не можете да подобрите живота си? — Ама беденъ съмъ. — Това не е вѣрно. — Боленъ съмъ. — И това не е вѣрно. — Не мога да живѣя добре. — И това не е вѣрно. Вие сте били богати, здрави, живѣли сте добре, но не сте вършили волята Божия, вследствие на което сте изпратени на земята да се учите. По старъ навикъ вие искате други да ви служатъ. Първо вие ще служите, после на васъ ще служатъ. Първо вие ще обичате, после ще ви обичатъ. Първо вие ще цените живота на ближнитѣ си, а после ще оценяватъ вашия. Нека всѣки отъ васъ се опита да утеши и подигне духа на нѣкой нещастникъ да опита любовта си. Условието за това ви сѣ дадени. Ако усиѣте да направите това, и на васъ ще помогнатъ.

Христосъ казва: „Нова заповѣдь ви давамъ — любете се едни други“. Този законъ трѣбва да се изпълни. Безъ любовъ, безъ мъдрость, безъ истина, никой не може да пристѣпи въ Божествения свѣтъ. И децата познаватъ, кой ги обича, и кой не ги обича. Ако не ги обичате, децата не се подаватъ на вашитѣ ласки. Тѣ не позволявагъ даже да се доко-

снете до тѣхъ. Обичате ли ги, тѣ позволяватъ да ги милватъ. И тѣ, отъ своя страна, ви милватъ и пригрѣщатъ. Ще кажете, че децата нѣматъ разбиранията на възрастнитѣ. Кой човѣкъ е възрастенъ? Възрастенъ е този, който люби, който носи мъдростта и истината въ себе си. Сжщото може да се каже и за младия. Младъ е онзи, който люби, който носи знанието и свободата въ себе си.

Христосъ казва: „Ако не се роди изново, човѣкъ не може да влѣзе въ Царството Божие“. Значи, само онзи ще влѣзе въ Царството Божие, който може да се подмлади, да стане младъ. Въ този смисълъ, младъ е онзи, който дава; старъ е онзи, който взима. Истинскиятъ животъ се изразява чрезъ даване. Давайте безъ страхъ. Едно отъ качествата на любовта е даването. Колкото малко да ви дава нѣкой, щомъ е отъ любовъ, оценявайте го. Като цените любовта на човѣка, вие цените Бога. Който се проявява въ него. Какъвто плодъ да ви се даде, ценете го, защото той е резултатъ на любовта.

Като ученици на Велика Школа. отъ васъ се изисква абсолютна любовъ, мъдростъ и истина. Любовъ, която при всички условия остава една и сжща, е абсолютна. Мъдростъ, която при всички условия остава една и сжща, е абсолютна. Истина, която при всички условия остава една и сжща, е абсолютна. Вашата любовъ, вашето знание и вашата свобода сж на мѣсто, но почвата имъ трѣбва да се подобри.

Човѣкъ трѣбва да знае, каква почва е нужна за всѣка негова мисълъ. за всѣко негово чувство и за всѣка негова постѣпка. Като знаете това. радвайте се, че имената ви сж записани на небето, а не за това, че духоветѣ ви се подчиняватъ. Радвайте се, че предъ васъ се разкрива велико бждеще. Казано е въ Писанието: „Всички нѣма да умремъ, но всички ще се измѣнимъ“. Да се измѣни човѣкъ. това значи, да се облѣче съ новата любовъ, съ новото знание. съ новата свобода.

Желая Божието благословение да бжде върху васъ.

Великиятъ Божи Духъ носи всичкитѣ блага на живота.

x

27. августъ, 5 ч. с.

Проява и постижение на любовта

Размишление.

Съвременнитѣ хора казватъ, че нѣкои нѣща разбиратъ, а други — не разбиратъ. — Защо? — Защото въ разбирането на нѣщата има степени. Ако турите една семка въ джоба си и отъ време на време я поглеждате, вие ще имате едно разбиране за нея. Ако я изядете, ще имате друго разбиране. Обаче, ако я посадите въ земята и чакате да израсте, да цъвне и плодъ да даде, вие ще имате трето и пълно разбиране за семката. Става ли дума за духовни въпроси, мнозина не ги разбиратъ. За разбиране на духовнитѣ въпроси сж нужни образи. Безъ образи тѣ мжно се разбиратъ. Като не ги разбиратъ, хората започватъ да страдатъ. Разбиратъ ли ги, страданията изчезватъ. Наистина, нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да разбира любовта, мъдростта и истината. Който разбира любовта, той придобива живота. Който разбира мъдростта, той придобива знанието. Който разбира истината, той придобива свободата. Какво по-голъмо благо може да очаква човѣкъ, ако е придобилъ животъ, знание и свобода?

Ние говоримъ за свободата въ широкъ смисълъ на думата, а не въ този ограниченъ смисълъ, както днесъ се разбира. Нѣкои мисли, че е свободенъ, а въпрѣки това страда, умира, осиромашава, боледува и т. н. За него това сж редъ ограничения, отъ които той не може да се освободи. Това е относителна свобода, а не абсолютна. При тази свобода, чувате нѣкои да казва, че е господарь на себе си. Само онзи е господарь на себе си, които разбира любовта и я прилага. Любовта е единствената реалностъ чрезъ която Духътъ се проявява въ цѣлото Битие. Когато любовта се прояви, ние имаме предъ себе си живота. Коя е причината за разрушителното действие на гранатитѣ? — Енергията, импулсътъ, който имъ е даденъ. Ако всѣка граната се прѣсне на опредѣлено мѣсто и убие десетки и стотици хора, войната свършва скоро. Значи, любовта е импулсътъ на живота. Безъ любовъ животътъ не би могълъ да се прояви. Ако всѣки импулсъ, т. е. ако всѣка най-малка проява на любовта произвежда животъ, човѣкъ лесно свършва работитѣ си. Нѣма ли този импулсъ, и работитѣ му не се уреждатъ. Когато казваме, че езикътъ на любовта е сладъкъ, красноречивъ, ние имаме предъ видъ думитѣ съ които тя си служи. Думитѣ на любовта сж подобни на куршумитѣ, на шрапнелитѣ, съ които военниятъ си служатъ въ време на война. Когато обичате нѣкого, тия куршуми и шрапнели удрятъ напразно, въ въздуха, само да го поздравятъ. Не го

ли обичате, тѣ удрятъ на здраво месо и го разкъсватъ. Тѣй щото, ако съ думитѣ си по-здравявате нѣкою, вие го обичате. Ако го хаете вие го мразите.

Като изучавате живота, ще видите, че той се изявява въ две противоположни посоки: нагоре и надолу надѣсно и налѣво. Затова, именно, навсѣкжде въ живота срѣщате два вида хора: материалисти, които живѣятъ въ долинитѣ, и идеалисти, духовни, които живѣятъ по високитѣ върхове. Какво има въ долинитѣ? Всичкитѣ блага на живота сж въ долинитѣ. Тия, които живѣятъ въ долинитѣ, сж лишени отъ чистъ въздухъ отъ чиста вода, отъ красиви картини и просторъ. На високитѣ мѣста пѣкъ се явяватъ голѣми бури и вѣтрове, които могатъ да свалятъ човѣка долу. Като се качватъ по високи планински върхове духовнитѣ хора мислятъ, че лесно могатъ да стигнатъ и на най-високия връхъ въ свѣта — Монъ Евересъ. Отъ години насамъ англичанитѣ правятъ усилия да стигнатъ този връхъ, но въпрѣки голѣмитѣ имъ жертви, тѣ сж далечъ още отъ него. И духовнитѣ хора не могатъ лесно да постигнатъ духовния връхъ Евересъ. Хиляди години още трѣбва да работятъ върху себе си, за да стигнатъ този връхъ.

Като слушатъ да се говори така мнозина се обезсърдчаватъ. Тѣ мислятъ, че малко имъ трѣбва, за да стигнатъ върха Евересъ. По-добре е човѣкъ да се обезсърдчи, но да знае

истината, отколкото да се насърдчи и да бжде въ заблуждение. По-добре е човѣкъ да знае, че не го обичатъ, отколкото да живѣе въ заблуждение, че е обичанъ. По-добре е да се обезсърдчи, че не го обичатъ, а въ сжщностъ да го обичатъ. Днесъ много хора казватъ, че обичатъ, а въ сжщностъ не обичатъ. Други пъкъ казватъ, че не обичатъ, а въ сжщностъ обичатъ. Който казва, че не обича, а въ сжщностъ обича, той е страхливъ човѣкъ. Той крие любовта си, защото се страхува отъ хората. Който свободно изказва любовта си, той се намира при благоприятни условия на живота, вследствие на което свободно рекламира чувствата си. Доидатъ ли до любовта, всички хора изпадатъ въ заблуждения, понеже всѣки излиза отъ лично гледище. Хората иматъ високо мнение за своята любовъ. Каквото мнение да иматъ, любовта имъ е човѣшка: днесъ се очароватъ, на другия день се разочароватъ. Не само хората обичатъ, но и растенията, и животнитѣ, и птицитѣ, и насекомитѣ. Всѣко живо същество изказва любовта си по особенъ начинъ, чрезъ специаленъ езикъ и специални отношения. Въ човѣшкитѣ езици, коренътъ на думата „любовъ“ е единъ и сжщъ.

Какво представя любовта? — Стремезъ на човѣка къмъ една нова, непозната областъ, която го води къмъ освобождаване. Значи, любовта е стремезъ къмъ освобождаване. Който живѣе въ тъмнина, той се стреми да

вземе посока къмъ свѣтлината. Който живѣе въ смъртѣта, той се стреми къмъ посокага на живота. Това сж все прояви на любовта. Следъ голѣми усилия човѣчеството е дошло до посоката на свѣтлината. Причината за излизането му отъ областта на тъмнината и влизането му въ областта на свѣтлината е любовта. Следователно, съ други думи казано: любовта представя усилената дейтелностъ не само на хората, но и на всички напреднали същества, а главно на Бога. Чрезъ своя потикъ, т. е. чрезъ любовта си, Богъ е създалъ небето и земята, всички свѣтила, растения и животни, а най-после и човѣка. Чрезъ любовта Богъ е създалъ свѣта.

Казано е въ Ъитието, че човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие на Бога. Кжде е гози човѣкъ днесъ? Ако го срещнете нѣкжде, ще видите, че той коренно се различава отъ всички хора на земята. Той има свѣтло лице, чистъ погледъ, чисти мисли и чувства. Животътъ му е осмисленъ. Той има една идея въ живота си — да служи на Бога. Който е изгубилъ първоначалния си образъ, той живѣе съ идея за своето минало величие. Той иска Богъ да мисли само за него. Права е тази идея и това желание на човѣка. Богъ мисли за човѣка, но ако и човѣкъ мисли за Него. Обаче, ако човѣкъ мисли за Бога и Го вижда само въ отдѣлни лица, т. е. само въ частитѣ Му, той не е правъ. Мислете за Бога като за нѣщо цѣло. Мислете за всички части на цѣлото,

а не само за нѣколко. Богъ се проявява и въ най-малкитѣ сщества, като части отъ Него, но сщевременно Той се проявява и въ Цѣлото, което наричаме законъ за единство, или великъ законъ на любовта. Като мисли за Цѣлото, човѣкъ трѣбва да обхваща въ себе си всички Негови части. Дойде ли до това положение, човѣкъ е дошълъ до постижение на любовта. Той трѣбва да започне съ проявата на любовта и да свърши съ постижението ѝ.

Казано е, че Богъ е Любовь. Ние виждаме тази любовъ проявена на земята. Питаме тогава: Кое е накарало любовта да дойде на земята? За човѣшкото съзнание този въпросъ е неразрешимъ. Новороденото дете знае ли, защо и какъ майка му го е родила? Цѣли деветъ месеца детето прекарва въ спяще, въ подсъзнателно състояние въ утробата на майка си, но нито единъ човѣкъ досега не е описалъ състоянието си и фазитѣ, презъ които е миналъ тамъ. Сжщо така човѣкъ е прекаралъ хиляди години въ утробата на своята Велика Майка — любовта, но никой нишо не помни за това време. Следъ като Богъ е вдъхналъ презъ ноздритѣ на човѣка и го е одухотворилъ, човѣкъ е започналъ да живѣе самостоятелно, да диша и да мисли. Като не помни своето минало, т. е. времето, когато е билъ въ утробата на любовта, човѣкъ признава за майка и баща ония, които вижда около себе си. То е все едно да познавате само външната природа. Ако изучавате само външната при-

рода, вие ще имате едно разбиране за нея. Каква представа имате за картината на нѣкой художникъ, ако, вмѣсто очи, вежди, носъ и уста, той е турилъ нѣколко прави линии? Искате ли да имате ясна представа за цѣлия човѣкъ, на мѣстото на тѣзи линии турете две очи, две вежди, носъ, уста съ съответнитѣ имъ размѣри и форми.

Като изучавате човѣшкото лице, виждате, че между всички негови удове има опредѣлени математически и геометрически съотношения. Запримѣръ, веждитѣ на човѣка трѣбва да бждатъ толкова дълги, колкото е дългъ носътъ. Устата му трѣбва да е толкова голѣма, колкото сж дълги веждитѣ. Такава трѣбва да бжде и дължината на ушитѣ. Това сж мѣрки, взети огъ природата. При това, всички линии на човѣшкото тѣло, които се образуватъ отъ действието на мисълта, обикновено биватъ прави. Линии, които се образуватъ отъ действието на чувствата, биватъ криви. Какво представя правата линия и какъо — кривата? По този въпросъ сж дадени различни опредѣления. Нѣкои ще каже, че правата линия представя най-късото разстояние между две точки. Другъ ще каже, че правата линия е тази, която не може да стане крива. Крива линия е тази, която не може да стане права. Трети пъкъ ще започне да разглежда смисъла на правата и на кривата линия въ духовно отношение. Като мисли по единъ или по другъ начинъ върху този въ-

просъ, човѣкъ може да доиде до забъркване на ума. — Защо? — Защото е вложилъ своя малѣкъ умъ въ голѣмо предприятие. Затова, именно, не влагайте малкия си умъ, т. е. малкия си капиталъ при разрешаване на голѣми, велики въпроси или предприятия. Вложете ли го тамъ, цѣлиятъ ви капиталъ ще пропадне.

Едно отъ великитѣ предприятия въ човѣшкия животъ е въпросътъ за Бога. Всички се запитватъ, какво нѣщо е Богъ. Преди да отговорите на този въпросъ, отговорете на въпроса, какво представя човѣкъ. Лесно може да се отговори на този въпросъ. Човѣкъ е същество, което мисли. А какво представя мисълта? Мисълта е областъ на свѣтлината. Значи, човѣкъ е същество, което живѣе въ свѣтлина. Нѣкога човѣкъ е живѣлъ въ тъмнина, но като се стремѣлъ къмъ ново положение, той измѣнилъ посоката на своето движение и влѣзълъ въ областта на свѣтлината. Всѣко същество, което се движи отъ тъмнина къмъ свѣтлина, е човѣкъ. Всѣко същество, което се движи отъ свѣтлина къмъ тъмнина, не е човѣкъ. Всѣко нѣщо, което е посадено въ земята и отива въ тъмнина, е семе. Всѣко нѣщо, което излиза отъ земята и отива къмъ свѣтлината, е расение. Всички недоволни хора отиватъ отъ свѣтлина въ тъмнина, за да разбератъ, какво нѣщо е свободага. Които умиратъ, сѣщо така отиватъ въ тъмнина, за да разбератъ, какво представя животътъ. Недоволниятъ, безвѣрникътъ, сиромасътъ, богати-

ятъ, малодушниятъ, болниятъ сж все кандидати за свѣтлината. Като влизатъ въ тъмнината, тѣ ще научатъ урока си. За да излѣзе човѣкъ отъ тъмнината, отъ ограничението, въ помощъ трѣбва да му дойде Богъ. Само великата, мощна сила на Бога е въ състояние да освободи човѣка отъ тъмнината, отъ робството, въ което е попадналъ. Той е употребилъ велика, творческа сила, за да разбие този мракъ, да освободи заробенитѣ отъ него сжщества и да имъ даде условия за новъ животъ — животъ на свѣтлина и свобода. Не е лесно да се създаде единъ такъвъ свѣтъ. Не е лесно да се освободи живота отъ оковитѣ на ограничението и мрака. Човѣшкиятъ умъ не може да си представи, каква мощна, гигантска сила, какъвъ свръхгениаленъ умъ е работилъ при създаването на свѣта. Съ човѣшкия езикъ нѣщата ставатъ лесно. Богъ казалъ да бжде виделина и се явила виделина. Какви усилия се искатъ, докато дойде тази виделина!

Съвременнитѣ хора търсятъ лесния пѣтъ. Тѣ искатъ, като кажатъ нѣщо, да стане, както сж казали. Тѣ искатъ да станатъ красиви, но нека се опитатъ да придобиятъ красотата, да видятъ, лесно ли се придобива. Тѣ искатъ да бждатъ силни, учени, здрави, но усилие е нужно, за да се постигне това. Каквото пожелаете, можете да го постигнете, но знание се иска. На всѣко действие има и противодействие. Следователно, пожелаете ли човѣкъ да постигне нѣщо красиво, той ще

срещне на пътя си голѣми противодействия. За да се справи съ тия противодействия, той трѣбва да разполага съ голѣма сила. Ако не може да преодолѣе тия препятствия, човѣкъ се лишава отъ богатата, които му се падатъ. Казано е въ Писанието: „Който победи докрай, той спасенъ ще бѣде“. Оттукъ вадимъ заключението: Който не победи, той робъ ще бѣде.

Тѣй както ви говоря сега, вижда се, че вие сте голѣми ученици, а не деца отъ първо отдѣление. На децата отъ първо отдѣление се преподаватъ само буквитѣ: а, б, в, г, д, и т. н. Нѣкои отъ тия букви сж взети отъ египетскитѣ иероглифи. Буквата „а“ означава натоварена камила, т. е. семе, което е още въ хамбара. Буквата „б“ означава посѣто семе. Буквата „В“ — разпукване на семето, отъ което се образуватъ стѣбълце и коренчета. Тази буква може да се напише въ видъ на котвичка. Буквата „Г“ е законъ на безконечността. Тя показва, че съ единия си край растението се е закачило за слънцето, отдето приема енергия, която предава на земята. Тълкуванията на буквитѣ не се предаватъ на деца отъ първо отдѣление. На васъ, обаче, могатъ да се дадатъ. За да се развивате добре, вие трѣбва да знаете значението на буквитѣ. Като знаете вътрешния имъ смисълъ, вие ще ги пишете правилно, и по този начинъ ще се ползвате отъ тѣхъ. Като пишете буквата „Г“ красиво и съ съзнание, вие се свързвате съ енергитѣ, които се съдържатъ въ тази бу-

ква. Сжщото се отнася до всички останали букви. Упражнявайте се въ писане на буквитѣ, за да изправите характера си. Красивиятъ почеркъ се отразява върху характера на човѣка.

Като ученици, за да дойдете до вътрешното познаване на нѣщата, вие трѣбва да развивате интуицията си, да си служите съ нея. За да дойдете до вътрешно познаване на нѣщата, вие трѣбва да съгласувате мислитѣ и чувствата си. За да реализирате своитѣ мисли и чувства, волята ви трѣбва да бжде възпитана. Искате ли човѣкъ да успѣва въ живота си, любовта му трѣбва да бжде съвършена безъ никакви ограничения. Като обича, човѣкъ не трѣбва да мисли, че неговата любовъ е по-голъма отъ любовта на другитѣ. Любовта по количество не се мѣри. Ако нѣкой носи една кофа вода, а другъ — една чаша, това още не значи, че първиятъ има по-голъма любовъ. По форма той е по-голъмъ отъ втория, затова и съдържанието му е по-голъмо. По качество, обаче, водата въ чашата и въ кофата сж еднакви. Чашата, въ която се налива вода, представя човѣшкото сърдце, което постоянно се пълни и празни. Самъ по своя воля, човѣкъ не може да пълни и празни сърдцето си. Другъ е, Който пълни и празни сърдцето на човѣка. Каквото да правите, вие никога не можете да подкупите любовта. Любовта е неподкупна. Тя не се интересува нито отъ богати, нито отъ сиромаси. Тя не се интересува и отъ учени и прости. Никой не може да я застави насила да

отиде при нѣкого. Любовта се интересува само отъ едно нѣщо: разбиратъ ли я хората и могатъ ли да я приложатъ. И като я приложатъ, важно е да подобрятъ живота си. И като го подобрятъ, важно е да бждатъ доволни отъ него. Любовта крие въ себе си магическата тояжка, която окултнитѣ ученици и въ миналото, и сега още търсятъ.

Магическата тояжка не е нищо друго освенъ силата на любовта. Тя нѣма опредѣлена форма и голѣмина, но въпрѣки това съ нея се измѣрватъ всички нѣща въ свѣта. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладенъ ще тропне съ магическата пръчица, и предъ него ще се яви трапеза, съ всѣкакви ястия и плодове. Щомъ се нахрани, пакъ ще тропне съ пръчицата си, и трапезата се скрива. Ако е въ пустинята кждето нѣма капка вода, той пакъ ще тропне съ пръчицата си, и предъ него се открива изворъ съ чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше съ магическата тояжка. Той направи съ нея редъ чудеса предъ Фараона и предъ еврейския народъ въ пустинята. Докато не бѣше прилобилъ тази тояжка, той минаваше за обикновенъ човекъ. Щомъ я придоби, той стана силенъ, великъ. Тогава той се натовари съ мисията да освободи израилския народъ отъ египетското робство и да го изведе презъ пустинята.

Нѣкога, въ далечното минало, всички хора сж притежавали магическата тояжка. Днесъ е останало отъ нея само едно блѣдо копие.

Това копие е човѣшкиятъ езикъ. Ако знае, какъ да огъва езика си, колко трептения да произвежда при всѣка дума, човѣкъ би направилъ чудеса съ тази магическа тояжка. При изговаряне всѣка дума произвежда известенъ брой трептения. Ако езикътъ може да възприема и предава тѣзи трептения правилно, думата би предизвикала въ човѣка красиви и възвишени мисли и чувства. Въ този смисълъ, всѣки езикъ, на който хората днесъ говорятъ, ще бжде красивъ. Само красивиятъ езикъ произвежда нужното въздействие върху човѣка. За да говори добре единъ езикъ, човѣкъ трѣбва да има свѣтълъ умъ. Всички хора не сж еднакво способни за изучаване на езици. Хора, на които очитѣ сж изпъкнали, лесно учатъ езици. Сжщевременно тѣ иматъ дарба да говорятъ добре — красноречиво. Ония пъкъ, които не сж способни къмъ изучаване на езици, иматъ вдлъбнати очи. Вдлъбването на очитѣ се дължи на голѣмо безпокойство. Жизнерадостнитѣ хора обикновено иматъ изпъкнали очи. Като говоря за изпъкнали и за вдлъбнати очи, имамъ предъ видъ известна мѣрка. Има изпъкнали очи, които сж приятни, красиви. Има изпъкнали очи, които сж неприятни за гледане. Сжщото се отнася и за вдлъбнатитѣ очи. Изолщо, вдлъбнатитѣ очи приематъ по-малко, даватъ повече, а изпъкналитѣ — обратно: приематъ повече, даватъ по-малко. Хора съ изпъкнали очи сж щедри, спривави, но съ добро сърдце.

И тъй, магическата тояжка въ човѣка е неговиятъ езикъ. Учете, работете върху себе си. да владѣете тази тояжка. Молете се на Бога. да благослови езика ви, че всѣка дума, която излиза отъ него, да бѣде балсамъ за страдащи-тъ души. Човѣшкиятъ езикъ може да превърне всѣки металъ въ злато. а всѣки обикновенъ камѣкъ въ скъпоцененъ. Както въ езика на човѣка се крие силата на магическата тояжка, така и въ душата му се крие Божествена сила.

При единъ богатъ банкеръ въ Америка се явила една комисия отъ нѣколко възрастни, почтени дами, да искатъ помощъ за нѣкакво благотворително дружество. Като ги изслушалъ. той извадилъ отъ касата си сто долара и казалъ: Заповѣдайте, вземете тази сума. Повече не мога да дамъ. Тѣ излѣзли отъ кантората му недоволни, съ общо впечатление, че е голѣмъ скъперникъ. Една млала. красива мома. отъ сѣщото дружество, решила да посети този банкеръ, да види, колко може да пожертвува отъ себе си. Тя влѣзла въ кантората му. вежливо се поклонила, усмихнала се и свободно. съ отворено сърдце и душа, разказала. какво иска. Като я погледналъ, банкерътъ моментално отворилъ сърдцето си за нея и, безъ да я изслуша докрай, предложилъ ѝ голѣма сума. На излизане отъ кантората му. банкерътъ я поканилъ и втори пътъ да го посети. Той ѝ казалъ, че е готовъ да ѝ услужи, че на всѣко време е на нейно разположение. Като останалъ самъ

въ кантората си, той въздъхналъ дълбоко и си казалъ: Дано пакъ ме посети!

Следователно, когато хората въздъхватъ следъ васъ и пожелаватъ пакъ да ги посетите, ще знаете, че вие сте влѣзли вече въ реалния животъ. Кажатъ ли следъ васъ: „Дано пакъ дойде“! — знайте, че Богъ е въ васъ. Само Великото, Божественото Начало въ човѣка е въ състояние да раздвижи заспалитѣ умове и затворени сърдца. Само тогава човѣкъ става мощенъ, готовъ на всѣкаква жертва, на всѣкаква милость. Когато дадете пѣтъ на Божественото въ себе си, вие нѣма да бждете облѣчени съ черни дрехи, но ще се облѣчете съ дреха, съставена отъ седемтѣ цвѣта на спектъра. Червениятъ цвѣтъ е проява на живота; оранжевиятъ означава индивидуализиране на живота; зелениятъ — стремежъ къмъ растене; жълтиятъ — проява на интелигентността въ живота; ясносиниятъ — проява на вѣрата; тъмносиниятъ — придобивка въ живота; виолетовиятъ — проява на силата въ живота. Цвѣтоветѣ на спектъра, събрани заедно, показватъ, че всички спорове и недоразумения между хората изчезватъ. Бѣлиятъ цвѣтъ на свѣтлината показва, че човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да служи на Господа съ всичката си душа, безъ никакви външни правила и методи. Всѣки трѣбва да служи на Бога, както разбира, по вътрешенъ пѣтъ, като децата. Красивото въ децата е това, че опредѣлятъ отношенията си къмъ хората по вътрешното си разположение. Днесъ

хората се страхуватъ едни отъ други, изгубили сж довѣрието си. Едни други се убеждаватъ въ нѣщо, но не си вѣрватъ. Когато иска да сподѣли убежденията си съ хората, човѣкъ трѣбва да каже само това, което знае, което е опиталъ и въ което вѣрва.

Сега, благодарете за всичко, което ви е дадено. Благодарете и за богатството, и за сиромашията, въ които живѣете. За предпочитане е човѣкъ да бжде сиромасъ, но да знае, защо живѣе, отколкото да бжде богатъ и да не знае, защо живѣе. И като богатъ, и като сиромасъ, човѣкъ трѣбва да знае, защо живѣе. Сиромашията и богатството сж две състояния въ човѣшкия животъ, които се смѣнятъ. Сиромашията може да се уподоби на изгрѣващото слънце, при което човѣкъ става отъ сънъ и отива на нивата да работи. Богатството е подобно на залѣзващото слънце, при което човѣкъ се е прибралъ отъ нивата и отива да спи, да почине отъ дневната работа. И като работи, и като почива, човѣкъ непременно трѣбва да благодари.

Сега, ще ви дамъ нѣколко напѣтвания за работа върху себе си, за да се свържете съ разумнитѣ сили въ природата. Всѣка сутринъ прекарвайте показалеца си по дължината на носа, отгоре додолу, и мислено си кажете: Господи, понеже въ началото Ти вдѣхна живо дихание презъ носа ми. благослови пѣтя, презъ който животътъ влѣзе. После, прекарайте прѣста си надъ веждитѣ и кажете: Госпо-

ди, дай ми свѣтлина да разбирамъ границата между физическия и духовния свѣтъ и да мога правилно да минавамъ отъ единия въ другия. Веждитѣ сж граница между тия два свѣта. Следъ това съ сжщия прѣстъ обиколете ухото си и кажете: Господи, дай ми възможность да чувамъ ясно Твситѣ думи да Те разбирамъ правилно, пѣкъ и азъ да бжда разбранъ. Като прекарвате прѣста си по дължината на ухото, вие събуждате въ себе си чувството на честность и на справедливость. Отъ време на време допирайте двата си прѣста до меката частъ на ухото за да придобиете нѣжность и мекота. Ако майката знае, какъ да хване ухото на детето си, тя би му подействувала благоприятно. Това може да се приложи като добъръ методъ при възпитанието на детето. Обаче, дърпането на уши, както нѣкои майки и учители правятъ, не дава добри резултати. Най-после при леко докосване на прѣститѣ до устата си, кажете: Господи, вложи любовта си въ сърдцето ми, да говоря мекко и сладко да изразя Твоята любовъ.

Сжщевременно вие трѣбва да изучавате и ржката си. Тя е свидетелството на човѣка. Благородството на човѣка се крие въ първия прѣстъ, въ показалеца; справедливостта — въ срѣдния прѣстъ; стремежътъ къмъ красивото, великото, изящното — въ безименния прѣстъ; практичността — въ малкия прѣстъ. Въ палеца е вложенъ Божествениятъ принципъ въ човѣка. Той управлява човѣшка-

та воля. Следователно, ако волята на човѣка по известни причини отслабне, отъ време на време той трѣбва да глади палеца си, като се обръща съ мисълта си къмъ Бога, да му даде сила и свѣтлина, да разбира волята Му и да я прилага. Когато палецътъ пострада, съ него заедно и волята се парализира. Въ далечното минало, когато сж искали да накажатъ нѣкой престѣпникъ, отрѣзвали сж палцитѣ на ржцетѣ му. По този начинъ той загубвалъ волята си, ставалъ безвреденъ. На палеца е написана цѣлата история за създаването на свѣта: на горната, мека частъ е написано, какъ е създаденъ свѣтътъ; на срѣдната е написано, какъ е организиранъ, а на долната — материалното положение на свѣта, т. е. какъвъ е материалниятъ или физическия свѣтъ.

Радвайте се на лицето си, на главата си и на всички тѣхни удове. Радвайте се на краката и на ржцетѣ си и на службата, която тѣ извършватъ. Радвайте се на вашия умъ, на вашето сърдце, на вашата воля, на вашата душа и на вашия духъ. Радвайте се и благодарете за всичко, което ви е дадено. Слушайте гласа на вашия небесенъ Баща, Който ви е пратилъ на земята да учите и Който всѣки день ви говори!

Великиятъ Божи Духъ носи всичкитѣ блага на живота.

✕

28. августъ, 5 ч. с.
София. — Изгрѣвъ.

Желаниятъ миръ

Днесъ, повече отъ всѣки другъ пжтъ, съвременниятъ свѣтъ се нуждае отъ миръ. — Защо? — Защото, мирътъ осигурява най-голѣмитѣ придобивки на културата. Бѣлата раса е на пжтъ да осигури мира. Днесъ, повече отъ всѣко друго време, има разумни хора, които сж дошли до съзнание, че първото условие за нормално развитие на човѣчеството е мирътъ. Ето защо, днесъ всички съзнателни и разумни хора работятъ за придобиване на мира. Въ миналитѣ времена и раси водителитѣ на човѣчеството сж мислѣли, че свѣтътъ може да се оправи само чрезъ война. Впоследствие всички водители на човѣчеството сж се убедили въ погрѣшността на това разбиране. Бѣлата раса, носителка на мира, воюва заради него, за да стане майка на шестата раса — раса на братство между народитѣ. Шестата раса е носителка на любовта между всички хора, както и между всички народи. Тогава всички народи ще живѣятъ едни за други: голѣмитѣ народи ще бждатъ голѣмитѣ братя въ семейството, а малкитѣ народи — малкитѣ брагчета. И еднитѣ, и другитѣ ще живѣятъ въ миръ и съгласие помежду си. Това е волята на Бога, Създателтъ на свѣта. — Кога ще дойде това време? — Въ близкото бждеще.

Съвременното човѣчество се намира въ предверието на новата епоха, понеже слънчевата система е влѣзла вече въ областта на Божественото зазоряване. Дойде ли това време, за лошитѣ хора нѣма да има условия за животъ. Единъ следъ другъ тѣ ще измратъ, и земята ще се освободи отъ тѣхъ. Новитѣ условия, които идатъ, не търпятъ злото. Тѣ сами ще го разрушатъ. Тъмнината ще дигне своитѣ завеси и ще отиде на друго мѣсто. Злото ще дигне своитѣ капитали и ще отиде на друго мѣсто, дето ще основе свои банки и кантори. Достатъчно е да четете Свещенитѣ книги, за да се убедите сами, че бж-дешата епоха не е далечъ отъ васъ. Отъ всички хора днесъ се иска разумна, съзнателна вѣра. — Какъ ще познаете идването на новата епоха? — Както познавате изгрѣването на слънцето. Трѣбва ли да се доказва на човѣка, че следъ пукването на зората настѣпва изгрѣването на слънцето? Когато зората на новия животъ започне да се пропуква, слънцето изгрѣва вече. Въ Писанието е казано, че когато тази епоха настане на земята, слънцето ще започне да потъмнява, и луната ще изгуби своята свѣтлина. Тогава Синъ Человѣчески ще яви своето знание на земята. Подъ думитѣ „слънцето ще потъмнѣе,“ разбираме времето, когато хората престанатъ да мислятъ, че единъ народъ може да се наложи на другъ съ силата си. „Луната ще изгуби свѣтлината си“, разбираме времето, когато религиитѣ и

религиознитѣ системи престанатѣ да мислятѣ, че могатѣ да оправятѣ свѣта!

И тъй, когато всички народи, всички религии, всички държави престанатѣ да мислятѣ, че сж въ сила да оправятѣ свѣта, тогава Синѣ Человѣчески ще се яви на земята съ своето знание. Безѣ да се доказва това, човѣкъ самѣ ще го види. Какѣ ще докажете на човѣка, че слънцето изгрѣва? Изгрѣването на слънцето не се нуждае отѣ никакво доказателство. Достатѣчно е човѣкъ да погледне презѣ прозореца или да излѣзе вѣнѣ, за да види и да се убеди самѣ, че наистина слънцето изгрѣва. Човѣкъ трѣбва да даде пжѣ на новото сърдце въ себе си, което е изтъкано отѣ мека материя, а не отѣ камѣкъ, каквото е сегашното. Мекото сърдце е изтъкано отѣ материя на милосърдието. Следователно, онзи, на когото сърдцето е милостиво, е кандидатѣ за новата раса. Мекотата на сърдцето е единѣ отѣ признацитѣ на хората отѣ шестата раса. Казано е въ Писанието: „Ще имѣ отнема каменното сърдце и ще имѣ дамѣ ново“. Коравитѣ, каменни сърдца на хората ще се употрѣбятѣ за павиране на улицитѣ, а мекитѣ сърдца ще останатѣ да трептятѣ, да изнасятѣ предѣ свѣта великото и красивото въ Божествения животѣ. За този день, именно, е казано въ Писанието, че Богѣ ще вложи Духа си въ мекитѣ сърдца на хората и ще Го познае малко и голѣмо. Съзнанието на хората постепенно се пробужда, както пжпкитѣ на цвѣтята се пу-

катъ пролѣтъ, за да цѣвнатъ и да завържатъ плодъ.

Великото въ живота на хората се заключава въ пробуждането на съзнанието и освобождаването имъ отъ негодитѣ и мжчнотиитѣ, въ които се намиратъ. Въ живота на човѣка има хиляди нѣща, които могатъ да го смутятъ, но има и хиляди нѣща, които могатъ да го радватъ. Който разбира великитѣ Божии закони, той трѣбва да се радва, че е срещналъ единъ добъръ, уменъ, ученъ човѣкъ; той трѣбва да се радва, че е срещналъ единъ поетъ, писателъ, музикантъ, художникъ, земеделецъ, каменаръ и т. н. Радвайте се, когато срещнете човѣкъ, който работи за подигане на човѣчеството. Като не разбирате, какво представя човѣкътъ, вие се отнасяте съ пренебрежение къмъ него и казвате: Земеделецъ, каменаръ е този човѣкъ. Който облагородява почвата, той е земеделецъ; който облагородява камънитѣ, той е каменаръ; който облагородява човѣшкитѣ лица, той е художникъ; който изправя погрѣшкитѣ на хората, той е скулпторъ. Изобщо, всѣки човѣкъ, който създава нѣщо ценно, съ което облагородява, подига и весели хората, е на мѣстото си. Мощна сила се крие въ словото на всички писатели, поети, учени, философи. Мощно нѣщо е словото!

Единъ младъ момъкъ се отчаялъ отъ живота и решилъ да се самоубие. Той взелъ единъ револверъ въ джоба си и тръгналъ къмъ една гора да изпълни решението си. Безъ да

подозира, една млада мома го последвала. Въ момента, когато пристъпилъ къмъ самоубийството, младата мома се приближила до ухото му и тихо му казала една дума. Като чулъ тази дума, момъкътъ веднага хвърлилъ револвера настрана и казалъ: Нѣма да се самоубия. Ще живѣя за себе си, за ближнитѣ си, за цѣлото човѣчество. Животътъ има смисълъ, заслужава човѣкъ да живѣе!

Коя е думата, която момата казала на момъка? Вие я знаете, нѣма защо да ви я казвамъ. Има случаи, когато една дума само е достатъчна, за да освободи човѣка отъ тежкото състояние, въ което се намира. Не е нужно много да се говори на човѣка. Достатъчно е една дума да му се каже, но тя трѣбва да е Божествена. И каквото се каже, трѣбва да стане. Богъ каза: „Да бжде виделина“! — и стана виделина. Презъ шесттѣ дни, когато е създавалъ свѣта, Богъ е казвалъ само по една дума, но тия думи сж били мощни, понеже сж думи на Божествения езикъ. Каквото Богъ е казалъ, всичко е станало. На седмия день Той не е казалъ нищо, защото почивалъ.

Време е вече всички хора да се обединятъ по умъ, по сърдце и по воля, да работятъ заедно за въдворяване на мира. Всички хора, вѣрващи и свѣтски, трѣбва да се проникнатъ отъ тази идея. Казано е въ Писанието: „Който изтърпи докрай, той спасенъ ще бжде“. Съ други думи казано: „Който спечели войната за мира, той спасенъ ще бжде“.

Сегашнитѣ вѣрващи говорятъ за любовѣта, но не я прилагатъ. Който има любовѣта въ себе си, той трѣбва да подига и сваля температурата си, доколкото градуса иска и когато пожелае. Кой може да се противи на човѣкъ съ десетъ хиляди градуса? Каквото препятствие срещне на пътя си, той моментално ще го отстрани. По този начинъ той ще покаже на хората, какво представя Божията Любовъ. Дето мине, пътятъ му ще бѣде отворенъ. Човѣкътъ на любовѣта може да увеличи не само топлината, но и свѣтлината си, да стане хиляда пѣти по-силна отъ слънчевата. Тази свѣтлина е въ състояние да ослѣпи и най-многобройната и силна армия. Човѣкъ не може да си представи свѣтлина, която е хиляда пѣти по-силна отъ слънчевата. Съ тази свѣтлина всичко може да се постигне. Всѣки, който има топлина, равна на десетъ хиляди градуса, и свѣтлина, хиляда пѣти по-силна отъ слънчевата, той може да стопи каситѣ на всички банкери, да стопли всички замръзнали сърдца, да махне всички прегради, които човѣшкиятъ егоизъмъ е поставилъ на пътя си.

Голѣма топлина и свѣтлина идатъ въ свѣта. Тѣ сж Божествена сила, която ще стопи и просвѣти човѣшкитѣ сърдца и умове. Когато свѣтлината и топлината на любовѣта дойдатъ въ свѣта, тѣ ще стопятъ, ще изгорятъ всички лоши, престѣпни хора, и ще останатъ да живѣятъ само праведнитѣ и добритѣ, да се разбере, че съ любовѣта не се играе. Не е позволено на

човѣка да си играе съ любовта. Днесъ хората се ужасяватъ отъ мисълта, че могатъ да бждатъ подложени на десетъ хиляди градуса температура, а какво ще бжде положението имъ, когато Христосъ дойде на земята? Тогава температурата ще бжде много по-голяма отъ десетъ хиляди градуса. Христосъ казва: „Моятъ миръ ви оставямъ“. Значи, и Христосъ е за мира. Той е за онзи миръ, който е основанъ на любовта, на братство между всички народи, общества и хора по лицето на земята. Братската и сестринска любовъ не сж нищо друго, освенъ клонетѣ на бждещата култура. Тази любовъ стои по-високо отъ майчината. Колкото да е велика майчината любовъ, въ нея все още има малко егоизъмъ. Запримѣръ, вземете любовта на тигрицата къмъ нейнитѣ малки. За любовта си къмъ тѣхъ, тя всѣки моментъ е готова да отнеме живота на всѣко живо същество, което се изпрѣчи на пътя ѝ. Въ този смисълъ майчината любовъ представя коренитѣ на живота, а братската и сестринската — клонетѣ.

Божествената любовъ представя плодове на дървото на живота. Отъ коренитѣ на майчината любовъ, отъ клонетѣ на братската и на сестринската любовъ произлизатъ плодетѣ на Божествената любовъ. Отъ тѣзи плодове, именно, бжлешитѣ хора ще се хранятъ и ще придобиятъ безсмъртие. Тѣзи плодове ще бждатъ носители на новия животъ. Дето да отидете по свѣта, навсѣкжде ще срещнете хо-

ра на новия животъ. Тѣзи хора се отличаватъ по меката и приятна свѣтлина, която излиза отъ очитѣ имъ. Ние наричаме новитѣ хора „братя и сестри на човѣчеството“, носители на Божественото начало въ себе си. Христосъ е отъ новитѣ хора. Той казва: „Не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратилъ. Азъ дойдохъ да донеса миръ на свѣта“. До идването на Христа, еврейскиятъ народъ се придържаше въ буквата на Мойсеевия законъ. До това време евреитѣ колъха агнета, овце, волове и принасяха жертва на Бога. Съ идването на Христа, обаче, животътъ имъ коренно се измѣни. Съ единъ замахъ Христосъ унищожи стария животъ. Тѣ дойдоха до съзнание, че истинската жертва се заключава въ добри мисли, чувства и постѣпки.

Въ какво се заключава новата религия? Първиятъ членъ на новата религия гласи: Азъ вѣрвамъ, че любовта на майка ми и на баща ми сж корени на дървото на великия животъ — животъ на любовта. Вториятъ членъ гласи: Азъ вѣрвамъ, че любовта на сестра ми и на братъ ми сж клоне на дървото на великия животъ — животъ на любовта. Третииятъ членъ гласи: Азъ вѣрвамъ, че Божествената любовъ е плодъ на дървото на великия животъ. Всичко, което излиза отъ моя умъ и отъ моето сърдце, се превръща въ плодове на любовта. Който яде отъ тѣзи плодове, той придобива безсмъртие. Христосъ

казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има животъ въ себе си“. Значи, който яде отъ дървото на живота, т. е. отъ майчината и бащина любовъ, както и отъ братската и сестринска любовъ, той има животъ въ себе си.

Сега, като знаете, въ какво се заключава новото вѣрую, бждете смѣли и решителни, да приложите това вѣрую. Мнозина чакатъ нѣщо ново. Новото се заключава въ примиряването на хората. Новото примирява всички противоречия. Какъ ще стане примиряването между хората? Много лесно. Който има да взима, да прости дълга на брата си. Който има да дава, да бжде готовъ да си плати дълга. Като отиде при своя кредиторъ да плаща, последниятъ да му каже, че въ името на братството той прощаза дълговетѣ му и го признава за свой братъ. Когато двама души се признаятъ за братя, дълговетѣ имъ сами по себе си падатъ, спороветѣ се прекратяватъ, и недоразуменията изчезватъ. Азъ бихъ желалъ хората да спорятъ, но само за едно: кой повече да даде и да помогне на брата си. Когато нѣкой забележи, че братъ му е много уморенъ и не може повече да дига и слага мотиката, нека той я вземе отъ ржката му и извърши работата вмѣсто него. Когато види, че братъ му изнемогва подъ тежестта на своя товаръ, нека снесе товара отъ гърба му, да го тури на своя грѣбъ, и двамата да продължатъ пътя си и братски да се разговарятъ. Ко-

гато срещне брата си на улицата и разбере, че е гладенъ, три дѣня не е ялъ, нека го покани у дома си, да го наѣсти добре и да му каже, че когато пожелае, може да го посети пакъ. Това сж братски отношения.

Днесъ хората очакватъ Христа втори пжтъ да дойде на земята, да оправи свѣта. — Не, по външенъ пжтъ свѣтътъ не може да се оправи. Христосъ трѣбва да дойде вътре въ всѣки човѣкъ. Само по този начинъ свѣтътъ ще се оправи. Ако поставите милиони желѣзни стѣрготини една до друга, тѣ нѣма да се сплотятъ, да образуватъ едно цѣло. Поставите ли ги, обаче, подъ известна температура, тѣ ще се стопятъ, ще се слѣятъ една съ друга и ще образуватъ течна маса. Въ случая, огъньтъ представя онази вътрешна сила, която споява желѣзнитѣ стѣрготини и ги превръща въ едно цѣло. Следователно, Христосъ трѣбва да дойде въ сърдцата и въ умоветѣ на хората като вътрешна сила, която ще ги обедини въ едно цѣло. Тази вътрешна сила е любовта, която носи животъ за човѣшкитѣ души. Само чрезъ любовта хората могатъ да работятъ въ единство. Които не разбиратъ любовта, тѣ сж готови да я критикуватъ.

Сега, като говоря за любовта, азъ зная, какво можете да приложите. Изобщо, азъ зная, кои нѣща сж приложими за сегашния човѣкъ и кои сж неприложими. Запримѣръ, колкото да се говори на човѣка за слънце-

то, за възможноститѣ му да го посети, днешниятъ човѣкъ не може да направи това. — Защо? — Условията на слънцето сж съвсемъ различни отъ тия на земята. Човѣкъ по никой начинъ не може да отиде на слънцето съ сегашното си тѣло. Ако нѣкой човѣкъ тежи 60 кгр., като отиде на слънцето, тѣлото му ще тежи милиони килограма. Какъ може да се движи на слънцето съ такава грамадна маса на себе си? Красивъ е животътъ на слънцето, но той още не е достъпенъ за хората на земята. Мислено човѣкъ може да отиде на слънцето, но не и въ действителностъ. Знаете ли, какъ живѣятъ същества на слънцето? Знаете ли, какъвъ е тѣхниятъ езикъ? За насъ е достатъчно, че имаме възможностъ да се ползуваме отъ слънчевитѣ лъчи. Когато искате да се лѣкувате, излагайте гърба си на раннитѣ слънчеви лъчи. Когато искате да придобиете вътрешенъ миръ, излагайте гърба си на залѣзващото слънце, а лицето си отправете къмъ изтокъ. При това положение вие ще изпитате дълбокъ вътрешенъ миръ и ще разберете, че не трѣбва да се тревожите за нищо и за никакво. Жителитѣ на слънцето живѣятъ въ голѣмо изобилие, вследствие на което не се тревожатъ за нищо. Тѣхната задача е да изпращатъ блага по цѣлата слънчева система. Тѣ опредѣлятъ бюджета на всички същества, на всички хора, на всички държави и народи, на цѣлото човѣчество, на всички планети.

Като говоря за слънцето, азъ не искамъ непременно да ми вѣрвате. Дали вѣрвате или не, това не ме интересува. Азъ се интересувамъ само отъ едно: вѣрно ли е това, което говоря, или не е вѣрно. Вѣрвайте въ това, което Богъ е създалъ. Щомъ вѣрвате, че Богъ е създалъ небето и земята, съ всички свѣтила, съ всички живи същества, вѣрвайте и въ тѣхния Създателъ. Щомъ вѣрва въ тия нѣща, човѣкъ трѣбва да изучава и небето, и земята. Той трѣбва да изучава и слънцето, и луната, и всички звезди на небето, както астрономитѣ и ученитѣ постигватъ. За да разбере живота на слънцето, човѣкъ първо трѣбва да намѣри своето слънце. Всѣки човѣкъ има въ себе си едно малко слънце, което се намира въ центъра на човѣшкия мозъкъ. Голѣмината на това слънце за всѣки човѣкъ е различно, въ зависимостъ отъ голѣмината на планетитѣ въ него. Чрезъ това слънце, именно, душата придобива знания. Между външното слънце и планетитѣ на небето и вътрешното слънце и планетитѣ въ човѣка има нѣщо общо: въ изгрѣването, въ залѣзването имъ и т. н. Ако вътрешното слънце на човѣка престане да изгрѣва, и външното изгубва смисълъ за него. Значи, между външното и вътрешното слънце на човѣка има известна зависимостъ. Ако тази зависимостъ се прекъсне, човѣкъ нѣма да има никаква вътрешна свѣтлина. Когато вътрешното и външното слънца едновременно свѣтятъ, човѣкъ има условия да вижда. Ако

вътрешното слънце загасне, човѣкъ ослѣпява. Той се лишава отъ условията да вижда, да възприема Божественото знание.

И тъй, Божественото знание, къмъ което мнозина се стремятъ, има за целъ да научи хората да ценятъ вътрешното слънце въ себе си, чрезъ което тѣхната душа се учи и развива. Когато нѣкой казва, че е тъмно въ душата му, това показва, че вътрешното слънце въ този човѣкъ е престанало да свѣти. Докато вътрешното слънце въ човѣка свѣти, той мисли и чувствува правилно. Престане ли това слънце да свѣти, съ него заедно и умътъ, и сърцето му се помрачаватъ. Ето защо, за да не се помрачи това слънце, човѣкъ трѣбва да живѣе добре. Лошиятъ животъ, изразенъ въ лоши мисли, чувства и постѣпки, предизвиква голѣми изпитания, които помрачаватъ небето, на което свѣти вътрешното слънце на човѣка.

Мнозина, учени и прости, не разбиратъ, какво грамадно влияние иматъ мислитѣ и чувствата върху вътрешния животъ на човѣка, а оттамъ и върху неговото здраве, вследствие на което търсятъ щастието си по неестественъ пътъ. Тѣ искатъ да станатъ богати, да се оженятъ за красива жена, да придобиятъ много знания, безъ да подозиратъ, че по този начинъ тѣ сами си приготвятъ своето нещастие. Не е лошо да придобие човѣкъ знание, сила, красота, богатство, но той трѣбва да знае, какъ да се справя съ тѣхъ. Турцитѣ

казватъ: Благословение е за човѣка да гледа красиви нѣща. Наистина, естествено е човѣкъ да се стреми къмъ красотата, да се влѣхновява отъ нея, но не и да я обсебва. Въ природата и красотата, и грозотата иматъ свое мѣсто, както свѣтлината и тъмнината. Свѣтлината царува, докато слънцето грѣе. Щомъ слънцето залѣзе, тъмнината иде. Обаче, безъ тъмнина звездитѣ нѣмаше да свѣтятъ. Значи, въ човѣшкия животъ тъмнината е необходима, за да се проявятъ добродетелитѣ. — звездитѣ.

Сега, като говоря за Божественото въ свѣта, нѣкои се обезсърдчаватъ, мислятъ, че не могатъ да го постигнатъ. За да не се обезсърдчаватъ, Богъ имъ е обещалъ да влѣзе вътре въ тѣхъ. Бъдещето царство ще се създаде отвътре, а не отвънъ. Чрезъ любовта на цѣлото човѣчество ще се реализиратъ всички Божии планове. За да се постигне това, нужни сж работници. Днесъ всички хора трѣбва да работятъ въ това направление, да бждатъ носители на Божественитѣ идеи, че като влѣзе Богъ въ тѣхното слънце, да се прояви навънъ. На всѣки човѣкъ е дадена специална мисия, да бжде носителъ на Божията любовъ, на Божията мъдростъ и свѣтлина, на Божията истина и свобода, по свой специфиченъ начинъ. Само при това положение човѣкъ може да постигне всички свои желания. Всички неспогоди, всички мъчнотии и страдания, които човѣкъ днесъ преживява, ще бждатъ условия за познаване

на Бога, на великото въ свѣта. Богъ ще бж-де съ васъ въ всичкитѣ ви пѣтища. Тогава ще кажете: Радваме се, че живѣемъ въ епоха, когато можемъ да опитаме и познаемъ Божиата любовъ, да станемъ работници на Неговата нива.

Бждете радостни и весели, за да постигнете идеалитѣ на вашата душа. Кога ще ги постигнете, това зависи отъ васъ. Още днесъ можете да ги постигнете. Единъ Божественъ день се равнява на хиляда години. Значи, следъ хиляда години вие можете да постигнете това, което днесъ желаете. Съзнателна работа се изисква отъ човѣка! Божественото е вече предъ прага на вашия домъ. Отворете вратитѣ на вашитѣ сърдца и умове, да влѣзе въ тѣхъ Божествената свѣтлина и топлина.

*

28. августъ, 10 ч. пр. об.
София. — Изгрѣвъ.

Отче нашъ

Каква е разликата между хора, които работятъ и тия, които не работятъ? Като работи и като се труди, човѣкъ изразходва известно количество енергия, следъ което усѣща нужда да си почине. Който цѣлъ день се е трудилъ и работилъ, той вечеръ благува: яде сладко, почива си съ приятностъ, и джобътъ му е пъленъ. Който презъ деня е почивалъ, той вечеръ се мъчи: нѣма какво да яде, нѣма пари, за да си купи нѣщо, вследствие на което и сънътъ му не е спокоенъ.

Днесъ ние празнуваме деня 22 септемврий, който наричаме день на работата, на труда. Какво значение има този день? Астрономически този день е свързанъ съ движението на слънцето, което отива къмъ южното полушарие. Този день слънцето минава презъ нашата граница, вследствие на което ние го изпращаме тържествено. Като минава презъ нашата граница, слънцето взима нѣщо отъ насъ и го занася въ южното полушарие. Значи, на 22 мартъ слънцето иде при насъ отъ северното полушарие и носи нѣщо, а на 22 септемврий взима нѣщо отъ насъ и го занася въ южното полушарие. Понеже на 22 мартъ слънцето иде при насъ и ни носи нѣщо, ние го уподобяваме на млада мома. На 22 септемврий, оба-

че, слънцето ни напуска. Тогава ние го уподобяваме на старъ човѣкъ, който взима нѣщо отъ насъ и го отнася съ себе си. Отъ 22 мартъ тревитѣ и цвѣтяга започватъ да никнатъ, да цвѣтятъ, а птичкитѣ радостно цвѣрятъ и пѣятъ. Весела е пролѣтъта! На 22 септемрий цѣлата растителность повѣхва, листата на дърветата пожълтяватъ и окапватъ. Като погледнете градинитѣ, полетата и горигѣ — всичко е посърнало и пожълтѣло. Онази веселостъ, която пролѣтъта носи, сега е изчезнала. Всички казватъ: Тъжна е приюдата! Есенъта е дошла.

„Отче нашъ“. Докато казва въ себе си „Отче нашъ“, човѣкъ ще има всичко на разположение: животъ, храна, вода, въздухъ, мисль, чувства. Забрави ли думигѣ „Отче нашъ“, той всичко губи: и животъ, и храна, и въздухъ, и вода, и свѣтина. Докато „Отче нашъ“ съществувва, човѣкъ е богатъ, разполага съ имоти, съ кжши, съ пари. Той е въ пролѣтъта на живота. Тогава нѣма бедни, нѣма нещастни хора по свѣта. Можете ли да наречете беденъ човѣкъ онзи, който има тѣло, очи, уши, носъ, уста? Какво по-голѣмо богатство можете да очаквате отъ това? Щомъ има тѣло, човѣкъ има кжща, която никой не може да му отнеме. Какъ ще бжде облѣченъ човѣкъ, съ богати или съ прости дрехи, съ бѣли или съ цвѣтни, това е второстепененъ въпросъ. Дрехата е нѣщо промѣнчиво, което зависи отъ модата. Обаче, това, което човѣкъ

носи съ себе си, своитѣ мисли и чувства, представя неговото реално богатство, което може да занесе съ себе си и на другия свѣтъ.

Като е дошълъ на земята, човѣкъ трѣбва да се учи на търпение, въ косто да изучава себе си и своитѣ ближни. Дойде нѣкой при васъ и съ часове седи, да ви разправя своитѣ работи. Вие трѣбва да се приготвите, да го изслушате съ търпение. Следъ това ще се изредятъ десетина души да хлопатъ на вратата ви. Вие трѣбва да понасяте тѣхното хлопане съ търпение. Така хлопатъ на вашия умъ и на вашето сърдце, да ви заставятъ да мислите и да чувствувате право. Който не мисли право, който нѣма свѣтлина въ ума си, той не може да бжде свободенъ. Който не чувствува право, който нѣма топлина въ сърдцето си, той не може да бжде свободенъ. Също така не може да бжде свободенъ онзи, който не е здравъ. Най-малката болка на ръцетѣ, на краката, на очитѣ, на ушитѣ на човѣка разваля разположението му и го лишава отъ възможностъ да работи и да разбира добре нѣщата. Какъ ще ви разбере онзи, който има слабо развитъ слухъ? Каго недовучува добре, вие ще му говорите едно, той ще разбира друго.

Единъ младъ момъкъ срещналъ единъ познагъ отъ селото си и му казалъ: Добъръ лень, дѣдо! Дѣдото отговорилъ: Синко, ходихъ на пазаръ. — Кжде отивашъ сега, дѣдо? — Купихъ си новъ калпакъ. — Ела тукъ да

си починемъ. — Добъръ, лошъ, купихъ го вече, ще го нося. — Защо тѣзи хора не се разбиратъ? Младиятъ пита едно, стариятъ отговаря друго. — Стариятъ не чува добре, вследствие на което дава криви отговори. И двамата мислятъ право, но ушитѣ на дѣдото сж малко затѣпѣли, поради което не може да отговаря правилно на зададенитѣ въпроси.

- И тѣй, иска ли да разбира добре нѣщата, да стане ученъ, религиозенъ, силенъ, човѣкъ трѣбва да изучава великата наука за живота. За да има добри отношения къмъ всички живи сжщества, човѣкъ трѣбва да възпитава чувствата си, да разполага съ тѣхъ така, както добриятъ музикантъ разполага съ тоноветѣ, както учениятъ — съ езика, на който предава мисълта си, както пѣвецътъ — съ гласа си. Докато не е постигналъ това, човѣкъ ще се блѣска отъ едно свое желание на друго, безъ да постигне нѣщо. Така и глупавиятъ човѣкъ се блѣска съ години, докато реализира едно свое желание. Това, което глупавиятъ постига за хиляда години, обикновениятъ го постига за сто години, талантливиятъ — за десетъ години, а гениалниятъ — само за една година. Това зависи отъ бързината на тѣхното движение. Гениалниятъ се движи найбързо, талантливиятъ — по-бавно, обикновениятъ — още по-бавно, а глупавиятъ — извънредно бавно.

„Отче нашъ“. Добре е всѣки да каже въ себе си „Отче нашъ“, но да съзнава, че

има Баща, Когото трѣбва да слуша и на Когото всѣкога да разчита. Добре е синътъ да каже на баща си „отче мой“ и да се изпълни съ благодарностъ и уважение къмъ него. Приятно е на човѣка да го нарекатъ „отче нашъ“, но синътъ и дъщерята трѣбва да го обичатъ и почитатъ. Какъвъ отецъ е този, който не се ползува отъ обичта и уважението на своитѣ синове и дъщери?

Виждамъ единъ шурець, който ту излиза отъ дупката си, ту се крие въ нея. Подаде главата си навънъ, погледне къмъ слънцето, запѣе своята еднообразна пѣсенъ и скоро пакъ се скрива въ дупката си. Какво прави този шурець, като излиза и влиза въ дупката си? Нѣкой ще каже, че шурецьтъ прави научни изслелвания. Научнитѣ изследвания на шуреца сж толкова голѣми и важни, колкото и тия на обикновения човѣкъ, който съ единъ погледъ иска да обхване цѣлата вселена. Ще кажете, че съ молитва всичко се постига. — Ако това е вѣрно, защо, следъ като се молятъ, хората пакъ не успѣватъ? Защо, следъ като слуша урока си, ученикътъ не го разбира? — Две причини има за това: или ученикътъ не внимава и не може да разбира, или учителтъ не обяснява добре. За да разберете, кжде е грѣшката, вие трѣбва да намѣрите повече отъ онзи, който грѣши. Съ микроскопъ човѣкъ вижда нѣщата по-ясно, отколкото съ просто око. Това показва, че при обикновени условия нѣкои нѣща се разбиратъ мжно. При

специални условия, обаче, сжщитѣ нѣща ставатъ лесно разбираеми. Запримѣрь, за обикновения пѣвецъ или музикантъ, богатиятъ не отваря сърдцето си. За великия пѣвецъ и музикантъ, сжщиятъ богаташъ широко отваря сърдцето си и дава изобилно.

Можете ли да наречете този богатъ човѣкъ скжперникъ? Отъ васъ зависи да получите отъ него повече или по-малко. Ако отидете при извора съ шише отъ единъ килограмъ вмѣстимостъ, ще получите само единъ килограмъ вода. Ако занесете голѣмъ сждъ, ще получите повече вода. Отъ васъ зависи да получите повече или по-малко вода. Причината за нещастията въ свѣта се дължи 75% на самия човѣкъ, а 25% — на външни условия. Малката рѣкичка не може да кара воденица, но голѣмата рѣка — може. Ако отъ малката рѣка искате много работа, погрѣшката е въ васъ. — Ама тя трѣбва да намѣри отнѣкжде повече вода и да я остави на наше разположение. — Какво да прави, като нѣма отде да вземе вода? Който е поставилъ воденицата си на водата на тази рѣкичка, той трѣбва да се е съобразявалъ съ голѣмината ѝ. Въ природата всѣки моментъ е забележителенъ съ специални условия. Пролѣтъта носи едни условия и блага; лѣтото — други; есенъта — трети, а зимата — четвърти. Следователно, искате ли да се ползвате отъ благата на пролѣтъта, трѣбва да бждете будни, да чакате времето когато тѣзи блага идатъ. Пропуснете ли това

време, ще се ползвате отъ богатата, които новитѣ условия носятъ.

И тъй, искате ли да се ползвате отъ богатата на съответното за тѣхъ време, вие грѣбва да бъдете умни. Това значи, постепенно да увеличавате свѣтлината си, да виждате по-ясно. Ако имате една свѣщъ, свѣтлината ви нѣма да бъде достатъчна. Увеличете ли свѣтлината си съ две, съ три, съ четири и съ повече свѣщи, вие ще имате по-ярка, по-силна свѣтлина. При силната свѣтлина ще виждате на далечно разстояние. Обикновенниятъ човѣкъ си служи съ една свѣщъ, талантливиятъ — съ две, гениалниятъ — съ три. светията — съ четири, а божествата — съ петъ. При това, свѣщитѣ трѣбва да бъдатъ доброкачествени, да горятъ безъ димъ. Умниятъ вижда по-далечъ, защото има по-голяма свѣтлина. Едно се иска отъ човѣка: каквото знае, да го освѣтява. Същото се иска и отъ пѣвеца: каквото знае, да го припая. Той знае, че тоноветѣ do и mi образуватъ терца. Когато заболѣе, съ тази терца той може да се лѣкува. Добриятъ, гениалниятъ пѣвецъ може да взима съ гласа си едновременно по два, три, четири, петъ и шесть тона. Засега това не е възможно. Обаче, гласнитѣ струни могатъ едновременно да се свиватъ и разпушатъ различно, да произвеждатъ нѣколко тона, както е постигнато вече съ нѣкои инструменти: пиано, цигулка. Това сж постижения на бъдещето.

Днесъ, понеже хората, религиозни или свѣтски, още не сж постигнали това, къмъ което се стремятъ, вие трѣбва да бждете снизходителни къмъ тѣхъ. Бждете снизходителни не само къмъ обикновеннтѣ хора, но и къмъ ученитѣ, къмъ музикантитѣ, поетитѣ, пѣвцитѣ. Всѣки човѣкъ има възможность да грѣши. Детето грѣши, цапа се, но майката го чисти, изправя погрѣшкитѣ му, безъ да го сжди. Старииятъ, болниятъ правятъ погрѣшки, но близкитѣ имъ не ги сждятъ. Тѣй щото, не бързайте и вие да критикувате, но помагайте, дето имате възможность.

Влизамъ въ кантората на единъ познатъ адвокатъ и намирамъ тамъ единъ проповѣдникъ. Адвокатътъ пише нѣщо, а проповѣдникъ седи, чака да види, какво ще излѣзе отъ написаното. — Какво правите? — Пиша едно заявление. Единъ младъ човѣкъ ни игра, искаме да го дадемъ подъ сждъ, да получи единъ добъръ урокъ. Той взе отъ проповѣдника 20 лв. на заемъ, срещу които обеща да му донесе жито. Отъ мене взе сто лева и обеща да ми донесе брашно. Много време мина оттогава, но нито житото се получи, нито брашното. — Слушайте, скжсайте заявлението, азъ дължа на този човѣкъ 120 лева. Ето, вземеге 20 лева вмѣсто него. Давамъ 20 лева на проповѣдника. После се обръщамъ къмъ адвоката и предлагамъ на него сто лева. — Не искамъ нищо. Нека мине отъ мене. Той скжса заявлението, и въпросътъ се раз-

реши. Въ сжщностъ, азъ нищо не дължахъ на младия човѣкъ, но приложихъ това като методъ за изправяне погрѣшката на своя ближень. Всички хора четатъ „Отче нашъ“. Значи, този човѣкъ е нашъ братъ. Не трѣбва ли братъ на брата си да плати дълга? Младиятъ човѣкъ искалъ да се жени, ималъ нужда отъ пари и взелъ оттукъ-оттамъ на заемъ. Като се оженилъ, нуждитѣ му се увеличили и не могълъ да плати задълженията си. Какво показва това? – Че като се жени, човѣкъ все ще направи погрѣшки.

Следователно, въ пжтя на реализиране на желанията си, човѣкъ неизбѣжно грѣши. Една млада мома се оженила, но постоянно искала отъ своя възлюбенъ да ѝ направи едно кюркче, съ лисича кожа на врата. Тя му се сърдила, карала се съ него за това кюркче, но кюркчето не дохождало. Тѣ живѣли 25 години заедно, но кюркчето още не се реализирало. Жената казвала: Съ отворени очи ще отида на онзи свѣтъ за това кюркче. Най-после кюркчето дошло. Макаръ и късно, но желанието на жената се реализирало. Така постъпватъ всички хора. Като иматъ нѣкакво желание, по цѣли дни се молятъ на Господа, да изпълни желанието имъ, да имъ изпрати едно кюркче. Все-таки нѣкой день желанието ще се реализира. И като се реализира, тѣ ще видятъ, че нищо особено не сж придобили. Обаче, има желания въ човѣшката душа, за реализирането на които самъ Богъ се грижи.

Реализирането имъ допринася много за тѣхното растене и развиване.

— „Отче нашъ“. Желая на всички да изпълняватъ волята Божия, всѣки споредъ разбирането си. Азъ вѣрвамъ, че всѣки човѣкъ знае, какъ да изпълни волята Божия, по отлаганѣта. На физическия свѣтъ нѣщата могатъ да се отлагатъ, но Божествениятъ свѣтъ не търпи никакво отлагане. На физическия свѣтъ има промѣни и измѣни; въ духовния свѣтъ има изявление на нѣщата, а въ Божествения свѣтъ съществува абсолютно единство. Божествениятъ свѣтъ е подобенъ на центъра на кръга, поради което въ него не ставатъ никакви промѣни. Въ този центъръ е прекарана ось, която играе роля на радиусъ. При движението на радиуса около центъра се образува крива линия наречена окръжностъ. Който се движи по периферията, по окръжността, той се намира въ свѣта на постояннитѣ промѣни. Който не иска да се движи въ свѣта на промѣнитѣ, той трѣбва да живѣе въ центъра. Обаче, за живота въ центъра се изисква велико разбиране.

И тъй, за да живѣе въ центъра, въ Божествения свѣтъ, човѣкъ трѣбва да развива всички свои способности и чувства. Божествениятъ свѣтъ е разнообразенъ. Той обединява всички способности и чувства на човѣка въ едно цѣло. Затова казваме, че въ този животъ владѣе пълно единство. Развива ли се въ едно направление само, човѣкъ влиза въ свѣта на

еднообразието. — Не, като е дошълъ на земята, човѣкъ ще работи за развиване на всички свои чувства: музикалното чувство, което се намира отстрана на челото, милосърдието — отпредъ на главата, вѣрата и висшитѣ морални чувства — отгоре на главата, надеждата, въображението и т. н. Човѣкъ има повече отъ 40 центъра на главата си, които еднакво грѣбва да развива. Въ това отношение човѣкъ представя богатъ инструментъ, които чака времето на своето развитие. Следъ като притежава такова богатство, трѣбва ли той да бжде недоволенъ? Недоволството е резултатъ на личния животъ на човѣка. За да излѣзе отъ това недоволство човѣкъ трѣбва да работи, да се разширява, да влѣзе въ висшитѣ области на живота. Не мислете, че само едно нѣщо ви е нужно. Някои казва че ималъ силна паметъ, но музикалното му чувство не било развито въ него. Щомъ музикалното чувство въ човѣка не е добре развито, той грѣбва да пѣе и да свири, да го упражнява. Докато не е разработилъ всички свои центрове, чувства и способности, човѣкъ е едностранчиво развитъ, не е още пълненъ човѣкъ. При това развитие той е изложенъ на голѣми страдания и противоречия.

Много отъ страданията и противоречията на хората се дължатъ на недовѣрието, което иматъ единъ къмъ другъ. Запримѣрь, днесъ вие сте събрани тукъ, но нито довѣрие имате помежду си, нито се цените единъ другъ. Мно-

зина не могат да се търпятъ, но единъ день ще съжаляватъ. Когато Богъ види, че хората въ едно общество не живѣятъ заедно, Той започва да ги разредява. Постоянно чувате, че този или онзи заминали за другия свѣтъ, за небето. Радвайте се едни на други, докато сте заедно. Като се раздѣлите, ще съжалявате, защото въ тази форма, въ която сте днесъ, никога повече нѣма да се срещнете. Всѣки човѣкъ е на мѣстото си. Никой никого не може да махне и да замѣсти. Ако сте недоволни отъ нѣкого, вие искате да го махнете. За предпочитане е този човѣкъ да остане на мѣстото си, каквито да сж недостатъците му, отколкото да отидатъ напразно всички разходи, направени за него, отначало на живота му досега. Ако, наистина, трѣбва да се махне нѣщо отъ живота на човѣка, първо недоволството му трѣбва да се махне. Ще дойде день, когато недоволството ще се замѣсти съ доволство. Нѣма нѣщо въ живота на човѣка, което да не се задоволи. Щомъ желае нѣщо, това желание все ще се реализира. Ако не се задоволи днесъ, утре ще се задоволи.

„Отче нашъ“. Това сж две думи, които криятъ въ себе си магията на живота. При думите „Отче нашъ“ всичко е възможно. Безъ тѣзи думи нѣщата сж непостижими. Дръжте въ себе си тия думи като магическа пръчица, съ която да разрешавате всичко. Кажете „Отче нашъ“ и вървайте въ възможностите

на живота. И азъ казвамъ „Отче нашъ“ и ви желая да постигнете всичко, къмъ което душата ви се стреми.

„Отче нашъ“.

— Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.

22. септемврий, 1938 г. 5 ч. с.
София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	Стр.
1. Двигатели на живота	3
2. Видове храни	12
3. Вътрешна просвѣта	31
4. Качества на езика	48
5. Отъ прѣститѣ на рѣцетѣ	65
6. Основи на здравето	75
7. Кжсиятъ и дългиятъ пжтъ	94
8. Азбука на разбирането	109
9. Резултати и послѣдствия	131
10. Ценности на любовта	143
11. Първо и последно мѣсто	168
12. Възможни условия	190
13. Който има уши, нека слуша	206
14. Трудни задачи	228
15. Нови пжтища	245
16. Здравословни и болезнени състояния	270
17. Милосърдие	286
18. Азбука на Божествения езикъ	299
19. Всѣко расгение	311
20. Силенъ и слабъ	320
21. Степени на съзнанието	330
22. Великиятъ потокъ	342
23. Подъ слънчевитѣ лжчи	356
24. Проява и постижение на любовта	374
25. Желаниятъ миръ	392
26. Отче нашъ	407